

Cảnh Sát Trảo Tiểu Thâu

Contents

Cảnh Sát Trảo Tiểu Thâu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	36
6. Chương 6	43
7. Chương 7	49
8. Chương 8	57
9. Chương 9	65
10. Chương 10	72

Cảnh Sát Trảo Tiểu Thâu

Giới thiệu

Ông nội cùng tỷ tỷ của Cố Tiểu Lộ là tiểu thâu (ăn trộm), Cố Tiểu Lộ đương nhiên cũng là một tiểu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-sat-trao-tieu-thau>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

.

.

Tây Nguyên năm 2025, toàn cầu lâm vào nguy cơ thiếu hụt dầu thô nghiêm trọng. Lúc này, các quốc gia không thèm đếm xỉa đến hiệp nghị ngừng bắn của Liên Hiệp Quốc, họ vẫn đang âm thầm mở rộng lực lượng

quân đội của mình.

Tây Nguyên năm 2027, sau một thời gian dài nghiên cứu và phát triển, máy tính siêu cấp đời thứ nhất đã được chính thức tung ra ở thành phố T – thành phố lớn nhất Châu Á. Đồng thời, nó cũng bắt đầu góp phần vào việc bảo vệ trật tự, an toàn cho thành phố.

Tây Nguyên năm 2029, trong thành phố T có đến 90% các xí nghiệp và nhà ở sử dụng trực tiếp hệ thống máy tính siêu cấp đời thứ nhất. Cũng vì nguyên nhân này mà thành phố T được bảo vệ vô cùng chặt chẽ, tỉ lệ phạm tội giảm xuống 30%.

Tây Nguyên năm 2030, máy tính siêu cấp đời thứ nhất bắt đầu xuất hiện lỗi, xảy ra hiện tượng chập mạch. Theo nghiên cứu cho biết, do ban đầu người thiết kế đã cài vào máy ‘trí năng nhân tạo’ tự học tập, vì thế đã dẫn đến sự xung đột giữa tiến hóa logic và lập trình ban đầu.

Tây Nguyên năm 2031, máy tính siêu cấp đời thứ hai thay thế cho máy tính đời thứ nhất, trở thành “hộ vệ” giữ gìn an ninh cho cả thành phố T.

Đồng thời, một thế hệ máy tính siêu cấp cũng đã tiến hành tiêu hủy.

Lúc bấy giờ, năm 2032.

Ngày 15/2, sau lễ Tình Nhân một ngày, trường đại học thành phố T.

Ba giờ rưỡi chiều, Cố Tiểu Lộ ngồi bên cạnh cửa sổ Pháp. Trên bàn là một máy tính xách tay, mười ngón gõ phím nhanh như chớp.

Tuy đang là mùa đông, nhưng cảnh trí xung quanh trường đại học vẫn tràn trề sắc xuân. Lúc này, mấy người máy ở trong vườn trường cũng đang làm nhiệm vụ cắt tỉa hoa cỏ. Nhờ phúc của máy tính siêu cấp ở thành phố T, độ ẩm của ánh mặt trời trong trường được điều chỉnh vừa đủ, hệ thống phun nước cũng được mở thường xuyên. Các sinh viên vừa tán gẫu vừa nhàn nhã dạo bước tản bộ trên con đường mòn, tất cả mọi chuyện đều đang diễn ra một cách êm đẹp.

Tách cà phê trên bàn luôn được giữ ở mức tám mươi lăm độ, Cố Tiểu Lộ vẫn đang tập trung vào công việc của mình.

Cậu đã ngồi ở quán cafe gần bảy giờ rồi, một khi bắt đầu trung, thì ngay cả chuyện kêu cà phê cậu cũng quên mất, hai mắt cậu chỉ nhìn chăm chăm vào màn ảnh trước mặt mà thôi.

Trong quán có hơi ồn ào, nhưng những âm thanh xô bồ ấy cũng không “bay” được vào tai cậu, giống như cậu là một người bị cả thế giới bỏ quên trong góc. Chiếc áo sơ mi trắng, quần bò đen, cả cặp kính cũng là màu đen, có lẽ trời sinh trên người cậu luôn toát ra một cảm giác xa cách. Cậu vẫn ngồi yên trong góc như thế, không nói chuyện với bất kì ai.

Trong khi đó, Lạc Dĩ Đình đang ngồi ở bàn kế bên đã nhìn Cố Tiểu Lộ từ rất lâu.

Cố Tiểu Lộ có khuôn mặt trái xoan trắng nõn, mái tóc đen ngắn, cái ót cao cao, nhìn vào có chút đáng yêu. Đôi mắt dưới lớp kính đen vừa tròn lại vừa đen, lông mi dài, hơn nữa mới mười chín tuổi mà cậu đã học đến chuyên ngành đại học, thành ra cậu không hợp với nhóm sinh viên ở xung quanh cho lắm.

Lạc Dĩ Đình đã từng nghĩ rất nhiều, với gương mặt vừa ngây ngô lại vừa đẹp như vậy, nếu không phải cậu cứ trưng ra cái mặt lạnh tanh, ai nói chuyện với cậu, cậu cũng không để ý tới, thì nhất định cậu sẽ nổi tiếng khắp trường, thậm chí còn trở thành nhân vật tiêu điểm cũng nên.

Si mê nhìn Cố Tiểu Lộ một hồi lâu, Lạc Dĩ Đình mới đứng dậy, cầm túi giấy đã sớm chuẩn bị tốt đi đến trước bàn của cậu, hỏi nhỏ: “Mình có thể ngồi ở đây không?”

Hỏi liên tục mấy lần, cuối cùng Lạc Dĩ Đình phải đưa tay đến trước mắt Cố Tiểu Lộ quơ quơ.

“Hả?” Cố Tiểu Lộ ngẩng đầu lên, không biết tình huống hiện tại là như thế nào.

Lạc Dĩ Đình kéo ghế ngồi đối diện với cậu, thuận tay vén mấy sợi tóc dài của mình lên.

Động tác đó làm Cố Tiểu Lộ nhú mày. Cậu thật sự không hiểu tại sao con trai lại để tóc dài và để tóc dài là chuyện mà cậu kị nhất. Cho nên ngay khi Lạc Dĩ Đình vừa xuất hiện ở trước mặt cậu, thì trên mặt cậu cũng đã xuất hiện vẻ khó chịu.

“Tôi đang bận.” Cố Tiểu Lộ nói.

Lạc Dĩ Đình cười cười, vẻ mặt ấy khiến Cố Tiểu Lộ cảm thấy rất kỳ quái.

Cố Tiểu Lộ chỉ quen tiếp xúc với ngôn ngữ máy tính, cho nên cậu cũng không muốn tìm hiểu về biểu hiện sâu xa của Lạc Dĩ Đình.

Lạc Dĩ Đình đưa túi giấy tới trước mặt Cố Tiểu Lộ, nói khẽ, “Đây là sôcola do mình tự tay làm. Mình đã lưỡng lự rất lâu, không biết có nên tặng cho cậu hay không. Chính vì suy nghĩ rất nhiều, cho nên đã làm lỡ mất ngày lễ tình nhân hôm qua, nhưng hôm nay mình không cảm thấy băn khoăn nữa, cậu có thể nhận lấy hay không?”

Cố Tiểu Lộ đáp: “Tôi không ăn đồ ngọt.”

“Mình biết.” Lạc Dĩ Đình lại nói: “Đây là sôcola 70%, chỉ có mùi và vị sôcola, sẽ không ngọt lắm đâu.”

Cố Tiểu Lộ nhìn gói to, cảm thấy có chút khó xử, “Cậu là nam mà? Tôi cũng là nam nha!” Nói xong còn sờ sờ bộ ngực bằng phẳng của mình để chứng minh.”Nam tặng sôcola cho nam, cậu tặng làm người rồi!”

Lạc Dĩ Đình im lặng một chút, đôi mắt hí đi, mỉm cười. Cậu cảm thấy Cố Tiểu Lộ như thế trông rất đáng yêu.”Mình thích cậu từ rất lâu rồi, bắt đầu từ năm đầu tiên nhập học lận.”

Nói xong câu đó, Lạc Dĩ Đình đứng dậy đi. Bỏ lại Cố Tiểu Lộ với khuôn mặt đại ra, chưa kịp phản ứng, cùng túi giấy xinh xắn xem ra đã được chọn lựa rất kĩ, xinh đẹp mà không kém phần trang trọng chất chứa tâm ý của Lạc Dĩ Đình.

Bốn giờ rưỡi chiều, tiếng chuông di động đeo trên cổ tay chợt vang lên.

Cố Tiểu Lộ nhìn nội dung ghi chú một lát, nhớ tới chuyện ngày mai phải đi Anh quốc tham gia hội nghị nghiên cứu và thảo luận với giáo sư. Cậu nhanh chóng thu gom máy tính, cầm tách cà phê lên nốc một hơi sạch sẽ, sau lại nhìn gói to trên bàn, cuối cùng cầm lên, chuẩn bị về nhà.

Ra khỏi quán cà phê, suốt dọc đường đều là các cây cỏ nhiều màu sắc. Lúc đi ngang qua dãy lầu nơi các lớp đang học, Cố Tiểu Lộ bỗng thấy những người lẽ ra đang học lại đứng trước bể phun nước. Có người đang hét toáng lên, có người khóc lóc, có người xỉ xầm bàn tán với nhau.

Cậu vốn không định để ý đến chuyện này, vừa định đi, nhưng khi đi ngang qua những người đó, từ khe hở, cậu nhìn thấy một làn ranh màu vàng cùng một vết máu đỏ tươi.

Mái tóc đen dài uốn lượn theo vết máu, thân thể của người nằm trên mặt đất vặn vẹo biến hình, mắt mở thật to, mắt đi tia sáng rực rỡ mới khi nãy còn nhìn thấy. Người đó giống như một con búp bê xấu xí, rách nát, nằm trong vũng máu.

Nhân viên giám định còn chưa khám nghiệm thi thể xong, Cố Tiểu Lộ đã không thể khống chế chính mình, cậu chạy đến bên ngoài làn ranh vàng, nhìn chằm chằm người nọ.

Người đó chính là người mới rồi còn tặng sôcola cho cậu – Lạc Dĩ Đình. Cố Tiểu Lộ thật không hiểu, rõ ràng khi nãy còn trông thấy cậu ấy cười với mình, tại sao ngay sau đó lại xảy ra chuyện?

“Cho qua, cho qua, cảnh sát tra án!”

Phía sau truyền đến giọng nam, hai tay y cổ tách đám sinh viên đang xúm xít chung quanh ra. Cố Tiểu Lộ cũng bị tên cảnh sát ấy đẩy qua một bên.

Đằng trước là hai người mặc đồng phục cảnh sát, đi theo phía sau hình như là một gã có cấp bậc cao hơn.

Người nọ ước chừng khoảng hai mươi mấy tuổi, tính theo tuổi tác của cảnh sát thì anh ta vẫn còn rất trẻ.

Y đi xoẹt qua người cậu, do đó mà cậu ngửi được một mùi nước hoa thật nhẹ nhàng, không gắt mũi, nghe ra còn thấy thơm thơm.

Khuôn mặt người đó rất anh tuấn, thân hình cao hơn Tiểu Lộ một chút, đại khái thì chắc là khoảng 1m80. Nhưng mái tóc dưới chiếc mũ cảnh sát lại nhuộm thành màu tím, xõa dài xuống tới thắt lưng. Tiểu Lộ nhủ mày, cậu không thích con trai để tóc dài.

Trước giờ Tiểu Lộ luôn cảm thấy, nếu so với chuyện nữ sinh để tóc dài thì nam sinh để râu cũng rất đẹp, nhưng nếu nam sinh mà để tóc dài, thì lại vô cùng kỳ cục. Hơn nữa, đối phương lại còn nhuộm thành màu tím, thật sự là cậu cảm thấy rất biến thái.

“Tổ trưởng, đây là bản ghi chép của tổ giám định.”

Người được gọi là tổ trưởng đó cũng giống với những người khác, đều mặc đồng phục cảnh sát, đội mũ, nhưng lại vô cùng đỉnh đạc, khí chất xuất chúng.

Một cơn gió mang theo những hạt cát li ti thổi tới, bay vào mắt Tiểu Lộ. Cậu vội tháo mắt kính xuống, dụi dụi mắt.

Người thanh niên tóc tím đang cùng cấp dưới lấy khẩu cung vài sinh viên đã tận mắt thấy Lạc Dĩ Đình nhảy từ trên lầu xuống. Hiện trường xì xò bàn tán, người này một từ người kia một ngữ, nhưng nói tới nói lui cũng chỉ có bấy nhiêu.

Lạc Dĩ Đình là đột nhiên nhảy từ trên lầu xuống, ngay cả một chút dấu hiệu báo trước cũng không có. Nhân viên giám định cũng đã lên sân thượng kiểm tra, bước đầu chứng minh là không hề có dấu vết đánh nhau.

“Nói như vậy, lúc mấy cậu nghe thấy tiếng động, thì cậu ta đã nhảy xuống?” Người thanh niên tóc tím hỏi một sinh viên nọ.

“Đúng, chúng tôi rất hốt hoảng.”

“Gần đây Lạc Dĩ Đình có tranh chấp với ai, hoặc giả là có điều gì khác lạ hay không? Dù chỉ là việc nhỏ?” Thanh niên tóc tím hỏi lại.

Một sinh viên suy ngẫm. Cậu ta thấy Cố Tiểu Lộ đứng gần đó, bèn nói nhỏ: “Lạc Dĩ Đình có kể là cậu ta thích Cố Tiểu Lộ. Ừm, chính là người mặc áo sơ mi trắng, quần bò màu đen đó. Tuy nhiên, Cố Tiểu Lộ cũng không có để ý tới. Khi nãy tôi thấy Lạc Dĩ Đình nói chuyện với Cố Tiểu Lộ trong quán cà phê, sau khi rời khỏi quán thì trông Lạc Dĩ Đình hơi hốt hoảng, tôi nghĩ chắc là cậu ta đã tỏ tình thất bại rồi.”

“Tỏ tình thất bại? Tỏ tình thất bại sẽ nhảy lầu tự sát?” Thanh niên tóc tím cảm thấy không đúng lắm, “Sinh viên hiện giờ đều như vậy à?”

Vào lúc này, thanh niên tóc tím đưa tầm nhìn về phía Cố Tiểu Lộ.

Y thấy trên gương mặt trắng nõn, non nớt đó chính là một đôi mắt đỏ hoe. Trong đôi mắt trong sáng ấy còn hàm chứa nước mắt – giọt nước mắt trong suốt.

Chủ nhân của giọt nước mắt ấy đang dụi mắt, cuối cùng đeo cặp kính đen lên, xoay người rời khỏi hiện trường.

Thanh niên tóc tím sờ cằm, nhìn bóng lưng màu trắng đi dần. Đôi mắt to lưu luyến, dáng người, hình thể và khí chất cũng vừa đúng là loại mà y thích...

“Tổ trưởng, tổ trưởng!” Gã cấp dưới gọi anh ta mấy bận.

Thanh niên tóc tím quay đầu lại hỏi, “Chuyện gì?”

“Theo manh mối để lại thì Cố Tiểu Lộ là người cuối cùng tiếp xúc với Lạc Dĩ Đình. Chúng ta có nên đưa cậu ta về cục cảnh sát lấy khẩu cung không?” Gã cấp dưới gật gù, nói.

“Ừm!” Thanh niên tóc tím lên tiếng, “Anh đuổi theo dẫn cậu ta trở về, nói là mời cậu ta về cục cảnh sát hỗ trợ điều tra. Sau khi khám nghiệm tử thi xong, mang hồ sơ đến cho tôi, tự tôi sẽ thụ lý vụ án này!”

Thanh niên tóc tím nở nụ cười, nụ cười đó giống y như dáng vẻ lúc mèo vờn chuột, lúc sư tử bắt lấy con mồi. Hai tên cấp dưới nhìn thấy, nổi gai ốc đầy mình.

“Lại tới nữa!” Một trong hai gã nói khẽ.

“Nhìn tổng thể thì cậu ta cũng không phải dạng đẹp lắm, khẩu vị của tổ trưởng sao luôn quái thế nhỉ?” Gã nọ nói.

“Ai biết? Có lẽ mẹ anh ta đã làm hỏng đầu óc anh ta rồi!” Dứt lời còn cười ha ha hai tiếng.

“Mẹ nhà mi mới làm hỏng đầu óc mi ấy!” Thanh niên tóc tím đánh mạnh lên đầu gã cấp dưới một cái, quát: “Mau xử lý hiện trường cho tốt, nên hỏi điều hỏi, nếu để cho tôi biết các anh bỏ sót bất kì một manh mối nào, thì hai người các anh chết chắc rồi!”

Hai gã cấp dưới thiếu điều choáng váng, đáp: “Dạ, tổ trưởng!”

Tổng cục cảnh sát ở thành phố T là một tòa kiến trúc được bao bọc bằng một bức màn pha lê, thiết kế quy mô. Khi thời tiết tốt, lúc ánh mặt trời chiếu vào bức màn pha lê, thì tất cả nhiệt năng sẽ được hấp thu và trở thành điện năng bên trong tổng cục.

Khi thời tiết không tốt, đèn tiết kiệm điện năng sẽ tự động mở ra, không hao tốn quá nhiều năng lượng điện.

Hơn nữa bên trong bày trí xa hoa, bên ngoài thiết kế nhiều thảm cỏ. Nếu không phải trên cổng chính của tổng cục bằng pha lê đó có một cái cảnh huy (biểu tượng của sở cảnh sát) to đùng, thì lúc nhìn vào cục cảnh sát, quả là giống y chang như khu biệt thự cao cấp.

Tất Lập Kỳ đi nhanh vào tổng cục, chiếc mũ cảnh sát cầm phía sau, mái tóc màu tím mềm mại bay trong gió. Môi cong cong, khoe mắt mang ý cười, mỗi bước đi qua, các cảnh sát đều cúi đầu chào y: “Chào Tổ trưởng!”

“Tổ trưởng vất vả rồi!”

Cục trưởng thấy y đi đến, cũng vỗ nhẹ lên bả vai y, tươi cười: “Cậu luôn làm tôi hài lòng”.

Năm nay, Tất Lập Kỳ hai mươi ba tuổi, ba năm trước y tốt nghiệp đại học cảnh sát quốc lập. Sau này do có thành tích xuất sắc, nên y được bổ nhiệm vào tổ trọng án đặc cần ở Thành phố T.

Trong gia tộc y, nhiều thế hệ đều là cảnh sát. Ông nội của y hiện tại đang giữ vị trí cao cấp trong giới cảnh sát, mấy người anh của y cũng luôn bận bịu công việc không thấy lộ mặt về nhà. Ngoại trừ ba y do đam mê lĩnh vực nghiên cứu máy tính, cuối cùng đến thành phố T làm giáo sư, thì những thành viên trong gia đình y đều phục vụ trong ngành cảnh sát.

Nhưng nguyên do Tất Lập Kỳ nỗ lực cố gắng ở tổng cục cũng không phải bởi vì như thế. Sau khi tốt nghiệp, những vụ án mà y tiếp nhận đều được phá một cách hoàn mỹ. Liên tiếp trong ba năm trở lại đây, năng lực hơn người của y đúng là đã làm cho người ta phải trợn mắt há mồm.

Nhưng y lại có một nhược điểm duy nhất. Chính là vào Tây nguyên năm 2032, ngay cả một học sinh tiểu học cũng đã mang máy tính đi học, thì đến từng tuổi này với thứ công cụ tinh vi đó, y lại dốt đặc cán mai. Đơn giản là vì cơ thể y xung khắc với máy móc rất mạnh, tất cả các máy tính chỉ cần y mó vào cái nào, nhẹ thì kịp thời, nặng thì tất máy không thể khởi động lại được nữa.

Vì thế, mặc dù trong cục cảnh sát Tất Lập Kỳ có danh hiệu cao thủ phá án, nhưng đồng thời y cũng có thêm một danh hiệu khiến người ta phải sợ hãi “Máy tính hại khách” (aka “Sát thủ máy tính” =)), từ “Hại” của tổn hại.

Tất Lập Kỳ nhìn Cố Tiểu Lộ trong phòng thẩm vấn qua lớp kính bên ngoài.

Đã gần bảy giờ tối, dường như tinh thần của Cố Tiểu Lộ có chút không tốt. Trên cổ áo sơ mi của cậu có một loạt nút thắt, nhưng khi lọt vào mắt Tất Lập Kỳ thì nó chỉ có hai màu đen trắng, hình thành một cảm giác cấm dục mạnh mẽ.

Cậu trai ấy thực sự rất hợp với khẩu vị ăn uống của y, Tất Lập Kỳ cảm thấy như vậy rất tốt.

“Tổ trưởng, đây là tư liệu anh cần.” Gã thuộc cấp đưa hai bản văn kiện khổ A4 vừa mới in cho y, mà hiện nay trong cục cảnh sát cũng không sử dụng các văn kiện điện tử. Bởi vì mọi người đều biết hai năm trước, Tất Lập Kỳ đã phá hủy bao nhiêu cái máy tính. Biệt hiệu sát thủ máy tính của y cũng không phải chỉ có hư danh.

” Ừm!” Dời tầm mắt khỏi người Cố Tiểu Lộ, Tất Lập Kỳ cúi đầu liếc qua văn kiện, bỗng nhiên y “A” một tiếng, y vừa nhìn thấy một chuyện rất kỳ quái.

“Lạc Dĩ Đình là con trai của Lạc Quân Lâm?” Tất Lập Kỳ kinh ngạc.

“Phải không? Tôi vừa in xong lập tức đem tới cho anh nên không chú ý!” Gã cấp dưới vô cùng kinh ngạc.

Tất Lập Kỳ lật lật văn kiện, “Hôm trước vợ chồng Lạc Quân Lâm mới lái xe đâm vào hải cảng, hôm sau con trai của bọn họ lại nhảy lầu. Anh đến tổ giám định xem kĩ lại một chút, nhất định phải xác nhận cho kỹ xem là tự sát hay là bị giết.”

“Vâng, tổ trưởng.” Về mặt của tên cấp dưới cũng trở nên nghiêm túc.

Lạc Quân Lâm chính là manh mối mà từ lúc bắt đầu mở chuyên án đến giờ bọn họ vất vả lắm mới tìm được, nhưng không ngờ chuyên án vừa mới tra được có một nửa, thì manh mối cũng bị cắt đứt.

Cấp trên rất coi trọng vụ án này, mà hầu như Tất Lập Kỳ cũng tiêu phí rất nhiều thời gian vào đó. Hiện giờ chỉ cách có một ngày mà con trai của Lạc Quân Lâm đã chết, thật sự khó có thể nói là trùng hợp.

Cố Tiểu Lộ chuyển tầm mắt về phía tấm kính chắn sáng bên kia, cậu buông ly cà phê trên tay xuống, đi tới tấm kính trước mặt, vô tình nhìn thẳng vào mắt Tất Lập Kỳ.

Rõ ràng là tấm kính này có đặc thù chắn sáng và Cố Tiểu Lộ tuyệt đối sẽ không biết y đang nhìn cậu, nhưng không hiểu sao Tất Lập Kỳ lại có cảm giác như bị nhìn thấu.

Trong nháy mắt, toàn thân y đều nổi lên da gà da vịt. Đó không phải là rùng mình, cũng không phải là sợ hãi, mà là một loại tình cảm mãnh liệt đánh sâu vào trong tâm trí. Điều này đã khiến Tất Lập Kỳ hiểu, Cố Tiểu Lộ chính là người mà y “muốn”.

Cố Tiểu Lộ gõ gõ tấm kính, nói: “Có ai không? Không phải đã nói hỏi xong là có thể đi sao, hiện tại cũng đã bảy giờ rưỡi rồi. ” Cố Tiểu Lộ chỉ chỉ vào chiếc di động trên cổ tay của mình, “Tôi còn có việc, không thể trì hoãn lâu được.” Mặc dù giọng điệu sáo rỗng đầy tức giận, nhưng về mặt của cậu cũng không có biến hóa quá lớn, thậm chí còn khiến người ta có cảm giác lạnh lùng.

Tất Lập Kỳ vỗ vỗ hai xấp hồ sơ, đi ra ngoài, bước vào phòng thẩm vấn.

Cố Tiểu Lộ ngẩng đầu lên liếc y một cái, nói: “Cảnh quan, nên nói tôi đều đã nói, hiện tại tôi có thể đi được chưa?”

Tất Lập Kỳ ném xấp hồ sơ lên bàn, cười cười: “Đương nhiên là chưa thể.”

“Tại sao?” Cố Tiểu Lộ nhú mày.

“Bởi vì tôi còn chưa có hỏi.” Tất Lập Kỳ đáp.

“Mới này, hai vị cảnh quan khác đã hỏi tôi gần một tiếng rưỡi rồi.” Cố Tiểu Lộ xem thời gian. Cậu còn phải về nhà chuẩn bị hành lý, nếu không sẽ ăn không ngon ngủ không yên, cũng không cách nào đến kịp chuyến bay đi Anh Quốc vào sáng ngày mai.

Tất Lập Kỳ ngồi xuống đối diện với Cố Tiểu Lộ, làm bộ lật lật xấp tư liệu. Sau đó y trầm mặc một chút, rồi nói: “Một người bạn học tỏ tình với cậu, bị cậu cự tuyệt, sau đó nhảy lầu tự sát, vậy mà lúc này cậu còn có thể bình tĩnh như vậy. Người như cậu, nếu không phải thần kinh có vấn đề, thì chính là tâm tư quá kín đáo.”

Cố Tiểu Lộ đáp: “Tôi đã nói rất nhiều lần, trong chuyện này tôi không biết gì cả. Chỉ là lúc trở về nhà, tôi đi ngang qua khu dạy học, mới phát hiện là Lạc Dĩ Đình đã nhảy lầu tự sát.”

“Lạc Dĩ Đình là đồng tính luyến, cậu ta thích cậu, nhưng cậu lại không phải là đồng tính luyến ái, cho nên đã thốt ra lời nhục mạ, hại cậu ta tìm đến cái chết, có đúng không?” Thái độ của Tất Lập Kỳ đột nhiên trở nên quyết liệt, lời lẽ cũng chứa đầy uy hiếp.

“Không đúng.” Cố Tiểu Lộ bình tĩnh đáp lại: “Cậu ấy tặng Sôcôla nhân lễ tình nhân cho tôi, tôi nói tôi không thích ăn đồ ngọt, nhưng cậu ấy nói đó là sôcôla tự làm hàm lượng 70% sẽ không ngọt, cho nên tôi đã

nhận lấy, sau đó cậu ấy đi khỏi.” Đoạn thoại đó Cố Tiểu Lộ đã nói vô số lần với cảnh viên khi thẩm vấn, lần này lại nói với tên cảnh sát tóc tím, tính nhẩn nại của cậu sắp bị “trôi” hết sạch rồi.

Tất Lập Kỳ không để ý đến lời của Tiểu Lộ, y nói: “Cho nên cậu không phải là đồng tính luyến ái?”

“Không phải.” Cố Tiểu Lộ khoanh hai tay trước ngực, thật sự là mất kiên nhẫn.

Tất Lập Kỳ viết lung tung vào trong xấp hồ sơ của Cố Tiểu Lộ, hỏi lại: “Cố Tiểu Lộ, một cái tên rất lạ. Nào, nói cho anh cảnh sát biết số điện thoại di động của em đi?”

“Số di động của tôi là 0953...” Tiểu Lộ thuận miệng nói ra mấy số đầu, sau đó cậu sững sốt, “Anh cần số điện thoại của tôi làm gì?”

“Để sau này liên lạc ‘tình cảm’ thường xuyên á!” Tất Lập Kỳ đột nhiên nở nụ cười. Thì ra người trước mắt y không phải có tính cách lãnh đạm, mà là phản ứng chậm nửa nhịp nha!

Nụ cười của Tất Lập Kỳ mang theo vẻ xâm lược, khiến Cố Tiểu Lộ rung mình một cái, da gà da vịt nổi lên toàn bộ.

“Anh cảnh sát, anh...”

“Tất Lập Kỳ, tôi tên là Tất Lập Kỳ. Tổ trưởng tổ trọng án, năm nay hai mươi ba tuổi, là tổ trưởng tổ trọng án trẻ nhất cả nước.” Tất Lập Kỳ vẫn tiếp tục dùng ánh mắt đó nhìn Cố Tiểu Lộ. Giống như dã thú, muốn ăn cậu.

“Tất tổ trưởng...” Tiểu Lộ nói: “Tôi cũng không có lý do gì cho anh số di động của tôi cả!”

“Em không cho cũng không sao, dù sao thì cuối cùng tôi cũng sẽ biết thôi.” Tất Lập Kỳ nói như thế.

“Anh cần số điện thoại của tôi làm gì?” Tiểu Lộ nhú mày.

“Có rảnh thì gọi điện thoại cho em, hẹn gặp em trao đổi tình cảm, cũng có thể là dùng cơm. Thành thật mà nói, loại hình của em tôi rất ngưỡng mộ.” Tất Lập Kỳ lại nói với Tiểu Lộ: “Căn bản là hoàn toàn hợp khẩu vị của tôi.”

Cố Tiểu Lộ nhìn tới nhìn lui Tất Lập Kỳ vài lần, mặc dù tuổi tác chênh lệch không lớn, nhưng cũng không thể chấp nhận được, cho nên cậu cũng chỉ có thể nói: “Tất tổ trưởng, tôi thừa nhận là anh rất khá, lại còn để tóc dài, nếu không phải có hắt hủi, ắt hẳn anh sẽ giống như nữ sinh. Nhưng cho dù bề ngoài anh có giống nữ sinh đi nữa, chung quy anh cũng là con trai. Cho nên dù tôi có hợp khẩu vị của anh, nhưng thật đáng tiếc, anh lại không hợp khẩu vị của tôi.”

“Vậy khẩu vị của em là gì?” Tất Lập Kỳ hỏi.

“3D, đẳng cấp G, An Lị Khả Kỳ.” Tên mà Cố Tiểu Lộ nói ra chính là Boss nữ thần trong trò chơi điện tử “Thiên Đường Cuối Cùng”.

Tất Lập Kỳ có thể miễn cưỡng nghe hiểu được từ 3D và đẳng cấp G, nhưng An Lị Khả Kỳ là cái gì thì y hoàn toàn không biết. Y ấn tay xuống bàn, lên tiếng: “Giải thích một chút đi.”

Gã cấp dưới ở cửa sổ kế bên nghe thấy, lập tức nói: “Đó là tên của một cô gái 3D xinh đẹp trong trò chơi điện tử.” Sau đó còn bổ sung, “Tổ trưởng, cậu ta tám phần là trạch nam. Trạch nam sẽ không có hứng thú với nhân loại ở hiện thực đâu.”

Cố Tiểu Lộ lại nhìn thời gian trên di động, “Tất tổ trưởng, thật sự là tôi còn có việc đang chờ. Sáng sớm ngày mai tôi còn phải đến Anh quốc tham gia hội nghị nghiên cứu và thảo luận, nếu anh còn vấn đề gì chưa được rõ ràng, tôi nghĩ tôi sẽ mời luật sư trò chuyện thêm với anh.”

Thời gian chính là tất cả. Cố Tiểu Lộ đứng lên, cậu cũng không thềm nể mặt Tất Lập Kỳ mà đi thẳng về phía cửa.

“Đợi đã, em vẫn chưa thể rời khỏi đây!” Ngay khi Cố Tiểu Lộ đi ngang qua bên người, Tất Lập Kỳ cũng lập tức đứng lên. Y bỗng đưa tay bắt lấy cổ tay của Cố Tiểu Lộ, sau đó thuận thế kéo Cố Tiểu Lộ trở lại, áp cậu trên mặt bàn.

Tất Lập Kỳ nhìn Cố Tiểu Lộ, mỉm cười. Nụ cười đó tuy có một chút *** loạn nhưng chưa thể gọi là hạ lưu. Bởi vì Tất Lập Kỳ quá xinh đẹp, cho nên dù y có làm ra diễn cảm đáng ghét gì, thì cũng chỉ biến thành phong lưu mà thôi.

Cố Tiểu Lộ không quen tiếp xúc thân thể với người khác, cậu cố giãy ra, mong thoát khỏi Tất Lập Kỳ, nhưng lại bị Tất Lập Kỳ ép ngày càng chặt hơn.

Giọng điệu của Tất Lập Kỳ thô thể giống như đang thôi miên cậu, “Thật ra, ngay lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã chăm em rồi. Chuyện Lạc Dĩ Đình chỉ là cái cớ thôi, sự thật thế nào thì cảnh sát chúng tôi sẽ điều tra nhanh chóng. Giữ em lại cục cảnh sát lâu như vậy, chẳng qua là tôi muốn nhìn em nhiều một chút, sau đó là trò chuyện, tán gẫu, tâm tình với em mà thôi.”

“Nhưng tôi không muốn nhìn anh, cũng không muốn nói chuyện, tán gẫu, tâm tình với anh.” Cố Tiểu Lộ cố giãy giụa.

Cậu dùng hết sức vùng ra, mấy lần thiếu chút nữa là thoát khỏi bàn tay của Tất Lập Kỳ. Cuối cùng, không ngờ là Tất Lập Kỳ lại lấy còng tay ra, ‘răng rắc’ hai tiếng, còng hai tay Cố Tiểu Lộ lại cùng một chỗ.

Cố Tiểu Lộ vô cùng sợ hãi, vội vàng nhìn về phía tấm kính chắn sáng bên kia. Cậu biết mặt sau có người, mấy cảnh viên đó nếu thấy hành vi vô kỷ luật của Tất Lập Kỳ, hẳn là sẽ lập tức lại đây “thăm hỏi”.

Nhưng thật đáng tiếc, trong cả cục cảnh sát, không ai dám phá hư chuyện tốt của Tất Lập Kỳ. Cho nên, đương nhiên là cũng sẽ không có ai đến “thăm hỏi” cả.

Tất Lập Kỳ sờ sờ hai má Cố Tiểu Lộ, không ngừng tán thưởng: “Khuôn mặt nhỏ nhắn của em đúng là vừa mềm mại lại vừa trơn bóng, vô cùng mịn màng. Bình thường em bảo dưỡng thế nào vậy? Nào, mau nói cho anh nghe xem.”

“Anh buông tôi ra!”

Tất Lập Kỳ tiếp tục sờ vào trong áo Cố Tiểu Lộ, “Thân thể thật mềm mại nha, mặc dù có chút cơ bắp nhưng cũng không cứng quá, em có tập yoga không? Nghe nói người tập yoga có thể biến hóa đủ loại tư thế cũng không có vấn đề gì, như vậy nhất định rất sáng khoái rồi!”

Da gà của Cố Tiểu Lộ đã nổi nhiều đến nổi tựa hồ không thể nổi thêm được nữa. Cậu chưa từng yêu đương lần nào, càng chưa từng bị nam sinh trêu chọc kiểu này, những gì Tất Lập Kỳ làm hoàn toàn vượt khỏi trình độ có thể lý giải của cậu. Cố Tiểu Lộ bị hành động và từ ngữ ám chỉ *** loạn của Tất Lập Kỳ làm cho không biết nên như thế nào mới phải, cậu liên tục ngoáy đầu nhìn về phía tấm kính, nhưng cũng không thấy có người nào tới giải cứu cho cậu.

Cố Tiểu Lộ hoảng đến độ hốc mắt đều đỏ. Trong cục cảnh sát này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại có một tên cảnh sát biến thái ở đây?

Thân thể mềm dẻo của Tiểu Lộ khiến Tất Lập Kỳ yêu thích không buông. Ngón tay y từ từ đi xuống, từ từ đi xuống, thậm chí còn muốn lột áo sơ mi và chiếc quần bò của Cố Tiểu Lộ ra.

Y ngẩng đầu lên nhìn về mặt lỗ chỗ như sắp khóc của Cố Tiểu Lộ, cả người y run lên. Nước mắt trong suốt, trên mặt lại lộ ra vẻ vô tội chưa nếm trải sự đời đã làm cho dục vọng của y đột nhiên tăng vọt.

Chỉ là khi y kéo khóa quần, chuẩn bị tiến thêm một bước cởi bỏ quần bò, quần lót của người ta ra và bàn tay thuận thể với vào trong đụng đến “Tiểu chồi non” (tự hiểu nha ^^) của đối phương, thì Cố Tiểu Lộ giật mình, cậu đột nhiên sực nhớ là mình còn có thể phản kích. Ngay lập tức, cậu hất mạnh đầu gối về phía háng bộ của anh ta.

“Ui da ——” Không biết từ lúc nào, các đồng nghiệp trong tổ trọng án đã tăng lên sáu, bảy người. Họ đứng ở sau tấm kính, thay tổ trưởng của bọn họ phát ra tiếng kêu đau đớn.

Không kịp phòng bị đã ăn một đòn công kích thật mạnh, y đau đớn, đau đến mức sắp khóc ra tiếng. Y cúi người xuống ôm hai chân, vừa nhảy vừa kêu to trong phòng thẩm vấn, “Ui ui ui!”

Cách hai, ba giây sau, đồng nghiệp ở cách vách mới vọt vào, mạo hiểm ứa mồ hôi lạnh hỏi: “Tổ trưởng, anh không sao chứ? Có cần đến phòng chữa trị và chăm sóc hay không?”

Tất Lập Kỳ cúi người, vừa nhảy vừa gào thét: “Tập cảnh! Tập cảnh (tập kích cảnh sát)! Thằng nhãi này tập cảnh, bắt cậu ta lại cho tôi, nhốt cậu ta vào văn phòng của tôi, hôm nay không được để cậu ta đi!”

Cố Tiểu Lộ đang bị đè trên bàn cũng nhảy dựng lên, hoàn toàn không mản đến hình tượng, quát: “Quấy nhiễu ***, quấy nhiễu ***, tên biến thái này quấy nhiễu ***! Cấp trên của các người là ai, gọi y ra đây, tôi phải tố cáo cảnh sát các người quấy nhiễu ***, tự ý giam giữ lương dân vô tội trái phép!”

Phòng thẩm vấn rối loạn một phen. Cuối cùng do trong phòng không mở camera cũng không ghi âm, cho nên người bị hại Cố Tiểu Lộ hoàn toàn không có chứng cứ để chứng minh là mình đã bị quấy rầy.

Hai bên giằng co một hồi lâu, đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa. Mấy tên cảnh viên dẫn một người đàn ông mặc đồ vét chỉnh tề, tay còn cầm công văn đi vào. Cảnh viên nói: “Tổ trưởng, đây là luật sư tới đón Cố Tiểu Lộ tiên sinh.”

“Đón gì mà đón, không thả!” Tất Lập Kỳ che nửa người dưới, nhìn Cố Tiểu Lộ, trong mắt đầy sát khí. Tên nhóc này nhìn như không có uy hiếp, nhưng thiếu chút nữa cậu ta đã đá tiêu tiểu đệ đệ của y. Thật là đáng giận!

Y nhất định phải nhốt người này lại, gom hết thủy nợ nần từ đầu đến cuối trả lại cho cậu ta. Sau đó trước như vậy như vậy, sau đó lại như vậy như vậy, để cậu ta biết thế nào là lợi hại của y.

Càng muốn phía dưới lại càng sưng, mà càng sưng thì bộ phận bị thương lại càng đau. Tất Lập Kỳ toát mồ hôi lạnh, nhưng dù có chết y vẫn nhìn chằm chằm Cố Tiểu Lộ không tha.

Trong đó có một cảnh viên sắc mặt khó coi, đi đến bên người Tất Lập Kỳ nói nhỏ, “Tổ trưởng, luật sư là do nhà các anh phái tới. Vừa rồi ba anh gọi điện thoại tới tổng cục trò chuyện một phen, nếu anh không thả người, tôi thấy chỉ một lát nữa là cảnh cục này sẽ bị lật tung lên đấy!”

“Ba tôi?” Tất Lập Kỳ ngây ra. Y quay đầu lại liếc Cố Tiểu Lộ, trong lòng thầm nghĩ, ba y là giáo sư nổi tiếng ở đại học T, chẳng lẽ vừa khéo lại là thầy của Cố Tiểu Lộ?

Lại quay đầu nhìn tên luật sư nọ, đúng là trông quen quen. Tên luật sư thấy ánh mắt Tất Lập Kỳ đảo qua đây, lập tức đi tới nói: “Thiếu gia, Cố Tiểu Lộ tiên sinh là học trò của ông nhà, hơn nữa ngày mai ông nhà sẽ cùng Cố Tiểu Lộ tiên sinh và các bạn cùng lớp đi Anh quốc tham gia hội nghị nghiên cứu và thảo luận rất quan trọng. Ý của ông nhà là mong thiếu gia đừng làm khó học trò của ông ấy, nếu như làm chậm trễ chính sự của ông ấy, thì ông ấy sẽ tìm cậu tính sổ.”

Tuy là luật sư đang cười, nhưng lời lẽ thốt ra lại chứa đầy uy hiếp.

Quan hệ của Tất Lập Kỳ và ba y tuy rằng không phải tốt lắm, nhưng dù sao thì cũng phải nể ông ấy phần nào. Rơi vào đường cùng, y đành phải nhìn con cá mập mập đang bị công tay nọ, sờ sờ nơi trọng thương của mình, nhũu mảy, hừ một tiếng, đứng thẳng dậy, từ tốn bước ra khỏi phòng thẩm vấn.

“Tổ trưởng, có cần đến phòng chữa trị và chăm sóc thoa thuốc không?” Gã cấp dưới vừa dìu Tất Lập Kỳ, vừa nói.

“Thoa thuốc? Chỗ này bị trọng thương phải thoa thuốc gì đây!” Tất Lập Kỳ nổi nóng.

“Salonpas trị vết bầm không biết có hữu hiệu hay không?” Cảnh viên nói.

“Cậu muốn tôi chết à?” Tất Lập Kỳ rống giận, “Tự cậu dán lên trước thử xem, đến lúc kéo xuống không kéo hư một lớp da, tôi cùng họ với cậu.”

Giọng của Tất Lập Kỳ xa dần, thần kinh của Cố Tiểu Lộ mới thả lỏng.

Cậu thấy luật sư ra ngoài cửa nói với cục trưởng mấy câu, chỉ đơn giản có thể. Sau lại, một cảnh viên đi tới, cởi bỏ công tay, để cậu đi theo luật sư rời khỏi cảnh cục.

Nếu như ngay cả thủ tục bảo lãnh cũng không cần làm, thì vừa rồi, cậu tốn cả đồng thời gian ở trong phòng thẩm vấn để làm cái gì?

Cố Tiểu Lộ xoa cổ tay bị công tay làm đau, trong lòng thầm ghi nhớ cái tên.

Tất Lập Kỳ.

Một tên cảnh sát biến thái.

Trên đường về, Cố Tiểu Lộ gọi điện thoại cảm ơn giáo sư, rồi tự lái xe về nhà, không nhờ vả nữa.

Xe đậu trong ga ra, huỳnh quang quét tới, cửa ga ra mở ra, không cần động tay, xe sẽ tự động xoay chiều, dừng lại một cách thỏa đáng.

Sau khi ra khỏi ga ra, Cố Tiểu Lộ đi tới cửa gỗ mấy mật mã, rồi ấn bàn tay vào, đảm bảo cho máy tiếp thu toàn bộ vân tay. Sau khi đối chiếu vân tay và mật mã xong, cửa mới mở ra.

“Hoan nghênh trở về!” Trong phòng khách hoàn toàn không có bóng người, nhưng lại có một giọng nói máy móc vang lên.

Cố Tiểu Lộ cởi mấy nút thắt trên cổ áo sơ mi ra. Cậu mệt mỏi ngồi phịch trên sofa, cả người cậu đã không còn chút sức nào rồi.

“Muốn ăn hay uống chút gì không?” Giọng nói đó tiếp tục vang lên.

“Cà phê.” Tiểu Lộ đáp.

Không bao lâu sau, có mùi cà phê thơm ngào ngạt vang lên từ nhà bếp. Tiểu Lộ gượng dậy, đi tới lấy tách cafe uống, rồi đi đến phòng sách mở máy tính lên, bắt đầu kiểm tra một ít tư liệu.

Nhà của Cố Tiểu Lộ được thiết kế theo lối kiến trúc nhà một tầng, ngoài kết cấu bằng thép kiên cố bao bọc ở bên ngoài, thì tất cả đồ vật trang trí bên trong đều nhẹ nhàng và toát ra hương vị của gỗ.

Cậu về nhà được một lát thì để chân trần, bước lên sàn nhà bằng gỗ sạch sẽ sáng bóng, khởi động hệ thống làm ấm. Cho dù bên ngoài có đổ tuyết đi chăng nữa, ở trong nhà vẫn không cảm thấy lạnh.

Tuy nhìn từ ngoài vào, đây chỉ là một ngôi nhà trệt có tư liệu đăng kí trong hộ tịch thành phố khoảng 150 năm như bình thường, nhưng nó lại cất giấu rất nhiều bí mật không muốn người khác biết đến.

Ngồi xuống trước bàn học, mở ra một màn hình không gian 4 chiều lớn trước mặt mình, Cố Tiểu Lộ lấy ngón tay điểm nhẹ, lập tức hiện ra hình ảnh 3D của tổng cục thành phố T.

“Văn phòng Tắt Lập Kỳ ở đâu?” Cố Tiểu Lộ hỏi.

Ngay tức khắc, trên hình lập thể hiện lên một khung màu hồng.

Cố Tiểu Lộ đang cầm tách cà phê nói: “Cho chút mưa đi!”

Kế tiếp, cậu gõ vài cái trên bàn phím ảo, giọng nói trong không khí lập tức trả lời: “Hiện tại đang xâm nhập vào hệ thống cảnh cục thành phố T...” kèm theo một tiếng kéo dài “Bíp ——”

Cố Tiểu Lộ nói: “Thiết nhập hệ thống camera.”

Tiếp theo, trên màn ảnh xuất hiện cảnh tượng trong văn phòng Tắt Lập Kỳ. Sau một hồi chuông báo hỏa hoạn đột ngột vang lên, hệ thống phun nước trong văn phòng Tắt lập Kỳ lập tức khởi động, biến cả văn phòng thành bãi nước. Đương nhiên cả người Tắt Lập Kỳ và văn kiện đang xem cũng bị tưới ướt như chuột.

Cố Tiểu Lộ nở nụ cười tinh nghịch trẻ con, sau tiếp tục lên tiếng, “Điều tra tư liệu của Lạc Dĩ Đình.”

“Thiết nhập vào cơ sở dữ liệu cảnh cục...”

Sau một khoảng thời gian khá lâu, mỗi 10 phút giọng nói trong không khí lại lên tiếng: “Không thể tiến vào cơ sở dữ liệu cơ mật, không thể tiến vào cơ sở dữ liệu cơ mật.”

Cố Tiểu Lộ luôn nói hai chữ “Tiếp tục” và sau đó chờ thẳng đến hừng đông.

Cố Tiểu Lộ, cậu sinh viên đại học khoa điện cơ mười chín tuổi. Từ năm mười sáu tuổi, cậu đã sống một mình trong căn nhà cổ gia truyền này. Cậu là một hacker, cũng là một tên trộm.

Từ rất nhiều năm trước, Cố gia chính là tiểu thâu thế gia, nhưng được xưng là kẻ trộm chính nghĩa, không bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý. Nguyên tắc hành sự của họ là cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Tiểu Lộ cảm thấy những người trong gia đình cậu đều di truyền gien này. Người có gien lặn thì thường trở thành luật sư, đường đường chính chính dựa vào pháp luật bảo vệ chính nghĩa. Còn người có gien trội giống như cậu, thì thường có chút bất tuân, không muốn dựa vào luật pháp, mà dùng phương thức làm việc của chính mình để giải quyết.

“Bíp ——” Âm thanh quen thuộc vang lên, Cổ Tiểu Lộ lập tức buông tách cà phê, tập trung vào màn hình trước mặt.

“Thành công tiến vào cơ sở dữ liệu cơ mật cần tìm, thời gian theo dõi là 3 phút, bắt đầu đếm ngược, có tải cơ sở dữ liệu về không?”

“Tải toàn bộ tư liệu có liên quan đến từ Lạc về.” Cổ Tiểu Lộ nói.

Còn chưa đầy 30 giây, giọng nói lại vang lên.”Đã tải xong, tự động ngắt kết nối, thời gian theo dõi còn lại 2 phút 30 giây.”

“Good job!” Cổ Tiểu Lộ nói.

Ngôi nhà của cậu tuy có lịch sử 150 năm, nhưng trang trí bên trong toàn sử dụng thiết kế mới nhất.

Máy tính trong phòng sách là loại máy tính tiên tiến cao cấp, phía dưới tầng hầm là sản phẩm khoa học kỹ thuật cao hơn, do cậu một tay nghiên cứu lắp ráp, một loại máy tính sử dụng trí năng nhân tạo, quần gia Kiệt Khắc (Jack). Ở nhà, cậu chỉ cần nói nói gõ gõ vài chữ, thì đã có thể tiêu diêu tự tại, ngao du bất cứ nơi nào trên thế giới, xâm nhập vào cơ sở dữ liệu của các quốc gia.

Cậu là trộm, cũng là hacker.

Nickname là Bambi.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

.

.

Anh quốc, Luân Đôn, hội trường khách sạn Malaysia Escher.

Trong hội trường tập trung gần như đầy đủ các tinh anh ở các nơi trên thế giới. Lúc này, phía trên đài hiện đang trình chiếu một đoạn phim ngắn nói về trình độ khoa học kỹ thuật cao nhất thế giới hiện nay. Người chủ trì chương trình là giáo sư Phổ Kim Tư (Hopkin) đến từ Hoa Kỳ, ông đang nói về mối quan hệ giữa sự tiến hóa của người máy và trí năng nhân tạo. Ông cũng tin tưởng rằng sau khi kết hợp hai dạng này, trong tương lai máy tính sẽ có thể đạt đến trình độ tự suy nghĩ, tự hành động, thậm chí là hình thành hành vi suy nghĩ, hành động bằng lý tính giống như con người.

Cổ Tiểu Lộ ngồi cùng đoàn của cậu ở hàng ghế đầu tiên. Bấy sinh viên và một giáo sư đã trở thành điểm nổi bật, dễ ngó nhất trong đám người Phương Tây.

Cho đến khi giáo sư Phổ Kim Tư tiếp tục đề cập đến vấn đề người máy trong tương lai sẽ hướng đến mục tiêu mô phỏng nhân hóa thì giáo sư của Cổ Tiểu Lộ – Tất Anh nhin không được nữa, lên tiếng.

Đầu tiên, Tất Anh giơ tay lên một cách lịch sự, sau đó dùng giọng chuẩn Anh Mỹ nói: “Thật ngại vì đã làm gián đoạn bài thuyết trình của giáo sư Phổ Kim Tư. Về phần trí năng nhân tạo, tôi nghĩ mọi người cũng đều biết trước đây ở đất nước của tôi đã từng xuất hiện sản phẩm này. Nhưng đến cuối cùng, tất cả đã chứng thật cái gọi là trí năng nhân tạo chỉ là làm theo những gì con người đã tạo ra, tất cả đều phản ứng theo trí năng đã lập trình sẵn. Người tạo ra lập trình như thế nào thì trí năng sẽ diễn biến theo thế ấy,

cho nên kết quả của việc gọi là ý chí tự do cũng chỉ là việc mã hóa tổ hợp, đơn thuần là bất chúc hành vi nhân loại...”

Tất Anh đưa ra một tá lí do, cuối cùng kết luận rằng: “Đơn giản là vì máy móc không thể nào có linh hồn giống như con người được.”

Giáo sư Phổ Kim Tư ở trên đài cũng không vì chuyện Tất Anh đưa ra ý kiến phản bác mà có phản ứng thẹn quá hóa giận hay bất cứ gì, ông chỉ quay lại hỏi: “Sao anh biết người máy không có linh hồn? Mà rốt cuộc thì thứ gọi là linh hồn đó là gì? Lấy giả thiết là chúng tôi để người máy mô phỏng theo các giác quan và nhận thức của nhân loại, thì sao anh biết trong tương lai bọn họ không có khả năng có được năng lực tư duy, nhận thức giống như con người? Theo tôi biết, máy tính siêu cấp đời thứ nhất của quý quốc là bởi vì lúc đầu đã mã hóa trí năng nhân tạo cho nên sau một thời gian máy tính tự sinh ra ý thức hỗn loạn. Cũng chính vì nguyên nhân đó, cho nên quý quốc mới khẩn cấp tiêu hủy máy tính siêu cấp đời thứ nhất, nâng cấp thành thế hệ thứ hai, đúng không?”

Tất Anh và giáo sư Phổ Kim Tư tiếp tục ở trên đài anh một lời tôi một ngữ biện luận. Cố Tiểu Lộ ngồi bên cạnh Tất Anh phụ trách dùng máy tính nhanh chóng tìm kiếm tư liệu, sau đó viết rõ từng hạng mục trên màn hình giúp cho Tất Anh có thêm ngôn luận dồi dào, ra sức phản bác người phát ngôn trên đài.

Cuối cùng, giáo sư Phổ Kim Tư thu lại bút laser trên hình chiếu, nói: “Nếu như giáo sư vẫn không muốn thừa nhận sự tiến triển của trí năng nhân tạo và ắt hẳn ở đây cũng có không ít người đang hoài nghi điều này. Chỉ bằng chúng tôi mời một “ví dụ” đi lên để mọi người cùng xem!”

Dứt lời, giáo sư Phổ Kim Tư cầm microphone nói: “A-đam, phiên cậu lên đây.”

Ngay khi giáo sư Phổ Kim Tư lên tiếng, một thanh niên giống như những sinh viên bình thường khác đang ở dưới đài lập tức đứng dậy. Cậu ta y theo lời giáo sư, đi đến trước đài. Giáo sư Phổ Kim Tư lại nói tiếp: “Giới thiệu với mọi người một chút về cậu đi.”

Nhìn thì cậu ta độ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, tóc vàng mắt xanh, mặc áo T-shirt và quần bò giản dị theo phong cách thịnh hành ở Mỹ. Trên mặt cậu ta là những nốt tàn nhan và vẻ tươi cười e lệ. Cậu ta lên tiếng, giọng nói nhỏ nhẹ trầm lắng như thiên sứ.

“Chào mọi người, tôi tên là A-đam. Năm nay hai tuổi, tôi là tác phẩm của giáo sư Phổ Kim Tư. Mặc dù nói là tác phẩm của ông ấy, nhưng tôi thích gọi ông ấy là ba hơn. Tôi là người máy thành công nhất trong phòng thí nghiệm của Đại học Harvard. Trong suy nghĩ của tôi, tôi luôn ghi nhớ ba nguyên tắc của người máy. Sở thích của tôi là vẽ tranh và đọc sách. Đặc biệt là khi nằm mơ, nếu buồn thì sẽ rơi nước mắt còn khi vui thì lại muốn cười, tôi là một người máy có trí năng ưu việt nhất nước Mỹ hiện nay.”

A-đam dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Tuy nhiên, tôi cảm thấy tôi và những người khác không có gì khác biệt. Hiện tại tôi đang học năm hai Đại học Harvard, những người bạn học cùng lớp với tôi đều không phát hiện tôi có gì khác với họ.”

Sự xuất hiện của A-đam làm cho mọi người trong hội trường ồ lên, ngay cả giáo sư Tất Anh cũng nhin không được, há to miệng.

Cố Tiểu Lộ ngây người, cậu không ngờ là máy móc, kỹ thuật ở Mỹ lại đạt đến trình độ thế này. Cơ hồ là phải dùng hết toàn bộ khí lực, Tiểu Lộ mới dần xuống cảm giác run lên trong người.

Nhìn cậu trai tóc vàng mắt xanh nọ, mái tóc mềm mại, dáng vẻ tươi cười chân thành tha thiết, trên mặt còn hiện vẻ khấn trương. Cố Tiểu Lộ biết ngay, người máy trí năng đó tuyệt đối là tập hợp những kỹ thuật hiện đại nhất hiện nay mới tạo thành.

“Thật muốn sờ thử nha...” Cố Tiểu Lộ xoa xoa tay.

“Đúng á, không biết sờ vào sẽ có cảm giác thế nào?” Đôi mắt của một bạn học nữ tóc tết bím ở kế bên cậu đang sáng lờ lờ và cũng có suy nghĩ giống y chang cậu.

“Mẹ nó, như vậy không phải đã vượt qua kỹ thuật của chúng ta rồi sao?” Một người khác cảm giận.

“...” Giáo sư Tất Anh và một vài người có uy tín trong giới khoa học kỹ thuật đã đi đến trước đài, vây lấy giáo sư Phổ Kim Tư đặt vấn đề, mong đối phương có thể đưa ra lý giải thuyết phục.

Hội nghị nghiên cứu và thảo luận kéo dài một tuần. Sau khi kết thúc, nhóm người Cổ Tiểu Lộ chuẩn bị thu xếp lộ trình trở về nước.

Vì sự xuất hiện của A-đam gây nên cú sốc lớn, thành ra trong bảy ngày đó bọn họ đều mất ngủ. Họ cùng giáo sư hướng dẫn và các bạn học liên tục tìm chủ sự phía Mỹ đặt vấn đề.

Việc người máy nhân tạo xuất hiện cũng không phải lần đầu tiên, nhưng khá giống với con người như A-đam, thậm chí ngay cả kết cấu tế bào da cũng giống đến 90%, trí năng nhân tạo lại có tư duy giống y như con người, thì là lần đầu tiên bị mang ra triển lãm.

Cho đến lúc chuẩn bị lên máy bay trở về nước, trái tim của Cổ Tiểu Lộ vẫn còn đang đập thình thịch.

Thật ra thì trí năng nhân tạo rất nguy hiểm, nhưng đối với lĩnh vực công nghệ mà nói, nó cũng là một dạng tồn tại khiến người khác phải lóa mắt.

Cuối cùng thì máy móc có linh hồn hay không? Điều này còn tùy thuộc vào những đoạn mã hóa vô tình hay cố ý trong trái tim của người say mê làm ra ngôn ngữ máy tính.

Nếu có một ngày, năng lực của máy móc lớn hơn năng lực của con người, người máy xuất hiện ý đồ khống chế nhân loại, cũng giống như cách đào thải mạnh được yếu thua trên thế gian, thì tương lai của loài người sẽ như thế nào đây?

Người máy sẽ còn tiếp tục để nhân loại điều khiển, vì nhân loại mà làm việc?

Hoặc giả, để cho nhân loại chết đi, sau đó trở thành chúa tể cuối cùng của thế giới?

Vì quá mệt mỏi, nên khi lên máy bay, hầu như mọi người đều ngủ như chết.

Tuy nhiên, Tiểu Lộ vẫn mở máy tính bảng ra, từ từ sắp xếp lại các thông tin mấy ngày nay tiếp thu được.

Đột nhiên, máy tính reng lên một tiếng: “Bạn có thư mới.”

Cổ Tiểu Lộ mở email ra xem. Xem lần đầu, không thể tin được. Xem lại lần thứ hai, sau đó ngẩn người.

“Cậu đang làm gì vậy, sao không ngủ một giấc cho khỏe?” Cô bạn học có mái tóc tết bím đang lim dim thì bị âm thanh từ máy tính Tiểu Lộ làm thức giấc.

“Tớ nhận được email và số điện thoại di động của A-đam...” Tiểu Lộ ngơ ngác trả lời.

“Hả?” Cô bạn đó lập tức nhảy dựng lên, sự kinh ngạc viết hằn lên trên mặt, “Cái gì? Cậu nói cậu nhận được email và số điện thoại di động của A-đam? Điều này sao có thể, sao cậu làm được?”

Tiểu Lộ ngẩn ra, cậu quay đầu nhìn về phía cô bạn, đáp: “Tối hôm qua, lúc về phòng tớ gặp cậu ta ở hành lang. Sau khi tán gẫu với cậu ta vài câu tớ đã lịch sự cho cậu ta địa chỉ email của tớ, ai biết vừa rồi cậu ta lại gửi địa chỉ email và số điện thoại di động cho tớ chứ...” Bản thân Tiểu Lộ cũng không dám tin vào điều này.

Cô bạn học đột nhiên đi tới phía sau Tiểu Lộ, ý đồ muốn “cướp” cái máy tính, “Cho tớ, cho tớ, tớ cũng muốn có email và số điện thoại của A-đam!”

Cô nàng hét oanh một trận, thiếu điều muốn đánh thức hết toàn bộ nhóm người trên máy bay.

Sau khi bọn họ phát hiện ra sự tình, mỗi người đều giống như hổ đói rình mồi, vây quanh Cổ Tiểu Lộ, chết sống gì cũng muốn lấy được tư liệu trên máy tính của cậu.

Dù sao thì một người máy trí năng nhân tạo mà lại có cả email và di động, thậm chí còn chủ động liên lạc với người khác, chuyện như vậy ắt hẳn phải tích lũy mấy trăm năm nghiên cứu máy móc mới có thể phát sinh. Bọn họ học máy tính điện cơ nên ai cũng không muốn bỏ qua dịp hiếm hoi thế này.

Bảy tên sinh viên náo động, la ó ầm to trong khoang máy bay hại mấy tiếp viên hàng không phải chạy vội tới “thăm hỏi”.

Cuối cùng, giáo sư hướng dẫn nhóm – Tất Anh phải đi đến hét mấy tiếng mới có thể khiến đám học trò của mình ngồi trở vào vị trí ban đầu. Phía trước cabin cũng theo đó mà dần dần yên tĩnh lại.

Tất Anh nhìn Cổ Tiểu Lộ, rồi lại nhìn cô bạn bên cạnh cậu.

Cô nàng ngồi một hồi lâu mới nghĩ ra, sau đó “A” một tiếng, đi lên phía trước ngồi xuống ghế của Tất Anh, tặng luôn chỗ ngồi của mình cho ổng.

Tất Anh lấy di động của mình ra, đưa cho tên mà quần áo trên người đều bị kéo loạn xạ, nút áo đều bị bung ra – Cổ Tiểu Lộ.

Tiểu Lộ mang xong kính đen, sừng sốt. Phải mất một hồi, cậu mới hiểu tại sao giáo sư không nói câu nào mà đã đưa di động tới cho mình.

Cậu cầm lấy di động, tìm đến mục người liên lạc, vừa nhìn email mình nhận được, vừa lưu địa chỉ email và số điện thoại của A-đam vào di động cho giáo sư.

Giáo sư vô cùng hài lòng, cầm lại di động của mình, rồi xem kỹ tư liệu mà Tiểu Lộ vừa mới đưa vào hai, ba lượt, mới cất trở vào trong túi. Y vỗ vỗ, an tâm nhắm mắt lại ngủ, giống như y đã chiếm được một báu vật chẳng bằng.

Tóc của Tiểu Lộ bị đám bạn học biến thành ổ quạ mà cậu cũng không hề hay biết. Trong lúc mọi người lại bắt đầu lâm vào mê man, cậu vẫn tiếp tục gõ bàn phím, tiến hành kết nối từ xa với quản gia Kiệt Khắc.

Dù sao thì hội nghị nghiên cứu, thảo luận đến đây xem như kết thúc nhưng chuyện Lạc Dĩ Đình thì chỉ vừa mới bắt đầu.

Về đến nhà, sau khi ngủ một giấc, cậu xuống giường tắm rửa, rồi đến phòng bếp mở tủ lạnh lấy hộp cơm cà ri cho vào lò vi ba. Sau đó cầm hộp cơm vừa đi vào phòng sách, vừa ăn cà ri vừa ấn bàn phím đưa vào mấy mật mã.

Giọng Kiệt Khắc vang lên: “Hoan nghênh trở về.”

Tiểu Lộ lên tiếng: “Mang tư liệu tôi cần đến đây.”

Giọng Kiệt Khắc thoáng chốc trở nên nghiêm túc: “Đã có kết quả khám nghiệm tử thi của Lạc Dĩ Đình, bên ngoài là tự sát nhưng căn cứ theo kết quả giám định cuối cùng, các nhân viên pháp y xác định vụ án này thuộc dạng tạo hiện trường giả, dàn dựng tình huống tự sát.”

Cổ Tiểu Lộ tay cầm thìa trầm ngâm một lát, hỏi tiếp: “Nguyên nhân chính xác dẫn đến cái chết của cha mẹ cậu ta là gì?”

“Trên xe của họ có dấu vết bị vật nào đó va chạm mạnh, không loại trừ khả năng bị một lực lớn đẩy vào hải cảng. Cảnh sát cũng cho đây là một vụ mưu sát.” Kiệt Khắc nhanh chóng trả lời.

Cổ Tiểu Lộ đang ăn cơm, quản gia Kiệt Khắc lại nói tiếp: “Lúc còn sống, Lạc Quân Lâm làm kế toán ở trung tâm khoa học công nghệ Hào Uy, mà người phụ trách trung tâm này chính là Tả Ánh Long. Ngoài mặt thì ông ta kinh doanh công ty trò chơi điện tử 3D nhưng vốn tài chính lưu động lại vô cùng lớn, hoàn toàn vượt mức lợi nhuận nên có của một gian khoa học công nghệ. Cảnh sát nghi ngờ trung tâm này đã lợi dụng đường dây trò chơi điện tử để hoạt động bất hợp pháp. Ba tháng trước, phía cảnh sát đã chính thức thành lập “Chuyên án sẵn rồng”, do tổ trọng án đặc cần phụ trách điều tra và giải quyết. Hồ sơ của Lạc Quân Lâm nằm trong tập hồ sơ nhân chứng bí mật được lưu trữ trong cơ sở dữ liệu cơ mật.”

“Cho nên, có thể do chuyện Lạc Quân Lâm làm nội gián bị phát hiện nên mới bị Tả Ánh Long diệt khẩu?” Cổ Tiểu Lộ tiếp tục nhai cơm, “Nhưng nếu muốn tiêu diệt nội gián, giết một người là đủ rồi, làm gì ngay cả vợ con của ông ta cũng giết sạch...”

Thủ đoạn làm việc của Tả Ánh Long này cũng thật là quá thâm độc.

Cổ Tiểu Lộ lại nhìn đến xấp hồ sơ Kiệt Khắc đưa cho cậu, lúc này cậu mới phát giác, thì ra Boss nữ thần trong game chiến tranh 3D “Thiên Đường Cuối Cùng” đang hot ở thành phố T mà cậu đang chơi, được phát hành bởi trung tâm khoa học công nghệ Hào Uy.

Game này được chuyển thể từ hiện thực, cũng nói về việc thiếu thốn nguồn năng lượng trên thế giới. Mỗi người nhập vai vào thủ lĩnh của các quốc gia dẫn quân đi tranh đoạt tài nguyên, chiếm cứ các nước xung quanh.

Điểm đặc biệt của “Thiên đường cuối cùng” là tất cả các hệ thống vũ khí trong game này rất thật. Hình ảnh máu lửa trong chiến tranh giữa các nước cũng giống thật 100%, tất cả phi hành khí, vũ khí hạng nhẹ, vũ khí hạng nặng, chỉ cần có được sơ đồ thiết kế, cơ hồ đều từ thực tế tạo ra.

Tuy rằng cũng có một số học giả từng đưa ra nghi ngờ về tính nguy hiểm của game, thậm chí còn có một giai đoạn tranh cãi âm ỉ, nhưng vẫn không giải quyết được vấn đề gì.

Cố Tiểu Lộ nhìn đồng số liệu, cảm giác đầu mình đau ê ẩm.

Tả Ánh Long đó tuyệt đối không phải người tốt gì. Đây chính là yếu tố “di truyền” đã ăn sâu vào máu báo hiệu cho cậu biết.

Ăn xong cơm cà ri, cậu quăng chiếc hộp trống rỗng vào thùng rác, vỗ vỗ tay, “Mở mô hình trung tâm khoa học công nghệ Hào Uy ra xem đi.”

Tiểu Lộ vừa nói xong, trên bàn học lập tức xuất hiện một chùm tia laser tạo nên mô tòa nhà 3D.

Tiểu Lộ lấy ngón tay vẽ vài vòng, nhìn nhìn, sau đó nói: “Có tiến vào được hệ thống bảo vệ an toàn của đối phương không?”

“Đã thiết nhập xong, ngài có thời gian ba phút để sử dụng.” Kiệt Khắc trả lời.

“Trước hết sao chép toàn bộ dữ liệu.” Tiểu Lộ xem tới xem lui.”Tử bảo hiểm, tử bảo hiểm....A, quả nhiên vẫn đặt trong văn phòng ở tầng cao nhất...tại sao mỗi người đều thích đặt tử bảo hiểm ở một nơi rõ ràng như vậy chứ...” Cậu gãi đầu.

Tiểu Lộ chỉ nhìn một lần, đã nhớ kỹ đường đi nước bước. Sau đó cậu xoay người đi đến căn phòng bí mật bên cạnh phòng sách.

Cậu uể oải, lên tiếng: “Nếu đơn giản như vậy, thế thì không cần chuẩn bị gì cả, tối hôm nay hành động đi!” Mà dĩ nhiên Kiệt Khắc cũng là “hậu viện” của cậu.

Nhưng vào lúc này, trong phòng bỗng xuất hiện một đôi tay người máy túm lấy cổ áo Tiểu Lộ, dễ dàng xóc cậu lên, mang thẳng tới phòng ngủ.

“Chỉ số mệt mỏi của cơ thể ngài là 71%, hôm nay không thích hợp để hành động. Theo tính toán của tôi, xin ngài nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa mới có đủ thể lực.”

“...” Tiểu Lộ không nói gì.

“Hai cánh tay” Kiệt Khắc khê đặt cậu lên giường, sau đó kéo chăn bông đắp lên người cậu. Tếp theo,”Ba” một tiếng, toàn bộ đèn trong phòng ngủ đều tắt hết. Trong bóng tối, cậu giương đôi mắt nhìn cánh tay đó một hồi lâu rồi mới thở ra, nhắm mắt lại, thiếp đi.

Tuy là nói hết thấy đều là trước khi thiết kế đã lập trình vào, vì bản thân cậu thường không lo cho sức khỏe của mình nên cậu đã viết một chương trình để Kiệt Khắc căn cứ vào đó chấp hành.

Nhưng mỗi khi hai cánh tay phát ra âm thanh kỳ quái đó giúp cậu đắp chăn, trong lòng cậu sẽ có cảm giác ảm áp.

Cậu chợt nhớ tới lời nói của giáo sư Phổ Kim Tư.

Người máy có linh hồn hay không?

Mà linh hồn rốt cuộc là thứ gì?

Trong cơ thể con người rốt cuộc có cái gọi là linh hồn hay không, hay cũng giống như máy móc, là do một đoạn DNA mã hóa mà thành? Chỉ tại con người hiểu lầm, cho rằng đó là linh hồn?

Tại hội trường ở tầng một, trung tâm khoa học công nghệ Hào Uy, ngày game “Thiên Đường cuối cùng” chuẩn bị tung ra thị trường.

Hôm nay là ngày “Thiên Đường Cuối Cùng” nâng cấp chỉnh sửa toàn bộ phiên bản. Chẳng những mở ra ba hệ thống chuyển đổi mà còn mở rộng thêm quy mô quốc chiến, hiện giờ các nước có thể cùng liên minh đối kháng liên minh khác. Đồng thời, các loại súng ống vượt quá tưởng tượng cũng tăng thêm một số lớn,

đặc biệt nhất chính là mở ra một loạt các robot chiến đấu. Những người chơi chỉ cần thông qua nhiệm vụ cấp cao, hơn nữa chịu bỏ ra một số tiền lớn thì có thể có được một robot chiến đấu theo ý thích.

Việc “Thiên Đường Cuối Cùng” nâng cấp chỉ số trong trò chơi khiến các game thủ càng thêm hào hứng. Chủ tịch trung tâm khoa học công nghệ Hào Uy cũng quyết định trong hôm nay ông sẽ tự mình tham gia vào quá trình nâng cấp, đồng thời cũng tuyên bố nội dung đầu tiên trong lần chỉnh sửa này là lấy viên cảnh ở tương lai.

Những người đến tham dự hầu hết đều là các game thủ chuyên nghiệp. Với tuyên bố mới nhất của Tả Ánh Long, họ cảm thấy vô cùng phấn khởi, cả hội trường ko ngừng vang lên tiếng vỗ tay, tiếng huých sáo âm ỉ, náo nhiệt. Hơn nữa, Hào Uy cũng cam kết là sẽ mời các ngôi sao nổi tiếng sắm vai vào Boss nữ thần chiến tranh của các quốc gia, càng làm cho bầu không khí trở nên cuồng nhiệt.

Trong lúc mọi người ở hội trường tăng một hò hò hét hét như kẻ điên, thì Cố Tiểu Lộ quảy một túi nhỏ trên lưng, nhanh chóng theo lối thoát hiểm đi lên tầng trên.

Thứ mà cậu mặc trên người chính là “Áo ẩn hình” – một nghiên cứu khoa học công nghệ mới nhất dùng trong quân đội. Trên áo chứa hàng ngàn chiếc máy chụp ảnh mini, có thể chụp hoàn cảnh bốn phía trong vòng một giây, sau đó chiếu lại trên “Áo ẩn hình”. Chính vì thế, người mặc “Áo ẩn hình” có thể giống như tắc kè hoa dung nhập vào bối cảnh xung quanh một cách bình thường mà không bị phát hiện.

Nhưng thiết bị đó vẫn chưa hoàn thiện, cho nên nó chỉ có tác dụng với camera có độ phân giải thấp, nếu như gặp phải camera có độ phân giải cao, thì dùng mắt thường quan sát cẩn thận vẫn có thể phát hiện ra một chút hình ảnh.

Cố Tiểu Lộ nhanh chóng đi lên phía trên. Cuộc bộ mười tám tầng lầu bằng đường cầu thang đối với cậu cũng chẳng đáng kể gì, ít ra thì mặt cậu cũng không đỏ, hô hấp vẫn bình thường.

Sau khi tìm được văn phòng Tả Ánh Long, cửa vừa mở ra, Cố Tiểu Lộ đã mở ngay di động trên cổ tay.

Di động bắn ra một chùm tia laser, quét qua toàn bộ căn phòng một lần nữa.

Kế đó, cậu nhìn quanh một lượt để thu thập số liệu, rồi lấy một khẩu súng xung điện trong túi ra, ngắm về phía bàn làm việc, bóp cò.

Tức khắc, một đợt sóng điện từ chấn động bay ra, cả bầu không khí đều trở nên vẩn vơ. Sau một cú sốc điện từ, tất cả các hệ thống trong văn phòng hoàn toàn tê liệt.

” Bắt đầu từ lúc này, ngài có thời gian ba phút để mở tủ bảo hiểm. ” Giọng Kiệt Khắc vọng ra từ tai nghe điện thoại, “Sau ba phút, hệ thống sẽ hoạt động bình thường!”

Tiểu Lộ không hề chần chừ, cậu nhảy lên bàn làm việc, sau đó kéo toàn bộ sách trên kệ phía sau bàn làm việc ra.

Gỡ một cái, kéo giá sách che chắn qua một bên, cậu nhìn thấy một tủ bảo hiểm loại AK745 do Đức sản xuất.

Tiểu Lộ rút một sợi dây màu đen từ trong di động ra, cuối sợi dây là một loại vi mạch công nghệ cao. Cậu ấn tay vào vị trí xác nhận dấu vân tay, tức thì, máy tính “ẩn” trong di động bắt đầu mô phỏng mặt mã vân tay với một tốc độ siêu cấp.

“Hai phút.” Kiệt Khắc lên tiếng.

Cố Tiểu Lộ không hề gấp gáp, vẻ mặt vẫn thản nhiên. Cho đến khi tủ bảo hiểm vang lên hai tiếng “bíp bíp” – mở ra, cậu cứ nghĩ qua một lát nữa hệ thống an toàn mới thiết lập lại, không ngờ vào lúc này lại có tiếng chuông cảnh báo vang lên.

Tiểu Lộ không để ý đến tiếng cảnh báo, cậu kéo phần sau chiếc túi ra lớn hơn rồi nhét mớ Đô la và đồng Euro trong tủ bảo hiểm vào trong chiếc túi ngày càng lớn của mình.

Tiếng cảnh báo khiến toàn bộ nhân viên bảo an ở trung tâm khoa học công nghệ Hào Uy run lên. Lúc đầu, bọn họ phụ trách duy trì trật tự trong hội trường, giờ họ bắt đầu cầm máy bộ đàm liên lạc, có vài người vọt tới cửa thang máy, đi thang máy tốc độ cao lên lầu.

Tiếng “Ô y ô y” vang lên, minh chứng cho việc có người xâm nhập vào văn phòng chủ tịch.

Sau khi biến một tủ bảo hiểm đầy tiền thành một khung hình chữ nhật trống rỗng, Cố Tiểu Lộ lập tức xoay người bỏ chạy.

Trước khi đi, cậu nhìn thoáng qua bức ảnh Tả Ánh Long treo trên tường, một người ra vẻ đạo đức, cậu thấy khó chịu. Tiểu Lộ tiện tay cầm lấy một cây bút, vẽ loạn xạ lên bức ảnh cho đến khi bên ngoài có tiếng người đến gần, cậu mới chuẩn bị chạy trốn.

Tốc độ của Cố Tiểu Lộ rất nhanh. Từ cánh cửa chống trộm ở trước văn phòng, cậu theo khe hở vọt ra ngoài, nửa giây cũng chưa lãng phí.

“Ngài có một phút.” Lúc này, giọng Kiệt Khắc lại truyền tới từ ống nghe điện thoại.

“Nhanh lên!” Đầu thang máy vọng tới tiếng ai đó.

Tiểu Lộ không hề chần chừ, chạy thẳng lên tầng cao nhất. Tuy cậu mặc “Áo ẩn hình” nhưng tiếng bước chân thì lại không giấu được.

“Trên cầu thang có tiếng động!” Nhân viên bảo an cầm bộ đàm hô.

“Ngài còn mười giây.” Tiểu Lộ cố chạy thật nhanh.

Mở cánh cửa tầng cao nhất ra, ngay cả thở gấp còn chưa kịp, cậu đã lập tức chạy đến bên lan can, nhảy mạnh xuống.

“Đã đến giờ.” Lúc Kiệt Khắc vừa nói xong câu đó, tầng cao nhất trên tòa trung tâm Hào Uy phát ra một chùm tia laser, nập điện cao thế, tạo thành một hàng rào điện kiên cố, ngay cả một con chim cũng không ra vào được.

Cách rơi tự do từ trên cao xuống làm bụng Tiểu Lộ đau âm ỉ. Cậu mở thiết bị trên cổ tay, tức thì, áo ẩn hình của cậu nổi phồng lên thành một bộ trang phục hình cánh dơi.

Thuận theo khí lưu trên không trung, cậu nhanh chóng điều khiển phương hướng bay thẳng về nhà. Chỉ trong thời gian chưa đến ba phút, văn phòng của Tả Ánh Long đã bị ruồng triệt để.

Sau khi nhận được tin công ty của Tả Ánh Long bị trộm “càn quét”, thân là tổ trưởng tổ trọng án đặc cần thành phố T, Tất Lập Kỳ vô cùng vui vẻ dẫn theo một tiểu đội, nghênh ngang bước vào công ty.

Sau khi liên hệ với nhân viên bảo an, Tả Ánh Long đồng ý để Tất Lập Kỳ lên lầu. Trong công ty có gắn hệ thống bảo vệ của máy tính siêu cấp thế hệ thứ hai nên sẽ tự động cung cấp tư liệu về máy chủ, mà thiết bị này thuộc phạm vi quản hạt của cục cảnh sát nên không cần thông báo, cảnh sát cũng tự động đến điều tra và giải quyết.

Tất Lập Kỳ mặc đồng phục chỉnh tề, mái tóc tím dưới chiếc mũ cảnh sát như phát ra ánh sáng lóa mắt. Phía sau y là năm tên cấp dưới nối nhau đi, mỗi người đều mặc đồng phục, nếu không phải bên hông họ có đeo cảnh huy thì với dáng vẻ nghiêm trang đó, quả là không khác quân nhân mấy.

Trong văn phòng, Tất Lập Kỳ dẫn đầu đội ngũ đi tới, chìa tay về phía Tả Ánh Long.

Năm nay Tả Ánh Long hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt cương nghị, khi cười trên mắt có mấy nếp nhăn dài, đó là những vết tích hằn in những trải nghiệm trong cuộc sống. Ông ta mặc bộ âu phục được thiết kế riêng, vẻ mặt tươi cười cầm lấy tay Tất Lập Kỳ.

“Tất tổ trưởng, công ty tôi bị trộm chỉ là việc vặt vãnh, sao lại phiền ngài đích thân đến đây chứ?” Tả Ánh Long ân cần chào hỏi.

Tất Lập Kỳ cũng nở nụ cười, đáp lại: “Tả tiên sinh ngài chính là đại nhân vật trong thành phố T, công ty bị mất trộm như thế sao có thể xem là việc nhỏ? Trong thành phố còn biết bao người đều dựa vào Tả tiên sinh mà sống, tổng cục trưởng cũng rất xem trọng chuyện này, nên khi nãy vừa nhận được tin tức ông ấy đã lập tức phái tôi dẫn người tới đây hỗ trợ. Lại nói, không biết quý công ty tổn thất bao nhiêu? Với pháp luật trong thành phố T hiện giờ, việc gây án dưới sự bảo vệ của hệ thống bảo vệ thế hệ thứ hai thì quả là rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến nỗi chúng tôi phải viết báo cáo trình lên cấp trên. Nhưng ngài cũng

không cần phải lo lắng, chúng tôi sẽ sớm ngày bắt tên trộm đó quy án. À, đám lính của tôi đều là tinh anh, tôi đã phái hai người đến tổ bảo an kiểm tra lại thông tin, lại tư liệu lưu trữ trong máy tính, hy vọng có thể nhanh chóng phá được vụ án này, có thể sớm thu hồi lại những tổn thất của Tả tiên sinh.”

Mặt Tả Ánh Long méo sẹo, xem ra Tất Lập Kỳ quyết không bỏ qua cơ hội “quang minh chính đại” điều tra toàn bộ tư liệu trong công ty mình. May là mấy tư liệu đó cũng không có gì là quan trọng, có xem một chút cũng chẳng chết ai.

Tất Lập Kỳ đi về phía trước, thấy tủ bảo hiểm Đức mở ra.

Tất Lập Kỳ lên tiếng: “Đây là đồ tốt nha, cả nước cũng chỉ có ba cái, nghe nói chắc chắn vô cùng, như vậy mà cũng bị cạy ra?” Y chắc lưỡi một cái, “Xem ra đồ trong nhà của tôi cũng phải thay đổi thôi, lúc tôi mua đang có chương trình giảm giá, mà hình như cũng mua cùng lúc với quý công ty thì phải. Tả tiên sinh cũng mua hàng giảm giá giống tôi à? Cho nên mới nói, chất lượng mới là quan trọng, giảm giá này nọ cũng chưa chắc là xài được.”

Tả Ánh Long thật không thể nào chịu đựng được vị cảnh sát tám chuyện dông dài không có trọng điểm này, ông ta quay về phía thư ký đang đứng bên cạnh nói: “Dẫn Tất tổ trưởng và đồng nghiệp của y vào phòng khách, mời y uống cà phê, dùng ít bánh trái đi.”

Tiếp theo, Tả Ánh Long quay sang nói với Tất Lập Kỳ, “Tất tổ trưởng, những việc này đã có đội ngũ chuyên môn của công ty làm rồi, thao tác cũng nhanh hơn nhân viên cảnh cục nhiều lắm, các vị chỉ cần cầm gì đó tượng trưng rồi về đi. Những việc còn lại, tôi thật không dám làm phiền tới các vị!”

Tất Lập Kỳ gật đầu. Y nhìn quanh văn phòng Tả Ánh Long một vòng, phát hiện trên tường treo một bức chân dung của Tả Ánh Long. Trong ảnh, gương mặt nghiêm nghị của Tả Ánh Long bị vẽ thêm hai sợi râu mép, đôi mắt hải tặc xé lên, mái tóc trong ảnh thì rối nùi y như vừa thoát ra từ một trận nổ lớn.

“Phốc!” Tất Lập Kỳ nhìn bức ảnh, không nhịn được, cười một tiếng.

“Là tên trộm đó vẽ à?” Tất Lập Kỳ chỉ lên tường.

Sắc mặt của Tả Ánh Long vô cùng khó coi. Thấy sắc mặt ông chủ thay đổi, thư ký vô cùng khẩn trương muốn nhanh chóng “mang” Tất lập Kỳ rời khỏi văn phòng. Nhưng Tất Lập Kỳ lại muốn đi tham thú xung quanh, y chấp tay ở phía sau, cùng với mấy cấp dưới đi tới đi lui khắp văn phòng.

Cảm thấy vừa lòng, Tất Lập Kỳ mới gật đầu, lên tiếng: “Trên cơ bản thì những gì cần chú ý bản cảnh quan đều đã nhớ kỹ, nếu sau này có vấn đề gì cần hỗ trợ, mong Tả tiên sinh hợp tác nhiều hơn.”

Vừa bước ra trước văn phòng Tả Ánh Long, Tất Lập Kỳ nhìn thấy cạnh cửa có một nhân ngẫu (tượng) có kích thước bằng một người bình thường.

Mái tóc xanh nhạt, đôi mắt ngọc bích, mặc trang phục thủy thủ ngắn như hé mở cặp nhũ đầy đặn cùng đôi chân thon dài vô cùng xinh đẹp.

“A!” Trong đám cấp dưới có một người la lên.

“Giống y như An Lị Khả Kỳ!” Lại có một người khác hét lên. Đây chính là nữ thần trong thế giới trò chơi, bình thường chỉ có thể nhìn thấy trên màn ảnh 3D, muốn gặp ở bên ngoài cũng không phải là chuyện dễ dàng nha.

“Không hổ là công ty Hào Uy, trông rất sống động...Môi phần non mềm xinh đẹp, giống như hé miệng ra là có thể nói chuyện được...” Mấy tên cấp dưới đi theo phía sau Tất Lập Kỳ vốn đang nghiêm nghị, chính trực, nhưng vừa nhìn thấy nhân ngẫu An Lị Khả Kỳ, bỗng giống như uống phải thuốc kích thích, nhộn nhạo hẳn lên.

“Khụ, khụ, khụ!” Tất Lập Kỳ ho khan vài tiếng, y cảm thấy mặt mũi của mình bay sạch hết rồi.

Lúc này, mấy gã phía sau mới lập tức ngậm miệng lại.

Tất Lập Kỳ đi ngang qua nhân ngẫu, liếc một cái không hứng thú (anh có hứng thú với cái khác cơ =)). Trong lòng y chỉ có một nghi vấn, lúc y đi vào không có phát hiện thứ này, sao lúc đi ra lại có?

Chẳng lẽ vừa rồi trong lúc mình không để ý, đã có người mang vào sao?

Sau đó cũng không nghĩ nhiều, Tất Lập Kỳ theo chỉ dẫn của thư kí rời khỏi văn phòng Tả Ánh Long, chuẩn bị đi xuống phòng khách uống chút gì đó.

Sau khi Tất Lập Kỳ đi khỏi, Tả Ánh Long “Hừ” một tiếng, ngồi xuống sô pha. Hai tay ông ta vịn lên thành ghế, tư thế ngồi không giống bộ dáng nho nhã khi nãy, mà lại giống một tên lưu manh hơn.

An Lị Khả Kỳ đứng cạnh cửa đột nhiên chớp chớp mắt, đôi ngươi màu ngọc bích khẽ động một chút, sau đó nhân ngẫu giống như biến thành người sống, đi về phía trước, ngồi xuống cạnh Tả Ánh Long.

“Hừ, không biết là tên trộm nhà nào, dám cả gan đụng vào tủ bảo hiểm của ông!” Tả Ánh Long tức đến nghiêng chặt răng.

An Lị Khả Kỳ ngược mặt lên nhìn cánh chim bay ngang qua cửa sổ, khuôn mặt trái xoan mềm mại ánh lên một vẻ đẹp đáng lẽ không nên tồn tại ở chốn nhân gian đầy khói lửa này.

Tên cấp dưới đứng một bên nhìn vẻ mặt tức giận của ông chủ, vội vàng rót cho ông ta một ly Whiskey.

Tả Ánh Long vừa lắc lắc ly rượu trong tay, vừa nhắm nháp hương vị. Ông ta nhất định sẽ tìm ra tên trộm đó, kẻ dám khiêu chiến với ông ta, chỉ có một con đường chết.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

.

.

“Ding dong ——” tiếng chuông cửa bên ngoài vang lên. Do Kiệt Khắc đang bận làm việc nên Tiểu Lộ vừa bưng hộp mì udon vị cà ri (một loại mì Nhật) mới lấy từ lò vi ba ra vừa ăn, vừa đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, một già một trẻ đang đứng ở ngoài nhìn cậu, nở nụ cười tươi rói.

Tiểu Lộ bị nụ cười đó làm run cả lên, cậu vội vàng hít sâu một hơi, nuốt sợi mì udon bên miệng vào, sau đó nói: “Nội, chị hai!”

Không sai, một trong hai người đứng ngoài cửa chính là ông nội của Cố Tiểu Lộ, tên là “Cố đại gia”, cái tên này chính là “danh hiệu” mà ông của Tiểu Lộ từng dùng. Nghe nói trước đây ông rất hài lòng với bá khí của nó, nhưng thực tế thì ông là một người rất ôn hòa, nghề nghiệp hiện tại là...trộm.

Còn cô gái hơi lớn hơn Tiểu Lộ một chút, có vẻ mặt thông minh sắc sảo chính là chị của Tiểu Lộ, tên Cố Tiểu Hương. Cô mang cái bụng tám tháng to đùng, mặc bộ váy thai sản, tay mang túi sách, cô cũng làm “cùng ngành” với ông nội, cũng là...trộm.

“Sao hai người lại đến đây?” Cố Tiểu Lộ tránh sang một bên cho hai người đi vào.

Cố Tiểu Hương vừa vác cái bụng to đi vào, vừa nói: “Chiều hôm qua chị xem báo thấy trung tâm khoa học kỹ thuật Hào Uy bị trộm đột nhập, tổn thất vô cùng nghiêm trọng, nên chị mới bàn bạc với ông nội, căn cứ vào kiểu an ninh cẩn mật như vậy thì ngoài người của Cố gia ra, chẳng có ai dám xông vào. Huống chi, người của Cố gia “đóng đô” ở thành phố T này cũng có mấy người đâu, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có mình em thôi!”

“Biết đâu chừng là ba mẹ...” Cố Tiểu Lộ đặt hộp mì udon cà ri xuống, khẽ đáp lại.

“Ba mẹ đang ở Ai Cập cưới lạc đà moi xác ướp, em cho là chị không biết sao?” Cố Tiểu Hương kéo Cố đại gia ngồi xuống sô pha.

Cố Tiểu Lộ nhìn mặt bà chị giống như đang “đòi nợ”, đành ngoan ngoãn ngồi xuống. Cậu cúi đầu không nói gì, ngay cả bữa sáng cũng không ăn tiếp.

“Em còn nhớ gia quy của Cố gia mình là gì không?” Mắt Cố Tiểu Hương bất ngờ phát ra hung quang bắn về phía cậu em.

“...Trước hai mươi tuổi, không được đi trộm. Khi chưa có được sự đồng ý của cha mẹ hoặc trưởng bối thì không được tự ý hành động...” Tiểu Lộ đáp.

“Tiểu Hương, đừng dọa em con nữa.” Giọng của Cố đại gia rất ôn hòa, “Trước đây ông tổ lập ra gia quy này là sợ bọn trẻ tuổi còn nhỏ, kỹ thuật chưa thành thục mà hấp tấp vội vàng làm hỏng việc khiến hành tung của Cố gia bị bại lộ, gây nguy hiểm cho cả gia tộc. Tuy nhiên, kỹ thuật của Tiểu Lộ là kỹ thuật tốt nhất mà ông từng gặp. Cái hệ thống phòng trộm gì gì đó, trong gia tộc mình, có mấy người thiếu chút nữa là bị tóm lại rồi, nhưng Tiểu Lộ lại rất giỏi, còn chế tạo ra Kiệt Khắc trợ giúp... Kiệt Khắc, cậu có nghe ông gọi không?”

Quản gia Kiệt Khắc lên tiếng, “Vâng thưa đại gia, tôi nghe thấy tiếng ông gọi. Hoan nghênh ông và tiểu thư quang lâm. Xin hỏi mọi người muốn dùng trà hay cà phê?”

“Cho ông tách trà, tiểu thư đang có thai, tốt nhất là nên lấy cho nó ít sữa.” Cố đại gia nói xong, lại nhìn Tiểu Lộ, “Ông còn biết trang bị của con cao hơn những người trong gia tộc rất nhiều, áo ẩn hình gì đó nghe nói con cũng có một bộ? Đó là vũ khí cơ mật nhất của quốc quân Nga, con làm sao mà có được?”

Hai cánh tay người máy của Kiệt Khắc bưng trà nóng và sữa tươi, đặt nhẹ trước bàn của Cố đại gia và Tiểu Hương. Cố Tiểu Hương hít một hơi, khoa học kỹ thuật hiện đại thật sự là đáng sợ, chỉ cần lên tiếng là có trà và sữa để uống, hoàn toàn không cần phải động tay động chân gì. Chẳng trách một đồng trộm vặt có kỹ thuật bình thường đều bị tóm hết vào cảnh ngục.

Cố Tiểu Lộ ấp a ập úng đáp, “EBay đã để lộ bản thiết kế từ lâu rồi, con tìm mấy người bạn nhờ bọn họ giúp đỡ, nghiên cứu thật lâu mới làm được.”

“Hừ, không làm lộ bí mật của Cố gia chứ?” Cố Tiểu Hương vừa đưa ly sữa lên mũi ngửi, vừa nói.

“Không có!” Tiểu Lộ trả lời.

“Aizz, đừng dọa em con nữa!” Cố Đại Gia vỗ nhẹ lên trán cô cháu gái.

“Ông à, là Tiểu Lộ tự vi phạm gia quy. Theo lý thuyết thì con hẳn là nên thay ba mẹ lột quần nó ra, bắt nó chạy vòng quanh nhà mười vòng!” Cố Tiểu Hương trách móc, “Sáu tuổi năm ấy, con mở khóa phòng thẳng nhóc nhà hàng xóm, giấu hết những tấm áp phích mà cậu ta “gom” được trên đường về, không phải ba mẹ đã chiếu theo gia quy phạt con như vậy hay sao?” (Cái gia quy nhà này thật là khó đỡ ==)

“Đó là do kỹ thuật con không tốt, lúc đi khỏi đã để cho nhà kế bên nhìn thấy, biết là con làm. Vì thế chúng ta xem chút nữa đã phải chuyển nhà, con quên rồi à?” Cố đại gia nhắc lại.

Cố Tiểu Hương lăm ba lăm bắm, không biết đang nói cái gì, cuối cùng cũng đành ngậm miệng lại.

Nãy giờ Cố Tiểu Lộ vẫn ngoan ngoãn ngồi im, không dám lên tiếng. Thiếu chút nữa Cố đại gia đã bị cái mặt khi đó của cậu làm cho chết cười, xem ra thằng bé này đúng là sợ bị lột quần trưng mông, chạy quanh nhà mười vòng rồi. Mà cũng phải, dù sao thì người ta cũng là một thiếu niên mười chín tuổi rồi còn gì. Nếu còn ở thời của ông tổ ngày trước, thì gia quy càng nghiêm khắc hơn nữa, bất kì ai phạm sai lầm, cũng không thể bỏ qua.

Cố đại gia ngừng một chút, sau đó nói rõ ý đồ mọi người đến đây, “Tiểu Lộ, về chuyện của Tả Ánh Long và công ty Hào Uy, con biết được bao nhiêu?”

Cố Tiểu Lộ ngẩng đầu lên nhìn ông mình.

Cố Tiểu Hương thấy vậy, bèn nói: “Thành thật mà nói, nếu không phải ông nội đoán được người tàn sát công ty Tả Ánh Long là em thì chúng ta cũng sẽ không đến đây rồi.”

“Em có biết là mình đã chọc phải tổ ong vò vẽ rồi không!” Tiểu Hương nói tiếp.

Tổng bộ cảnh cục thành phố T, tổ trọng án đặc cần.

Tất Lập Kỳ không ở trong văn phòng của mình mà ngồi trên bàn cạnh tổ viên xem đối phương chiếu lại những hình ảnh ghi lại từ camera. Nhưng cho dù y có xem qua nhìn lại như thế nào thì cũng không thấy bóng dáng tên trộm đâu cả. Cả hai người ngẩn ra nhìn vào màn hình, không hiểu tại sao lại như thế.

“Theo lý thuyết mà nói nếu tử sắt chuyển động, tiền bên trong cũng bị lấy ra thì hẳn là phải thấy người lấy tiền chứ!” Tất Lập Kỳ vừa nhìn màn hình vừa nói.

Tên tổ viên rung mình một cái, lên tiếng: “Lần đầu tiên thấy Đô là và đồng Euro tự bay đi, sau đó lại không thấy đâu.”

Tất Lập Kỳ quan sát thật kỹ văn phòng của Tả Ánh Long trên màn hình, nếu không phải chuyện ma quái thì rõ ràng là có cái gì đó mà bọn họ chưa phát hiện ra.

Tất Lập Kỳ không phải là người dễ dàng bỏ qua, y bảo tên cấp dưới chiếu đi chiếu lại đoạn camera đã quay được mấy chục lần, cẩn thận xem đi xem lại kỹ càng.

Hiện nay, hệ thống an ninh mà thành phố T sử dụng là máy tính siêu cấp không ai có thể bì kịp, hơn nữa camera đang dùng ở công ty Tả Ánh Long lại có độ phân giải cao, theo lý thuyết thì nếu có điểm gì đáng ngờ, hẳn là có thể nhìn ra chứ.

Tất Lập Kỳ quan sát kỹ càng từng tầng lầu một, không chỉ trong văn phòng mà ngay cả đại sảnh, hội trường thậm chí cả mái nhà y cũng không buông tha. Cứ như vậy lặp đi lặp lại, cho đến khi tổ viên bên cạnh y sắp té xỉu, y mới chú ý đến ngọn gió thổi trên nóc nhà và sự phản xạ ánh sáng trên tầng cao nhất, thỉnh thoảng sinh ra hình ảnh khúc xạ.

“Tạm dừng, quay trở lại hai giây!” Tất Lập Kỳ lên tiếng.

Lúc Tất Lập Kỳ hô lên, ngón tay y đã nhanh chóng điểm lên trên màn ảnh. Tên tổ viên này giờ đang chết lên chết xuống lập tức bừng tỉnh, “Tổ trưởng, xin dừng dừng tay vào màn hình của tôi!”

Trên người Tất Lập Kỳ có một dòng tinh điện đặc thù, chuyên phá hoại máy móc, chỉ cần y đụng vào một sản phẩm đồ điện nào thì món đó “không chết cũng bị thương.” Mấy năm qua, không biết y đã tiêu diệt hết bao nhiêu cái màn ảnh và máy tính.

Tất Lập Kỳ thu ngón tay về, chắc lưỡi một cái. Y cũng thừa hiểu năng lực phá hoại của mình.

Tổ viên theo lời Tất Lập Kỳ, lùi đoạn phim lại hai giây.

“Đường như có cái gì đó mờ mờ? Tăng độ phân giải lên, xem có thể nhìn rõ đó là cái gì không.” Tất Lập Kỳ nói.

Tổ viên nghe theo, dùng bàn phím và chuột kéo đến cực hạn, nâng độ phân giải đến mức cao nhất, cuối cùng cũng xuất hiện một bóng người mờ mờ.

“Còn bắt không được mi!” Tất Lập Kỳ cười lạnh, “Nhiều nhất chỉ có thể như vậy sao? Không thể rõ ràng hơn một chút à?”

Tên tổ viên lại điều chỉnh độ phân giải lên một chút, nhưng cuối cùng vẫn là lác đác, “Hình như là bóng người, nhưng hình ảnh thật sự rất mờ...Quái thật, làm sao lại có chuyện thế này...”

“Không sao, trước hết cứ đối chiếu với những hình ảnh tương quan lưu trữ trong cơ sở dữ liệu, chỉ cần có tỉ lệ phù hợp đều trích lọc ra cho tôi.” Tất Lập Kỳ nhìn màn hình, ngáp một cái.

“Rõ!” Tất Lập Kỳ vừa hạ lệnh xong, tên cấp dưới lập tức tỉnh như ruồi, tìm kiếm dữ liệu đối chiếu.

Ngay lúc này, một cấp dưới trong già dặn hơn cầm văn kiện điện tử đi tới hỏi: “Điều tra tới đâu rồi tổ trưởng? Cục trưởng nói mười phút sau phải có báo cáo tổ, nửa giờ sau phải họp báo.”

“Về nói với ông ta, cái gì mà mười phút, cho tôi mười giờ cũng còn chưa đủ nữa là!” Dưới vòm mắt của Tất Lập Kỳ đã xuất hiện hai vòng đen, y đã xem đoạn phim này hơn mười mấy giờ, mắt thiếu điều muốn lồi cả ra ngoài, “Ai quản cái gì báo cáo tổ, cái gì họp báo, mấy cái văn hóa quan liêu đó toàn bộ chết qua một bên hết đi. Ông đang phá án, hiện tại ông lớn nhất!”

Mấy tổ viên nghe Tất Lập Kỳ nói vậy, chỉ biết ha ha cười mấy tiếng. Đã làm việc cùng với y lâu rồi, ai còn không hiểu tính y nữa, tốt nhất là nên làm tiếp công việc của mình thôi.

Tên cấp dưới nhìn tư liệu đối chiếu trên màn ảnh, đột nhiên như nhớ đến gì đó, anh trầm ngâm một chút rồi nói: “Nghe nói nước Nga vừa phát minh ra một loại áo ẩn hình, sau khi mặc vào có thể giống như tắc kè hoa dung nhập vào bối cảnh xung quanh, biến thành người tàng hình. Người chúng ta muốn bắt, không phải là dùng loại áo này chứ?”

Tất Lập Kỳ vung vai một cái, đáp: “Áo ẩn hình? Nếu thật sự có thứ như vậy thì anh cứ mang tới cho tôi một bộ! Khoa học kỹ thuật làm gì tới mức đó! Tin tức đầu đường xó chợ mà anh cũng tin được à? Đồ vật như thế nếu muốn tạo ra ít nhất cũng phải đợi thêm hai, ba mươi năm nữa!”

“...Ừ...Nói cũng phải...” Tên cấp dưới gãi gãi đầu, cảm văn kiện tránh qua một bên.

“Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên!” Tất Lập Kỳ chỉ ngón tay về phía màn ảnh, “Mấy tính chạy chậm như vậy, rốt cuộc là ai chế tạo ra thế, muốn tôi ban tội chết cho à?”

“Bíp bíp ——” Lúc này trên màn hình chợt hiện ra hình ảnh một người có mức độ đối chiếu phù hợp đến 80%.

Tất Lập Kỳ thu ngón tay lại, nghiêng người nhìn.

Sau đó y kinh ngạc, phát giác thì ra hình ảnh nọ mang một khuôn mặt ngây ngô quen thuộc.

Tất Lập Kỳ vuốt cằm, vẻ mặt y lập tức thay đổi. Điều đó khiến các tổ viên đứng kế bên thấy lạ, không biết rốt cuộc thì lão đại mình đang vui vì sắp phá được án hay là vì lo lắng đến gặp kiểm sát trưởng xin lệnh bắt người mà phiền...

Tóm lại, cuối cùng, Tất Lập Kỳ nở một nụ cười.

Hưng phấn mà quỵ dị.

“Ding dong...”

Tám giờ sáng, chuông cửa vang lên. Cố Tiểu Lộ đang ăn cơm cà ri nướng, miệng vừa ngậm thìa, chân vừa bước ra mở cửa.

Cậu vừa mới thức dậy, đầu còn chưa kịp hoạt động, mà cậu cũng không thèm nhìn rõ là ai đến, đã tùy tiện mở cửa ra.

Cho đến khi nhìn rõ người đứng ngoài cửa là ai, Cố Tiểu Lộ mới giật mình, nhảy lùi ra phía sau mấy bước.

“Cố Tiểu Lộ tiên sinh, mời cậu theo chúng tôi đến cảnh cục một chuyến.” Tất Lập Kỳ dựa vào cửa, dáng người y cao to, khuôn mặt tuần tú mang theo ý cười. Tay trái đưa tới, “Soạt” một cái, lệnh tạm giữ mở ra.

“Cảnh cục?” Cố Tiểu Lộ lại lùi ra phía sau một bước, “Tại sao tôi phải theo anh đến cảnh cục, anh muốn làm gì?”

“Không làm gì cả, chỉ là mời cậu về lấy một ít lời khai mà thôi. Đây là lệnh bắt người của kiểm sát trưởng, không phải cậu nói không là được.” Trông Tất Lập Kỳ rất vui vẻ nhưng tổ viên đứng sau lưng y thì khổ não cực kỳ.

Cố Tiểu Lộ nhìn bữa sáng nóng hổi hấp mình mới vừa chuẩn bị xong, lại nhìn nhìn Tất Lập Kỳ, cau mày nói: “Tôi cũng không thể ăn xong bữa sáng sao?”

Lời nói và vẻ mặt đó thật sự là rất đáng yêu. Tất Lập Kỳ vừa khắc chế xúc động muốn chảy máu mũi, vừa nói: “Đương nhiên là có thể, cảnh sát cũng không phải không có tình người.”

Lúc này, nếu như là một người bình thường, sẽ lễ phép mời khách vào nhà ngồi chờ mình dùng cơm. Nhưng mấy người trước mặt cậu lại không phải là khách mà là cảnh sát, cho nên ‘rầm’ một cái, Cố Tiểu Lộ đóng chặt cửa lại, đi vào phòng sách cất hết tất cả các dụng cụ tinh vi. Cậu chỉ để lại chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay, sau đó tiếp tục ăn phần cà ri nướng của mình. Hại mới sáng sớm, Tất Lập Kỳ đã phải đứng ngoài cửa Cố gia chờ một tiếng đồng hồ.

Tổng cục thành phố T, phòng thẩm tra.

Sau khi bị mang tới phòng thẩm tra, Cố Tiểu Lộ giống như bị bỏ quên, không ai để ý đến cậu.

Cậu đi một vòng rồi đến trước tấm kính chắn sáng bên cạnh cửa ra vào, mặt áp sát, cố gắng nhìn xem phía sau có ai không.

Qua lớp kính, Tất Lập Kỳ nhìn động tác của Cố Tiểu Lộ, rồi lại xem xấp tư liệu trên tay. Y cảm thấy dù có dòm trái ngó phải thế nào, thì cậu nhóc đó cũng chính là đồ ăn của y nha.

Tổ viên đứng bên cạnh lên tiếng, “Cố Tiểu Lộ, 19 tuổi, sinh viên đại học khoa điện cơ, 16 tuổi nhận được vô số giải thưởng lớn nhỏ trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật, ngay cả thiết bị bảo vệ trong nhà cũng đều do cậu ta tự mình thiết kế. Tôi đã tìm chuyên gia phân tích, hệ thống tuy là đơn giản, nhưng lại ăn khướp đến không chê vào đâu được. Trong lĩnh vực ngôn ngữ máy tính, cậu nhóc này tuyệt đối là đứng đầu.”

“Lợi hại như vậy?” Tất Lập Kỳ vô cùng kinh ngạc, “Trông thế kia, không ngờ lại là thiên tài, thật là biến thái nha!”

Tổ viên nhủ thầm: “Người ta đúng thật chính là thiên tài, chỉ có anh là biến thái thôi...” Nhưng anh cũng không có can đảm nói ra.

Cố Tiểu Lộ gõ cửa, cách tấm kính hô lên: “Nè! Có ai không? Tôi còn phải đi học!”

Đương nhiên là Tất Lập Kỳ nghe được, nhưng đó cũng là sách lược làm cho Tiểu Lộ nóng vội của y mà thôi. Tạm thời không quan tâm tới, Tất Lập Kỳ và tên cấp dưới đi ra ngoài, dù sao thì người ở trước tấm kính nọ cũng có thân hình vô cùng phù hợp nha. Một mặt hàng tốt như Cố Tiểu Lộ đương nhiên là phải để từ từ thẩm vấn sau cùng rồi.

Tổng cục có tổng cộng ba phòng thẩm vấn, một mình Tất Lập Kỳ đã dùng hết hai phòng: một phòng giam giữ Cố Tiểu Lộ, một phòng dùng để hỏi những người khác.

Lúc y ở trong phòng thẩm vấn có thói quen phá hoại, nên không có camera cũng không có ghi âm. Trên bàn chỉ có mỗi một cái đèn và xấp hồ sơ của nghi phạm.

Nhưng chỉ nhiều đó thôi cũng đủ.

Qua mười sáu nghi phạm, cấp dưới có đếm: Mấy người nam khóc tông cửa ra có ba, vẻ mặt hoảng sợ có bảy, mặt đỏ như cà chua có sáu.

Thủ đoạn của Tất Lập Kỳ mọi người đều biết, dù có hơi trái với luật thẩm vấn nhưng tại sao lại có hiệu quả phá án như thế? Đương nhiên cũng là nhờ phương pháp này thôi.

Lúc đến phiên Cố Tiểu Lộ thì đã là buổi chiều. Bụng có hơi đói, cậu nghĩ ông và chị mình có kịp trở về mang luật sư đến cứu mình hay không? Cũng đã chờ lâu như vậy, nói không chừng hôm nay bọn họ không thêm quay về nhà mà lại đến chỗ nào khác rồi.

Lần trước là vì lúc bị mang đi, cậu đang ở trường học, có người nói cho Tất giáo sư biết, nên mới được luật sư do giáo sư mời tới cứu ra ngoài. Bây giờ là bị bắt trực tiếp từ nhà đến đây, thật không biết phải thoát thân thế nào.

Tiểu Lộ vừa nhớ lại hành động lần trước của mình, vừa buồn chán nghĩ xem tại sao mình lại bị túm vào cảnh cục. Rõ ràng là kế hoạch kín không kể hở, lẽ ra không bị lôi đuôi mới đúng chứ.

Tuy nhiên, đến cả ông và chị hai của cậu cũng đã phát hiện vụ “tàn sát” công ty Tả Ánh Long là do cậu làm, cũng khó tránh là sẽ có người phát hiện.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, một quyển văn kiện bay tới.

Tất Lập Kỳ bưng hai ly nước lọc đặt lên bàn.

“Ngại quá, gần đây mọi người đều thức khuya nên cà phê trong cảnh cục đều bị uống hết, chỉ còn nước lọc mà thôi.” Tất Lập Kỳ vừa mới thẩm vấn xong mấy người, nhưng y vẫn giữ phong độ, cởi bỏ một nút thắt trên đồng phục, ngồi xuống ghế đối diện với Cố Tiểu Lộ. Hai chân y gác chéo lên bàn, nhìn cậu, nở nụ cười ung dung.

Tiểu Lộ đang khát nước, cậu gật đầu, rồi cầm ly nước lên, uống một hơi vào bụng.

“Aizz, cậu uống nhanh như vậy, chơi sẽ không vui đâu!” Tất Lập Kỳ lên tiếng.

“Hả? Tại sao?” Tiểu Lộ ngẩng đầu lên nhìn, cậu cảm thấy Tất Lập Kỳ nói chuyện quá khó hiểu. Do cậu mang kính đen, trên người lại mặc áo sơ mi và quần bò, chân mày cậu theo vẻ ngạc nhiên đó mà nhướn nhướn, trông vừa đáng yêu lại vừa có chút ngốc nghếch.

Tất Lập Kỳ thu chân lại, tới sát mép bàn, dùng giọng điệu trầm thấp mà quý dị thì thầm, “Bởi vì tôi đã bỏ thuốc Thành Thật vào trong nước...”

Khóe miệng Tiểu Lộ lập tức cong lên: “...Anh thật biết nói đùa...”

“Ai nói đùa với cậu!” Tất Lập Kỳ mỉm cười, nhìn Tiểu Lộ. Y thật rất muốn nhéo hai má non mềm của cậu trai này, cảm thụ thế nào là mềm mại, co dãn.

Tất nhiên nghĩ là làm, y vừa lấy tay kéo hai má, vừa dùng sức, cảm giác quả nhiên giống như y đã nghĩ.

Bị tập kích bất ngờ, hai má Tiểu Lộ đỏ hồng lên, hốc mắt cũng chứa đầy nước mắt, “Đau chết tôi, anh muốn làm gì? Đây là trái pháp luật, xâm phạm nhân quyền, chuyện thuốc Thành Thật anh nói là giả phải không? Sao anh lại có thể bỏ vào nước cho người khác uống! Giờ tôi không muốn hỏi han gì hết, tôi muốn gọi điện thoại, tôi muốn tìm luật sư!”

Tất Lập Kỳ nhìn chiếc đồng hồ “cổ” trên cổ tay rồi nói, “Tìm luật sư đương nhiên là có thể, nửa tiếng sau tôi sẽ cho cậu gọi điện thoại tìm luật sư. Nhưng mà...” Tất Lập Kỳ bỗng nở một nụ cười tà ác: “Trong vòng nửa tiếng này, cậu là của tôi...đã có phương thức đơn giản nhất thì đương nhiên là phải dùng phương thức đơn giản nhất rồi. Cách thẩm vấn này, hiện nay không lưu hành...”

Dược hiệu của thuốc Thành Thật phát tác rất nhanh, lúc này Cổ Tiểu Lộ cũng đã phát giác suy nghĩ của mình bắt đầu hỗn loạn, động tác cũng trở nên chậm chạp.

Cậu thầm nghĩ: “Chỗ này mà là cục cảnh sát quái gì chứ, tại sao lại có loại cảnh sát mắc bệnh thần kinh thế này? Lại còn cả cái cách thẩm vấn không ra gì nữa...” Tuy nhiên, lúc cậu nghĩ như vậy, miệng cũng đã thốt ra luôn.

Tất Lập Kỳ buông hai má Tiểu Lộ ra. Y đi dọc theo mép bàn, đến bên người Tiểu Lộ. Ngay khi Tất Lập Kỳ vừa động, các tế bào trên người Tiểu Lộ dường như cảm giác được nguy hiểm, lập tức tránh ra xa, cậu muốn tông cửa ra ngoài.

Nhưng động tác của Tất Lập Kỳ nhanh hơn Tiểu Lộ, chiếc còng tay từ phía sau y vung lên, “Răng rắc” hai tiếng, đã còng cổ tay cậu lại.

“Anh lại còng tay tôi!” Tiểu Lộ la lên thất thanh.

Tất Lập Kỳ đặt cổ tay Tiểu Lộ trên cánh cửa. Thừa lúc cậu giãy giụa, y chen một chân vào giữa hai chân cậu, dùng sức nới đôi chân thon dài ấy ra.

Cổ tay bị còng tay kẹp chặt vô cùng khó chịu, cộng với tác dụng của thuốc Thành Thật khiến Tiểu Lộ choáng váng, muốn nôn ra. Bấy giờ, Tất Lập Kỳ mới áp sát vào bên tai Tiểu Lộ, hỏi khẽ: “Nào, nói cho tôi biết, hai tháng hai mươi lăm ngày qua cậu đã làm những gì?”

Tất Lập Kỳ vừa nói xong, đầu lưỡi cũng không ngần ngại tiến sát lại, cắn mạnh lên vành tai Tiểu Lộ một cái.

Ngay tức khắc, Tiểu Lộ run mạnh lên, eo nhuỷ xuống, trong đầu thầm nghĩ tai đau quá, nhất định là đã bị tên biến thái đó cắn chảy máu rồi.

Tất Lập Kỳ mỉm cười, ép cổ tay Tiểu Lộ lên trên ván cửa. Một tay y vừa ép người cậu sát vào cánh cửa vừa cọ cọ vào đùi, tay còn lại cũng từ từ cởi bỏ cúc áo Tiểu Lộ, giống như đang thưởng thức món đồ yêu thích, chậm rãi vuốt ve.

Thuốc Thành Thật có tác dụng mê huyễn, từ trong đau đớn Tiểu Lộ cảm nhận được một loại khoái cảm mà cậu chưa bao giờ tiếp xúc. Ngón tay dịu dàng, khẽ vuốt ve trên người không ngừng di chuyển, giống

như đang thân mật vuốt ve âu yếm người yêu. Nó vừa mang đến cảm giác ngọt ngào, vừa dịu dàng nhần nại, chẳng những đau đớn hỗn loạn không mất đi mà còn dần dần cháy bùng lên ngọn lửa. Thế lửa giống như đang cổ vũ, làm cho ngọn lửa đang âm ỉ cháy bùng lên.

Tiểu Lộ cắn chặt môi. Bất kể như thế nào, cậu cũng phải cố giữ một chút thanh tỉnh cuối cùng, quyết không mở miệng.

Hai mắt Tất Lập Kỳ tối sầm, y nhìn Tiểu Lộ thật sâu, Tiểu Lộ cũng không cam chịu yếu thế, trừng mắt lại.

Nhưng sức lực của Tiểu Lộ vẫn không đủ, hốc mắt cậu ướt át giống như đang cầu xin khoan thứ. Môi cậu mím chặt làm cho người khác cảm thấy mê hồn, cuối cùng Tất Lập Kỳ nhin không được, hôn lên đôi môi đỏ mọng, ướt át ấy.

Tiểu Lộ kinh hoảng, hít sâu một hơi. Tất Lập Kỳ nhân cơ hội đó, mở hàm răng cậu ra, giống như công thành chiếm đất, quyết quán lấy đầu lưỡi Tiểu Lộ, không ngừng thô bạo liếm mát, khẳng cắn.

Giống như bị nuốt vào đại hải thâm sâu u ám, Tiểu Lộ chỉ biết phát ra tiếng kêu cứu ô ô thật khê.

Nhưng điều đó lại càng kích thích thú tính của Tất Lập Kỳ, cú áo cậu bị giật mạnh ra, cúc quần bò cũng bị cởi, âm thanh khóa quần bị kéo xuống nghe ra lại vô cùng *** mẽ. Tiểu Lộ hoàn toàn không thể chống đỡ được xâm phạm của Tất Lập Kỳ, cậu chỉ có thể để được tính phát tác kéo cậu vào trong vực sâu mang tên Tất Lập Kỳ, kèm theo đó là một chút sợ hãi cùng cảm giác run sợ chưa bao giờ tiếp xúc. Khi người nọ chạm vào nơi giữa hai chân chưa từng có người nào chạm vào, cậu chỉ còn biết phát ra những tiếng rên rỉ vô lực.

“...Tiểu Lộ đáng yêu...Sao cậu lại miễn cảm như vậy...chẳng lẽ cậu vẫn còn là xử nam?” Giọng của Tất Lập Kỳ chứa đầy áp lực cùng tà mị. Y giống như ma quỷ trong bóng đêm khiêu khích người tình.

Tiểu Lộ chết cũng không nói chuyện, cậu chỉ hít hít cái mũi, giống y như đứa trẻ đang bị hiếp bức.

Tất Lập Kỳ rất thích xem biểu hiện đó của cậu, chà đạp cậu như vậy làm cho tâm tình y kích động, lỗ chân lông trên người y cơ hồ đều trương ra. Trong đầu y còn có một giọng nói không ngừng vang lên, “Đề cậu ta, đề cậu ta, đề cậu tan gáy đây đi!”

Tuy là trước đây y cũng có cảm giác với những người khác, nhưng chưa bao giờ y gặp phải đối tượng hấp dẫn y mãnh liệt như vậy. Tất Lập Kỳ cũng không cảm thấy kinh ngạc, vì từ đầu đến chân, từ chân ngược lên đầu, từng sợi tóc, từng lỗ chân lông, tất cả những gì của Cố Tiểu Lộ, toàn bộ đều thích hợp với y.

Bữa ngón này, hôm nay sau khi xác nhận, y khẳng định là phải “ăn” rồi.

Trong phòng thẩm vấn, Tất Lập Kỳ ngang nhiên đùa giỡn Tiểu Lộ suốt hai mươi phút, Tiểu Lộ bị y sờ đến thiếu điều chết đi sống lại.

Nói chết đi sống lại thì có hơi nghiêm trọng, nhưng quần lót dính thứ gì đó không nên dính, hai má, lỗ tai, cổ, trong ngực đều bị cắn, thậm chí vài chỗ còn để lại dấu răng kèm theo vết máu. Kính đen không biết bị quăng tới đâu, áo sơ mi chỉ còn vền vền một cái nút, quang cảnh như vậy, ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy vô cùng thê thảm.

Chiếc di động cuối cùng trên cổ tay Tiểu Lộ bị Tất Lập Kỳ phóng lên trên bàn, “Bộp” một tiếng, chum khói đen ngòm bốc lên, giống như suy nghĩ cùng thân thể của Tiểu Lộ, chính thức tuyên bố...hư hao rồi!

Lúc này, Tất Lập Kỳ còn muốn tiếp tục áp chế Tiểu Lộ nhưng ở bên ngoài chợt vang lên tiếng đập cửa.

“À...tổ trưởng...” Bên ngoài truyền tới giọng nói nho nhỏ của tổ viên.

“Chuyện gì? Không nghe thấy tôi đang bận sao?” Tiếng động bên trong rất lớn, bên ngoài lại có vài người, mọi người hầu như đều biết Tất Lập Kỳ ở trong phòng thẩm tra làm cái gì với nghi phạm.

“Luật sư của Cố Tiểu Lộ đã đến.” Tổ viên vô cùng kiên nhẫn tổ trưởng Tất Lập Kỳ, nên giọng nói cũng run run.

“Luật sư gì chứ, bảo hắn ta đợi thêm mười phút nữa!” Tất Lập Kỳ nói xong, lập tức kéo quần bò Tiểu Lộ xuống.

“Đừng cởi quần của tôi!” Tiểu Lộ đột nhiên tỉnh táo lại, cậu hoảng hồn, kéo lấy quần lót của mình, la toáng lên.

“Tổ trưởng!” Tổ viên ở bên ngoài lập tức hô to, “Cục trưởng đang ở bên ngoài chờ anh đó!”

Tất Lập Kỳ thở hổn hển, đôi mắt thâm trầm tràn ngập dục vọng mãnh liệt. Y nhìn Tiểu Lộ thật sâu, nhưng Cố Tiểu Lộ còn đang nhìn bằng ánh mắt sợ hãi.

Đôi mắt cậu hồng hồng, trông y như con động vật nhỏ, làm y muốn nuốt luôn vào bụng, ngay cả xương cốt cũng tuyệt không nhả ra.

Cuối cùng, Tất Lập Kỳ hít sâu một hơi, mặc lại quần áo của mình. Y kéo Cố Tiểu Lộ lại hôn một cái, rồi sửa sửa lại áo sơ mi cùng mái tóc đã bị mình làm cho rối tinh rối mù.

“Mặc quần vào, chờ lần sau tôi lại cởi!” Tất Lập Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi tháo bỏ còng tay cho Cố Tiểu Lộ, sau đó xoay người ra mở cửa.

Cố Tiểu Lộ vội vàng mặc quần áo vào, cài cúc lại. Cậu cúi đầu lau khôe mắt, đầu óc còn chưa tỉnh hẳn. Cậu vốn không hiểu sao mình lại gặp phải một tên cảnh sát biến thái cùng trò SM trong phòng thẩm vấn như thế này.

Di động gần như bị phá hủy. Cố Tiểu Lộ lắc lắc tay trái, trong lòng vô cùng đau khổ. Biến thái, biến thái, biến thái! Tên đó đã phá hư chiếc máy tính hình di động mà cậu trân quý mất rồi.

Cửa mở ra, bên ngoài đứng một đồng nghiệp.

Lão đầu bạc Cố đại gia cùng cô nàng to bụng Cố Tiểu Hương mang theo luật sư đứng ở phía trước, còn cục trưởng tổng cục thành phố T đang đứng ngay ở phía sau.

Tất Lập Kỳ vừa thấy đã biết Cố Tiểu Lộ này khẳng định là có chút mất mũi đây, nếu không cục trưởng nhà bọn họ sẽ không tự mình đến dẫn người đi tận hai lần như thế.

Cố đại gia nhìn về phía cháu trai hô lên: “Tiểu Lộ, lại đây.”

Tiểu Lộ cúi đầu đến bên người ông nội, gục lên vai ông, cả người mềm nhũn, thiếu chút nữa cậu đã khóc rống lên.

Cố Tiểu Hương trừng mắt liếc Tất Lập Kỳ một cái, sau đó lại quay về phía cậu em mình nhìn nhìn, dùng giọng điệu cứng rắn hận không thể luyện sắt thành kim, vô cùng hàm xúc lên tiếng: “Sao thế? Đứng cũng không được, giống y như bị cưỡng gian!”

Cố Tiểu Lộ nghe thấy hai từ “Cưỡng gian”, tức thì, cậu “Oa” một tiếng, khóc rống lên.

Dù sao thì Cố Tiểu Lộ cũng chỉ là một cậu nhóc ngây ngô mới mười chín tuổi, cái gì cũng chưa từng trải qua. Hơn nữa, cả ngày cậu trầm mê trong thế giới của máy tính, ngoại trừ linh kiện, ngôn ngữ lập trình và những người bạn là hacker ra, cậu chưa từng tiếp xúc thân mật với người ngoài.

Hôm nay lại bị Tất Lập Kỳ đối xử như thế, còn ở trong tay tên cảnh sát đó mất đi lần đầu tiên trong đời mình, đây không phải là chuyện mà một trạch nam vô cùng yêu thích nhân vật nữ 3D có thể chấp nhận được.

Cố đại gia vỗ vỗ lên bả vai cháu trai, đỡ Cố Tiểu Lộ đi trước.

Nhóm tổ viên đứng hai bên Tất Lập Kỳ nhìn thấy thảm cảnh ấy đều nhìn Tiểu Lộ bằng một ánh mắt đồng tình cùng thương cảm.

Cố Tiểu Hương và luật sư ở lại. Cô không nói, mà chỉ trừng mắt nhìn Tất Lập Kỳ.

Trong cảnh cục, Tất Lập Kỳ là một cường giả. Nhưng ở bên ngoài, Cố Tiểu Hương cũng không phải chỉ có hư danh.

Thân là người Cố gia, tiến thoái đều được tính toán rất thỏa đáng.

Cô mang luật sư hàng đầu của thành phố T đến, phân tích hợp lý rõ ràng, đồng thời cũng đưa ra điều khoản hiến pháp nhân quyền, hơn nữa còn chứng minh Tất Lập Kỳ ngang nhiên bắt người trong khi chứng cứ lại

không đầy đủ. Tiếp đó, Cố Tiểu Hương đại náo cảnh cục một trận, đá lăn hai cái bàn, túm mái tóc tím của Tất Lập Kỳ, sau đó còn triển khai tấn công sang phía buổi họp báo. Cuối cùng, tổng cục trưởng buộc phải đưa ra lời giải thích thấu đáo, sức tàn lực kiệt mới có thể đem bà phạt này tiễn ra khỏi cảnh cục.

“Con đàn bà điên!” Sau khi Cố Tiểu Hương lên xe, Tất Lập Kỳ xoa xoa mái tóc bị kéo mém văng ra khỏi da đầu, nhìn về phía chiếc xe màu đen có rèm che kêu to.

Tổng cục trưởng quay đầu lại nhìn. Tuy rằng khả năng phá án của y rất cao nhưng trình độ gây rắc rối cũng không nhỏ nha! Cuối cùng ông đành liếc nhìn tên cấp dưới một cái, lắc đầu, thở dài.

Tuổi trẻ bây giờ...Lão già này thật sự theo không kịp rồi...

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

.

.

Cố Tiểu Lộ cảm thấy rất bức bối. Sau khi về nhà, cậu lập tức khóa mình trong thư phòng không chịu ra ngoài, bỏ lại Cố đại gia và Cố Tiểu Hương – sau “trận đấu” trở về – ở bên ngoài không thèm để ý tới. Cậu cũng không đi học mà chỉ tập trung vào “chuyên môn” của mình.

Phía sau giá sách trong thư phòng có một thông đạo, mở ra là có thể tiến vào trong tầng ngầm.

Nhà của Cố gia tuy chỉ có một trệt một lầu, nhưng tầng ngầm thì lại không ít. Bên trong tầng ngầm có thiết kế một vách núi giả và nhiều thiết bị thể thao khác, thuận tiện cho Cố Tiểu Lộ dùng để tập luyện thể lực.

Năm 2032 trình độ kỹ thuật rất phát triển, nên trộm cũng không giống như trước kia, đều phải dựa vào thể lực để sống, nhưng những huấn luyện cơ bản tất nhiên vẫn phải làm. Tốc độ càng nhanh thì khi chạy trốn mới không quá chậm, tránh chuyện bị cảnh sát tóm được.

Cố Tiểu Lộ cột dây an toàn trên người, mặc đồ thể thao, tay bám vào vách núi giả. Cậu chỉ dùng sức của hai tay để chống đỡ thân thể, hai chân trên không trung có chút lắc lư, nhưng khi leo lên kết quả vẫn không tệ, hết thấy đều đúng theo tiêu chuẩn đề ra.

Leo mấy lượt, Tiểu Lộ lại lên máy chạy bộ chạy thêm mấy giờ. Sau đó tập yo-ga.

Đồ thể thao trên người cậu hết ướt rồi lại khô, hết khô rồi lại ướt, nhưng đây chính là cuộc sống hằng ngày của cậu. Cậu phải giữ thể lực luôn ở trạng thái tốt nhất, mới có thể ứng phó mọi tình huống.

Sau khi luyện tập mệt mỏi, tắm rửa xong, Cố Tiểu Lộ tiếp tục ngồi vào ghế.

Ngoài là nơi dùng để luyện tập, tầng hầm còn là căn cứ bí mật của cậu. Phía trước là máy tính mạnh hơn cái ba chiều trên lầu. Tay cậu vừa gõ một kí tự, trên màn ảnh lập tức hiện lên game chiến tranh “Thiên đường cuối cùng”.

Game này được mô tả từ thực tế các nước trên thế giới, nó có cơ cấu phân loại xã hội phức tạp, có đầy đủ các ngành nghề, hơn nữa mỗi ngành sản xuất đều có những đặc điểm riêng.

Bên cạnh đó, game còn được tạo thành từ các quốc gia chủ yếu như: các nước Châu Á, Liên minh Châu Âu và nhanh chóng tăng thêm một số nước ở Châu Phi.

Mỗi quốc gia lại phân thành những người dân bình thường, cảnh sát, quân đội, phương diện hành chính.

Mỗi tháng sẽ có một trận quốc chiến, muốn giành được thắng lợi, chủ yếu phải dựa vào người mẫn cấp, trong khi đó những người này chỉ chiếm tỉ số 5%.

Đơn giản mà nói “Thiên đường cuối cùng” là một trò chơi chiến lược, bạn có thể dùng bất cứ phương pháp gì để giết địch: khí độc, đạn hạt nhân,...Nếu không muốn giết địch, cũng có thể dựa vào cách buôn bán bảo vật, dùng bảo vật ảo trong đó đổi lấy tiền mặt bên ngoài.

Nhân vật của Tiểu Lộ là quân nhân sinh ra ở Nam Phi. Cậu đã mãn cấp hai lần, cao cấp vô cùng.

Khi cậu mở kho bảo vật ra, súng ống đạn dược cường đại bên trong có thể hù chết người. Chỉ tùy tiện lấy vài đầu đạn hạt nhân, quân bị cường đại cùng robot trợ thủ mới nhất cũng đủ khiến cho người khác phải kinh hãi. Vì thế, khi cậu vừa xuất hiện, hô: “Tấn công Châu Á, nổ tung thành phố T!”

Ngay tức khắc, một nhóm quân nhân Châu Phi đi theo cậu, mở máy bay ẩn hình chiến đấu, họ không thèm hỏi nguyên do, mà trực tiếp tấn công vào thành phố T ảo. Hai phe giao chiến, đánh nhau loạn xạ.

Tiểu Lộ tấn công thành phố T mất một ngày một đêm, tổn không ít tiền tài mua súng ống đạn dược, biến cả thành phố thành rối tinh rối mù. Cho đến khi nữ thần chiến tranh – An Lị Khả Kỳ – thủ thành thức tỉnh, mém chút nữa kích động quốc chiến mới logout.

Tiếp đó, cậu giao binh quyền cho đồng đội quản lý, để tránh khi kẻ thù tấn công không ai bảo hộ. Cậu buông mình trên ghế, để mặc cho linh hồn chu du khắp tứ phương.

Sau mấy giờ vận động mệt mỏi, phát tiết hết những bức bối trong lòng, Tiểu Lộ cảm thấy thư thái rất nhiều.

Cậu đi tới tủ lạnh, cầm chai nước khoáng đông lạnh lên, một hơi uống hết sạch. Tiểu Lộ đi trở lên lầu, phóng cả người lên giường, tay cuộn cuộn, chân cuộn cuộn, cuộn chần lại thành một cục giống y như nhộng rồi ngủ.

“Dậy đi, em đã ngủ 24h rồi.” Giọng Cố Tiểu Hương vang lên, một chân cô đè lên trên mặt cậu em, đạp đạp rồi lại đạp đạp.

“Đau quá...” Cố Tiểu Lộ lẩm bẩm một tiếng, từ trong ổ chăn chui ra.

Cậu dụi dụi mắt, ngó quanh tìm cặp kính. Qua một hồi sau, cậu mới sực nhớ là đã bỏ quên nó trong cục cảnh sát rồi.

“Đi tắm rửa, sau đó thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.” Cố Tiểu Hương lên tiếng.

Tiểu Lộ vỗ vỗ mặt, ngồi yên trên giường, ngơ ngác.

“Ngây ra cái gì chứ! Nhanh tắm rửa! Tối nay phải đi dùng cơm với gia đình người quen, sắp đến giờ rồi!” Cố Tiểu Hương lại đạp cho cậu em một cước, làm cho Tiểu Lộ bay từ trên giường xuống đất, cậu mới chịu ngoan ngoãn đi tắm rửa.

Đúng sáu giờ tối, một chiếc xe màu đen có rèm che đợi ở trước nhà Cố gia. Vì lúc chiều có nghe bà chị đánh đá nói tối nay có bạn của ông mời dùng cơm nên Cố Tiểu Lộ cũng không nghĩ nhiều, theo chân mọi người lên xe.

Xe di chuyển dần trên đường cao tốc, một lúc lâu sau xe rẽ qua một bể phun nước, rồi dừng trước một tòa nhà xa hoa lộng lẫy.

Ba người bọn họ vừa xuống xe, quản gia nơi đó lập tức tươi cười, chấp hai tay về phía trước: ” Chào Cố lão tiên sinh, Cố tiểu thư, Cố thiếu gia! Lão gia nhà chúng tôi đã chờ các vị lâu rồi, mời theo tôi vào nhà!”

Cố Tiểu Lộ vừa xuống xe thì lập tức theo “nghề nghiệp” mà bắt đầu phân tích mức độ bảo an của tòa nhà này. Cậu quay đầu nhìn tứ phía, ánh mắt phiêu phiêu. Vừa trông thấy nhân viên bảo an mặc tây trang đen, thắt caravat canh ở bốn phía, bên hông còn đeo súng lục, chung quanh cài điện cao thế, tòa nhà lại vô cùng sang trọng, thì cậu biết ngay người trong tòa nhà này là nhân vật chẳng vừa.

Vì tránh để thân phận của Cố gia bị bại lộ, từ trước đến nay người trong gia tộc rất ít khi tới lui với người bên ngoài, cũng không biết người bạn này của ông như thế nào mà lại mời mọi người đến dùng cơm.

Cố đại gia thông thả theo quản gia vào nhà, Cố Tiểu Hương ở bên trái, còn Cố Tiểu Lộ đi ở phía sau, bên phải.

Vào nhà ăn, có một ông lão tuổi tác chắc cũng ngang ngang với Cố đại gia.

Đây là lần đầu tiên Cố Tiểu Lộ gặp một người trên mặt có nhiều nếp nhăn, mà mỗi nếp nhăn lại mang theo vẻ uy nghiêm, khiến cho người khác cảm thấy kính sợ đến thế.

Người nọ ăn mặc rất bình thường, cũng là áo sơ mi, quần tây nhưng lại phát ra khí thế vương giả bức người. Tiểu Lộ sờ cằm, cảm thấy đây hẳn là một người có thân phận quyền quý gì đó rồi.

“Đã lâu không gặp!” Người nọ lên tiếng.

“Phải!” Cố đại gia gật đầu.

“Cũng đã mấy chục năm, anh già, tôi cũng già rồi.” Người nọ dừng một chút rồi nói tiếp: “Ăn cơm đi! Đồ ăn sắp nguội cả rồi.”

Những lời hai người nói khi đó làm cho người khác thấy được hai người như rất quen thuộc, nhưng lại giống như không quá hiểu về nhau.

Cố đại gia quay đầu lại nhìn hai đứa cháu: “Hai đứa mau gọi Tất gia gia đi!”

“Tất gia gia!” Tiểu Lộ và Tiểu Hương đồng lên tiếng.

Người nọ ngồi vào ghế gia chủ, chờ quần gia tới sắp xếp vị trí cho ba người.

Cố đại gia ngồi ở bên trái người nọ, Tiểu Lộ bị dẫn đến vị trí bên phải, bà chị Tiểu Hương thì ngồi bên cạnh ông nội. Cô vừa thấy đồ ăn được dọn ra, lập tức cầm dao, nĩa lên chén ngay, phụ nữ có thai tuyệt không thể nhịn đói được nha.

Tất gia gia mỉm cười, nhìn Tiểu Hương, trước đây ông đã gặp cô bé này rồi, tuy giờ đã trưởng thành nhưng tính cách vẫn không thay đổi. Sau đó, ông nhìn Tiểu Lộ, tò mò hỏi: “Cháu chính là Tiểu Lộ?”

“Cháu là Cố Tiểu Lộ.” Tiểu Lộ gật đầu, trả lời lễ phép.

“Cháu rất giống ông nội cháu lúc còn trẻ!” Tất gia gia “không ngừng” đánh giá Tiểu Lộ, trên mặt nở nụ cười ôn hòa. Lúc còn trẻ, ắt hẳn hai ông cụ này rất là phong độ, cho dù hiện giờ đã lớn tuổi, nhưng vẫn còn nhìn ra được chút ít.

Tất gia gia nhìn Tiểu Lộ, nói tiếp: “Thật ra hôm nay là ông cố ý nhờ ông cháu dẫn cháu tới. Chuyện xảy ra mấy hôm trước, thật sự là lỗi của ông. Từ nhỏ đến giờ, thằng nhóc đó đã bị ông chiều hư, tuy là nó làm việc rất quyết đoán nhưng lại không hiểu được chuyện gì nên làm chuyện gì không nên, đặc tội với người khác. Bữa cơm hôm nay, xem như ông thay nó xin lỗi cháu, mong cháu nể mặt Tất gia gia, đừng để tâm chuyện hôm đó nữa.”

“A?” Tiểu Lộ uống một ngụm canh, ngẩng đầu lên nhìn, không hiểu ông cụ đang nói cái gì.

“Tổ trưởng tổ trọng án thành phố T Tất Lập Kỳ chính là cháu trai của Tất gia gia con.” Cố đại gia thấy Tiểu Lộ ngơ ngác ngắc ngắc, đành phải nói ra sự thật “tàn khốc”.

“Hả...tên biến thái nhuộm tóc tím đó...” Tiểu Lộ vừa nghe thấy cái tên Tất Lập Kỳ, thiếu điều muốn hét lên.

Cố Tiểu Hương trừng mắt liếc nhìn cậu em một cái, cảm thấy bất kể liếc trái ngó phải thế nào, thì em cô cũng không phải loại người chịu kém cạnh kẻ khác. Rõng to như vậy là sao nha!

“Tiểu Lộ, không được vô lễ!” Cố đại gia trầm mặt, “Sao con lại nói người ta là biến thái?”

“Không sao! Không sao!” Vẻ mặt Tất gia gia rất bình thản, “Đúng là Lập Kỳ có hơi khác người một chút.”

“Anh ta rất biến thái nha!” Tiểu Lộ trầm nghĩ.

“Tóc của nó là do trời sinh, không phải nhuộm.” Tất gia gia nhớ lại: “Mẹ của Lập Kỳ là quân nhân, lại mang thai trong lúc đánh giặc. Do tiếp xúc với bụi hạt nhân, ghen phát sinh đột biến, nên nó mới có dáng vẻ hiện tại. Trước đây, bởi vì có mái tóc tím nên nó thường bị người ta ức hiếp, cho nên sau khi lớn lên, nó mới muốn ức hiếp người khác lại. Ông biết ở chỗ của nó, cháu đã chịu không ít ủy khuất rồi, ông sẽ dạy dỗ nó lại. Hôm nay coi như nể tình Tất gia gia, cháu bỏ qua hành vi của nó hôm đó đi!”

Tiểu Lộ cầm thìa khuấy khuấy chén canh, trầm mặc ba giây mới gật đầu. Xem ra, ông cụ này và ông cậu có quan hệ không bình thường, ngay cả bà chị thường ngày đánh đá, ương ngạnh, tới đây cũng ngoan ngoãn y như con mèo nhỏ. Cậu bị người như vậy yêu cầu, nếu không đồng ý, sợ là không thể bước ra khỏi khu nhà cao cấp này rồi.

Tất gia gia nở một nụ cười trên khuôn mặt uy nghiêm, ông quay đầu về phía Cố đại gia: “Anh dạy rất tốt, thằng bé Tiểu Lộ thật rất hiểu chuyện.”

Nhưng Cố đại gia cũng nói: “Tôi chỉ nể mặt anh lần này thôi, anh phải tìm cơ hội nói rõ ràng với đứa cháu của anh. Lần sau nếu tùy tiện đụng đến cháu tôi, tôi sẽ không bỏ qua đâu.” Giọng của Cố đại gia tuy ôn hòa nhưng trong mắt ông lại hiện lên một tia bén nhọn.

“Đây là đương nhiên!” Tất gia gia gật đầu.

Tiểu Lộ lại uống tiếp hai ngụm canh, cậu cảm thấy trù nghệ của đầu bếp ở đây thật sự rất tốt, canh quả thật rất ngon, hoàn toàn ăn đứt mấy loại thực phẩm trong tủ lạnh, vì ba trong mấy năm nay của cậu, rất có hương vị của nhà hàng cao cấp.

Tất gia gia nói chuyện Cố đại gia một hồi lâu, Tiểu Lộ cũng không chú ý lắng nghe, cậu thầm nghĩ cần phải ăn nhanh cho xong bữa ăn này, bằng không khi Tất Lập Kỳ trở về, nhất định sẽ phát sinh ra nhiều chuyện khủng bố khác.

“Tiểu Lộ, Tiểu Lộ!” Tất gia gia gọi Cố Tiểu Lộ mấy tiếng.

“A? Có chuyện gì?” Tiểu Lộ nhanh chóng trở về từ cõi thần tiên.

“Cháu không nghe thấy vừa rồi ông và ông nội cháu nói gì sao?” Tất gia gia nhìn Tiểu Lộ: “Nghĩ đến xuất thân như thế, là đang suy nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ xem có nên uống xong canh rồi lập tức chạy ngay hay không, nếu gặp phải cháu trai của ông thì sẽ tiêu ngay!” Tiểu Lộ nói thật lòng.

Tất gia gia bật cười: “Thằng bé này rất thành thật.”

Cố đại gia nhìn Tiểu Lộ, nói: “Hôm nay chúng ta phải ở lại thương lượng vài chuyện, có thể đến khuya mới về nhà. Con cứ từ từ mà dùng cơm đi!”

Cố đại gia dùng hai từ “chúng ta”, nên đương nhiên cậu cũng hiểu là tính luôn cả cậu và bà chị của mình rồi, “Phải thương lượng chuyện gì?”

“Đúng rồi, ông vẫn chưa giới thiệu về mình!” Tất gia gia lấy khăn lau khóe miệng, rồi bảo quản gia dọn dẹp những chén đĩa đã dùng xong. Ông nhìn thẳng vào vẻ mặt vô tội của Tiểu Lộ, nói: “Ông cũng giống Tất Lập Kỳ cháu ông, đều làm việc cho chính phủ.”

“Sao? Tất gia gia cũng là cảnh sát?” Tiểu Lộ lại uống một ngụm canh.

“Tất gia gia là cảnh trưởng sở cảnh sát, tên của gia gia là Tất Quốc Cẩn, không biết cháu có từng nghe thấy hay chưa?” Tất gia gia vừa cười vừa nói.

Vừa nghe thấy cái tên, Tiểu Lộ lập tức phun ra ngụm canh đang nuốt dở về phía Tất Quốc Cẩn. Cậu bị ngụm canh khi này “ra sức” uống thật nhiều vào hại, giờ chẳng những không ngừng ho khan mà ngay cả mặt cũng đỏ bừng.

Mọi người đều bị hành động của Tiểu Lộ dọa cho phát khiếp, ngay cả Cố đại gia gió cấp tám có thổi cũng chẳng động mà giờ sắc mặt cũng thay đổi.

Quản gia đứng kế bên lập tức cầm khăn lau cho Tất Quốc Cẩn, bản thân Tất Quốc Cẩn cũng không ngờ tới là sẽ bị Tiểu Lộ phun cho cả người toàn mùi canh, nhưng ông vẫn cười nói: “Không sao! Không sao! Là tôi đã dọa đến cháu ấy rồi.”

Tiểu Lộ vội vàng nhảy từ trên ghế xuống, sau đó khụ khụ vài tiếng, nhìn về phía ông nội, chỉ vào Tất Quốc Cẩn, lắp bắp: “Ông, ông, Chỉ, Chỉ huy, Sở, Sở cảnh sát, quốc, quốc gia, Tất, Tất, Tất, Tất Quốc Cẩn! Chạy mau, chúng ta chạy mau!”

Đúng là Tiểu Lộ bị dọa không nhẹ. Cố gia bọn họ chính là tiểu thân thế gia, người của tiểu thân thế gia lại đến bản doanh của cảnh sát dùng cơm, chờ thêm lát nữa, cả đám không bị tóm hết thì mới là chuyện lạ.

Tuy trong hồ sơ Tiểu Lộ không có phạm tội, nhưng những chuyện trái pháp luật cậu đã làm so với bà chị đánh đá của cậu cũng không ít, nếu bị quơ được, không bị nhốt mười mấy năm thì đừng hòng ra ngoài.

“Hoang mang rối loạn, không có chút định tính gì cả.” Tiểu Hương liếc cậu em mình một cái: “Ngồi xuống, hai nhà đều quen biết nhau, chạy gì mà chạy!”

“Hả?” Tiểu Lộ nhìn về phía chị mình.

Tất Quốc Cẩn thấy thế, mới nói: “A Đại, Tiểu Lộ trông rất khẩn trương, tôi thấy anh nên giải thích với thằng bé một chút. Tôi ra ngoài rửa mặt, lát sau tôi sẽ quay lại.”

Cố đại gia gật đầu, ông đợi Tất Quốc Cẩn đi rồi mới nhìn về phía Tiểu Lộ, nói: “Cố gia quả là có quen biết với Tất gia. Vào thập niên của ông, hắc đạo cấu kết với những người trong nội bộ hành chính, dân chúng lầm than, ông và Tất gia gia của con cùng có chung suy nghĩ, nên mới liên thủ phá vài vụ án. Sau này, con đường làm quan của ông ấy càng tiến càng cao, để tránh cho hành tung của Cố gia bị bại lộ, hai người chúng ta cũng ít liên lạc hơn trước.”

Cố đại gia lại nói tiếp: “Nếu lần này không gặp phải chuyện quan trọng, ông cũng sẽ không dẫn các con tới nơi này.”

Trong lòng Tiểu Lộ vẫn luôn thắc mắc việc ông và chị hai đột nhiên đến thành phố T tìm cậu, vừa rồi ông lại nhắc tới chuyện quan trọng, hết thấy những việc này có lẽ đều liên quan tới chuyện của Tả Ảnh Long.

Tất Quốc Cẩn đổi một bộ tây trang khác, bước ra. Lúc này, quản gia cũng đã đi tới: “Lão gia, cậu chủ nhỏ đã về.”

Nghe xong câu ấy, mặt Tiểu Lộ trở nên xám ngắt. Theo đó là một giọng điệu quen thuộc từ ngoài phòng khách truyền vào nhà ăn: “Nội của cháu à! Ông bảo cháu trở về làm gì? Gần đây cháu gấp đến độ muốn sút đầu mẽ trán rồi, trong cảnh cục còn rất nhiều việc chưa xử lý xong, không rảnh ăn cơm với ông đâu!”

“Nếu Lập Kỳ đã về, vậy chúng ta chuyển sang phòng họp trước, sau đó mới từ từ nói chuyện sau!” Tất Quốc Cẩn nói.

Cố đại gia gật đầu, Cố Tiểu Hương cũng quay qua nói với người hầu bên cạnh, “Bưng giúp tôi đĩa bít-tết, tôi muốn đến phòng họp ăn.”

Sau khi rời khỏi nhà ăn, Tiểu Lộ lập tức “bám sát” vào bên cạnh ông mình, không một chút lơ lửng, chân mày của cậu thiếu điều dính sát lại với nhau.

Vừa đến phòng khách, Tất Lập Kỳ nhìn thấy ba ông cháu Cố gia. Y hơi kinh ngạc, mắt mở to ra, rồi sau đó lại dán chặt lên người Cố Tiểu Lộ, môi nở một nụ cười ma quỷ: “Đây rốt cuộc là chuyện gì, sao mấy người này lại ở đây? Cháu đã nói lai lịch của Cố Tiểu Lộ không vừa rồi, không ngờ chẳng những cậu ta có chỗ dựa là ba mà còn quen biết với ông nội nữa nha!”

Cố Tiểu Lộ càng nhích người về phía sau, trốn hẳn ra sau lưng Cố đại gia. Cậu hận không thể làm cho Tất Lập Kỳ không thể nhìn thấy mình.

Tất Quốc Cẩn lên tiếng: “Ông và ông của Tiểu Lộ là bạn già, chuyện của hai đứa đã làm kinh động đến những người có dính tới vụ án này rồi. Ông nghĩ thời cơ cũng không kém nhiều lắm, có lẽ nên sớm giải quyết khỏi u ám tính đó, nếu để dây dưa mãi, quốc gia sẽ lụi tàn!”

Giọng của Tất Quốc Cẩn rất nặng nề, khiến Tất Lập Kỳ phải nhíu mày.

Mọi người cùng đi tới phòng họp. Bấy giờ, trong phòng cũng đã có một người mặc tây trang đang chờ đợi bọn họ.

“Đây kiểm sát trưởng thành phố T – Phương Dương,” Tất Quốc Cẩn giới thiệu.

“Chào các vị !” Phương Dương nhìn về phía mọi người, gật đầu. Trước bàn của y bày ra mấy chồng văn kiện, các văn kiện này đều được gấp lại kĩ càng, có lẽ đã được lật qua xem lại vô số lần, trên các cạnh giấy đều nổi lên các vết ố vàng.

Quản gia đóng cửa phòng họp lại, đại biểu cho hội nghị chính thức bắt đầu.

Mọi người đến bàn hội nghị, tùy ý ngồi xuống. Tiểu Lộ ngồi bên cạnh ông nội, mà Tất Lập Kỳ cũng ngồi cách đó một khoảng khá gần chỗ của Tiểu Lộ.

Tất Lập Kỳ khoanh hai tay trước ngực, hai chân thon dài mang đôi giày bó gác chéo trên bàn. Y nhú nhú mi, nhìn Tiểu Lộ, khoe môi nở một nụ cười tựa tiểu phi tiểu, trong ánh mắt sắt bén lại hòa lẫn vẻ âm u. Bị nhìn, Tiểu Lộ rùng mình mấy cái.

“Bây giờ, chúng ta chính thức bắt đầu !” Đèn trong phòng họp bỗng tối đi, máy chiếu được khởi động, trên màn ảnh trắng xóa phía trước xuất hiện mấy tấm ảnh chụp.

Tấm thứ nhất, chính là Tả Ánh Long.

“Tin rằng tất cả mọi người đều biết đến người này. Ông ta là chủ tịch của công ty khoa học công nghệ Hào Uy – Tả Ánh Long.” Phương Dương dùng bút laser vẽ một vòng bên trái ảnh chụp của Tả Ánh Long, sau đó nói tiếp: “Công ty khoa học công nghệ Hào Uy được thành lập vào mười năm trước, khi đó các thể loại game của công ty này vẫn chưa được biết đến nhiều. Nhưng mấy năm gần đây, do lôi kéo được nhiều chương trình sư chuyên nghiệp, ông ta không chỉ đưa công ty phát triển nhanh chóng, trở thành trung tâm của giới game online, mà còn sở hữu nhiều công trình địa ốc, doanh nghiệp tài chính, trở thành một trong số những công ty nằm trong bảng xếp hạng toàn cầu. Tuy nhiên, theo tính toán của cơ quan An ninh quốc gia, sự phát triển như vậy là hoàn toàn không hợp lý. Trong quá trình điều tra, họ đã phát hiện, nguồn tài chính ngầm lưu động của công ty Tả Ánh Long quá lớn, hơn nữa còn có quan hệ tài chính mờ ám với các nước Bắc Mỹ, Châu Phi và Châu Âu.”

Tiếp theo, trên màn hình xuất hiện một loạt ảnh với những gương mặt xa lạ. Tuy nhiên, trong số đó cũng có không ít người đã từng thấy qua.

“Đây là những người từng có quan hệ với công ty Hào Uy.” Phương Dương nhìn về phía các tấm ảnh, giải thích: “Chủ tịch của công ty tài chính Hoa Nam – Trương Hiếu Thông, do công ty thiếu vốn xoay vòng nên mới đến Hào Uy vay tiền, cuối cùng công ty bị thôn tính, còn bản thân ông ta thì mở khí gas tự sát; người phụ trách máy tính của công ty An Kỳ – Lý Quang Diệu, cổ phiếu đầu tư giảm mạnh, sau đó ngay cả công ty cũng bị mua lại, mười ngày sau phát hiện thi thể bên bờ sông ;...kế toán của công ty Hào Uy – Lạc Quân Lâm, đáng lẽ người này đã đồng ý cung cấp sổ sách làm bằng chứng cho phía Kiểm sát, nhưng ngay sau đó ông và vợ mình lại lái xe đâm vào hải cảng chết và ngay ngày hôm sau, đứa con của bọn họ là Lạc Dĩ Đình cũng nhảy lầu tự sát...”

Đến lúc này, Tiểu Lộ mới hoàn toàn tập trung, nghe Phương Dương phân tích.

“Tuy là cảnh sát đã tuyên bố trên thông tin là tự sát, nhưng trên hồ sơ thật của vụ án, thì Lạc Dĩ Đình là bị giết chết. Trước mắt tuy chưa tìm ra được nguyên nhân Lạc Dĩ Đình bị giết, nhưng rất có khả năng là bởi vì cậu ấy nắm trong tay quyển sổ mà cha cậu ấy – Lạc Quân Lâm – định giao cho viện kiểm sát, nên mới gặp bất trắc.

Trước mắt, phía cảnh sát phải tập trung toàn lực để tìm ra quyển sổ ấy. Trong quyển sổ này có ghi lại tên tài khoản tất cả các đối tác có liên quan đến tài chính của công ty Hào Uy, chỉ cần tìm được nó, phía viện kiểm sát có thể phát lệnh bắt người.”

Trong đầu Tiểu Lộ chợt nhớ tới hình dáng của Lạc Dĩ Đình, cậu còn nhớ đó là một nam sinh để tóc dài, còn có cả chocolate do cậu ấy tự tay làm cho cậu, nhưng cậu lại giao số chocolate đó cho Kiệt Khắc...

Trong lúc tất cả mọi người đang chăm chú lắng nghe Phương Dương phân tích, thì không biết từ lúc nào Tất Lập Kỳ đã tới sát bên người Tiểu Lộ. Bàn tay y đặt khẽ lên trên đùi cậu, nhéo một cái.

Thiếu chút nữa Tiểu Lộ đã nhảy dựng lên, nhưng lại Tất Lập Kỳ đè ngay xuống. Hai mắt liếc ngang qua, Tiểu Lộ trừng Tất Lập Kỳ, nhưng Tất Lập Kỳ lại nhướn mày, môi cong lên, mi gió cậu một cái.

“Cậu là dạng mà tôi thường thức, thế nào, có muốn thử với tôi không?” Tất Lập Kỳ nói khẽ.

“Anh là dạng mà tôi ghét nhất, nếu anh còn dám đụng vào tôi, tôi lập tức bẻ gãy tay anh!” Tiểu Lộ nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Vậy sao?” Dĩ nhiên là Tất Lập Kỳ không có bỏ lời cảnh cáo của Tiểu Lộ vào tai. Dù sao, trong hai lần giao thủ trước, người bị giở trò đều là Tiểu Lộ, nhưng trên người cậu lại toát ra vẻ đẹp thanh thuần kỳ lạ, thử hỏi làm sao Tất Lập Kỳ có thể kháng cự lại ? Đúng là một nụ hoa đang đợi người ta tới hái nha! Cho nên bàn tay đặt trên đùi Tiểu Lộ cũng không chịu ở yên đó mà từ từ vuốt lên trên, y hoàn toàn không để ý tới chuyện mọi người đã nói đến phần nào rồi.

Cổ Tiểu Lộ tức muốn điên lên. Hết lần này tới lần khác, cậu đều bị Tất Lập Kỳ dùng còng tay áp chế. Hôm nay thì ngược lại, còng tay không có lấy ra, cổ tay cậu cũng vì thế mà không bị hạn chế. Thế nên khi Tất Lập Kỳ sắp đụng tới chỗ “không thể sờ”, Tiểu Lộ lập tức chộp lấy tay y, dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, “Bình” một cái, quăng Tất Lập Kỳ lên trên bàn hội nghị gọn hơ.

Tất Lập Kỳ kêu rên một tiếng, cả người nằm đo ván ngay trên bàn làm mọi người giật nảy mình. Ngoài người đang giảng giải là Phương Dương ra, thì ba người còn lại đều có thể đoán được đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, mới có thể khiến một người ôn hòa như Tiểu Lộ thành như vậy.

Tất Lập Kỳ lồm cồm ngồi dậy, quay đầu trừng Tiểu Lộ một cái, chuẩn bị đánh tới.

Tất Quốc Cẩn khụ một tiếng, dùng chất giọng uy nghiêm lên tiếng: “Tất Lập Kỳ, ngồi xuống đó cho ông!”

“Nội!” Tất Lập Kỳ cả giận, nói: “Thằng nhóc đó dám ném cháu lên bàn!” Y giận đến nổi ngay cả câu cú cũng lộn tứ tung.

“Cho nên thế nào?” Tất Quốc Cẩn lại nói: “Còn không phải do trước đó cháu đã làm cái gì người ta!” Ông rất hiểu tính đứa cháu của mình.

“Sờ một chút thì có mất miếng thịt nào!” Lúc Tất Lập Kỳ nói chuyện, mông y – ở trên bàn – cũng bắt đầu nhích nhích, muốn tới gần Tiểu Lộ.

Tiểu Lộ lập tức chuẩn bị tư thế chiến đấu, hai tay cậu nắm lại, đợi tên biến thái đó đến gần, cậu sẽ đâm cho một quyền.

Tất Quốc Cẩn tức giận, vỗ mạnh xuống bàn, quát: “Kêu cháu tới đây thì cháu cứ tới đây, đang bàn chính sự, muốn quậy cái gì thì chờ xong hết đi rồi tha hồ mà quậy.”

Tất Lập Kỳ lẩm bẩm vài câu rồi đứng dậy. Y dùng tư thái tài trí hơn người nhìn Tiểu Lộ, như muốn cho cậu biết, số cậu nhất định sẽ bị y “ăn”. Sau đó y hừ một tiếng, nhảy xuống bàn, đi đến bên cạnh ông nội, đá ghế dựa qua kế bên, bắt mẫn ngồi xuống.

Phương Dương đang giảng giải, nhưng vì đoạn phim hay nọ mà tạm dừng trong chốc lát. Đến khi Tất Quốc Cẩn gạt đầu, y mới tiếp tục từ đoạn bị buột phải ngưng khi nãy.

Trên màn ảnh hiện ra dữ liệu các loại vũ khí mới nhất.

“Do game “Thiên đường cuối cùng” có độ khó rất cao, những tình anh được chọn ra từ khoa công nghệ thông tin còn chưa đạt tới mức cấp để có thể lấy được tư liệu vũ khí mới nhất như trên hình đã thấy. Trung tâm khoa học công nghệ Hào Uy lại mở ra...”

“Chờ một chút!” Tiểu Lộ nghe thấy cái tên quen thuộc, vội vã lên tiếng: “Lúc này tôi không nghe rõ, việc này thì có liên quan gì đến game “Thiên đường cuối cùng”?”

Tất Quốc Cẩn nói: “Phương Dương, cậu nói lại đoạn trước đi.”

“Vâng!” Phương Dương gạt đầu. Y dùng bút laser chỉ, trước mắt chính là các hình ảnh trong game 3D “Thiên đường cuối cùng”.

Boss nữ thần chiến tranh cao nhất lần lượt xuất hiện ở bốn lục địa : Châu Phi, Châu Á, Liên minh Châu Âu, Châu Mỹ. Kế tiếp là hình ảnh của các quốc gia có quân đội sử dụng vũ khí sơ cấp, sau nữa là trung

cấp, cao cấp, nhưng đạt đến cấp độ cao như Tiểu Lộ thì lại không có trong đó, càng không nói đến cấp độ chuyển đổi mới mở : cấp Hoàng kim và cấp Thánh điện.

Phương Dương vừa chỉ lên màn ảnh vừa nói: “Bề ngoài thì Tả Ánh Long là tổng tài của công ty Hào Uy, nhưng thật ra, thân phận thật sự của ông ta chính là ông trùm chuyên mua bán súng ống đạn dược phi pháp. Vũ khí sử dụng trong trò chơi này có đến 70% là được miêu tả thật, hơn nữa uy lực của chúng cũng không thua gì trong game.”

Tiểu Lộ đứng phắt lên. Cậu đã bị dọa thật rồi.

Tất Lập Kỳ cũng lập tức đứng dậy. Y nghĩ là Tiểu Lộ muốn phát động công kích.

Tiểu Lộ thở ra một hơi rồi ngồi xuống. Đầu cậu hơi đau, có lẽ là liên quan đến việc cậu mang không quen kính sát trùng.

Tất Lập Kỳ bị ông nội của y kéo ngồi xuống, nhưng ánh mắt nóng bỏng đó thì vẫn dán chặt trên người Tiểu Lộ, như muốn ăn tươi nuốt sống cậu.

Lúc này, Phương Dương rất thông minh, y chờ hai người họ phục hồi tinh thần lại mới nói tiếp: “Tả Ánh Long lợi dụng game “Thiên đường cuối cùng” để hấp dẫn người mua. Ngoài những game thủ mần cấp có thể nhìn thấy dữ liệu của các vũ khí cao cấp, thì những người mua cũng có thể dùng mật mã do ông ta cung cấp để vào xem. Sau khi nhận được nguồn tin này, thì phía cảnh sát và viện kiểm sát luôn muốn xâm nhập vào trò chơi...”

“Không thể được!” Tiểu Lộ cắt ngang lời của Phương Dương: “Bức tường lửa bảo vệ “Thiên đường cuối cùng” còn cứng chắc hơn cả tường đồng vách sắt, ngay cả tôi cũng phải từng cấp, từng cấp cày level lên, hoàn toàn không có cửa sau để đi.”

“Đúng vậy!” Phương Dương chỉ Tiểu Lộ. “Chúng tôi đã dùng đến hai mươi mấy hacker lợi hại nhất đến từ các nơi trên thế giới, nhưng cũng không có cách nào xâm nhập vào game này được. Chính vì vậy mà chúng tôi mới biết độ khó của game rất cao, cả đội mới chỉ có một người mần cấp, nhìn thấy được tư liệu của vũ khí mới nhất.”

“Là cấp Siêu cao hay là cấp Hoàng kim?” Tiểu Lộ hỏi. Đó là sự khác biệt rất lớn. Cấp Hoàng kim mới có ba tầng vũ khí chuyển đổi, cường độ của vũ khí khẳng định còn lợi hại hơn cấp Siêu cao rất nhiều.

“Cấp Hoàng kim.” Tất Quốc Cẩn lên tiếng: “Đó là dữ liệu mà ngay cả phía quân đội nhìn thấy đều cảm thấy sợ hãi. Chỉ cần một gam độc nguyên chất là có thể độc chết mười vạn người, chỉ cần tùy tiện dùng một hỏa tiễn loại nhỏ cũng có thể hủy cả một tòa lô-cốt. Ngay cả nơi trú ẩn đạn hạt nhân đều không thể đánh lại loại hạt nhân kiểu mới đó. Ngoài ra, súng xung điện từ có thể hủy diệt toàn bộ thông tin trong bán kính một 1km...”

Tất Quốc Cẩn xoa xoa thái dương, ý bảo Phương Dương nói tiếp.

Phương Dương lại nói: “Như tất cả mọi người đều biết, hiện nay toàn cầu đang đứng trước nguy cơ thiếu nguồn năng lượng. Bề ngoài các quốc gia như đang chung sống hòa bình, nhưng thực tế thì bên trong lúc nào cũng rình rập lẫn nhau. Tả Ánh Long đang tìm người mua các loại vũ khí này, nếu như ông ta thật sự biến chúng thành thật tung ra ngoài, những chuyện xảy ra sau đó, rất có thể là chiến tranh thế giới thứ 3. Vì thế mà các bộ phận cấp cao đã thành lập các nhóm nghiên cứu. Các nhóm này hoạt động được một thời gian khá lâu rồi, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được cửa vào. Ngay khi chúng tôi sắp tìm được chứng cứ có thể định tội Tả Ánh Long, thì ông ta lại đi trước một bước, giành thế chủ động. Vì chuyện này, quốc gia đã hao tổn rất nhiều tinh anh, người chết dưới tay Tả Ánh Long cũng không biết bao nhiêu. Cấp trên và tôi vốn đã nghĩ đến chuyện không còn cách nào có thể ngăn chặn hành vi phạm tội của ông ta và cả chuyện dẹp game “Thiên đường cuối cùng”...Cho đến khi chúng tôi phát hiện cậu, Cố Tiểu Lộ!”

Tiểu Lộ nhìn Phương Dương, nghiêng đầu ngơ ngác, “Hả?”

Về mặt đó... Cố đại gia và Cố Tiểu Hương chỉ biết xoa xoa thái dương, sắc mặt dường như không được tốt lắm.

Tất Quốc Cẩn nói: “A Đại, cháu của anh là một nhân tài.”

Cố đại gia thở dài, lên tiếng: “Cả nhà chúng tôi đều là nhân tài!”

Tất Quốc Cẩn nói tiếp: “Người của Cố gia làm việc rất cẩn thận, nếu không phải vì cháu ấy là bạn học của Lạc Dĩ Đình, nếu không phải cháu ấy vì Lạc Dĩ Đình mà xâm nhập vào công ty Hào Uy, nếu không phải trong lúc vô tình Lập Kỳ đã phát hiện ra sự tồn tại của cháu ấy, thiếu chút nữa tôi đã quên người bạn già này rồi. Cũng thiếu chút nữa tôi đã quên trên thế gian còn có một thiết đạo thể gia, lấy đạo làm gốc, lấy nghĩa làm đầu...Cố gia!”

Sau khi nói rõ ràng tất cả mọi chuyện, Tất Quốc Cẩn vô cùng trình trọng mời ba người của Cố gia tham gia vào hành động lần này. Ông cũng hứa hẹn, bất kể là phát sinh chuyện gì, tất cả mọi người trong Cố gia sẽ không vì vụ án này mà bị bất kì kẻ nào kiện cáo, hơn nữa cũng không đề cập đến những vụ án trước kia.

Mục đích mà cảnh cục thành phố T thành lập chuyên án lần này là nhằm vào Tả Ánh Long. Đến giờ phút này, toàn bộ kế hoạch bắt đầu hình thành, chuyên án mang tên “Kế hoạch sẵn rồng”.

Sau khi bàn bạc xong hết mọi việc, đêm cũng đã khuya.

Tất Quốc Cẩn mời ba người Tiểu Lộ ở lại nhà nghỉ ngơi qua đêm. Việc này vốn xuất phát từ ý tốt của Tất Quốc Cẩn, nào biết nhân lúc hai ông cụ tuổi tác không chênh lệch nhau bao nhiêu đi ở phía trước đàm luận, thì ở phía sau đứa cháu của Tất gia lại thừa cơ ép đứa nhỏ của Cố gia vào góc tường. Động tác nhanh đến nỗi ngay cả cúc áo cũng đã cởi mấy cái.

Cố Tiểu Hương vác cái bình hoa triều Minh trân quý đặt ở góc nhà của Tất gia, nện lên cái đầu màu tím của Tất Lập Kỳ. Cuối cùng, sau một trận hỗn loạn, Cố đại gia đành phải nói tiếng “Cáo từ!” rồi dẫn hai đứa cháu về nhà.

Tính tình của Cố Tiểu Hương vô cùng không tốt, hơn nữa hiện tại cô lại đang mang thai nên nóng nảy cực kỳ. Từ nhỏ, cũng chỉ có mình cô mới có thể ức hiếp Tiểu Lộ, giờ lại bị người ngoài phồng tay trên, quả là đang xâm phạm địa bàn của cô, kêu cô làm sao có thể không nổi nóng. Vì thế lúc đi ra, cô đã thuận đường đập hư cánh cửa lớn nhà người ta.

Người của Cố gia bước lên xe, trong đêm khuya từ từ rời khỏi tòa nhà Tất gia.

Tất Lập Kỳ đứng cạnh ông nội, vuốt vuốt lại tóc mình, rồi vỗ vỗ tro bụi trên vai, nói: “Sao ông lại mời bọn họ tham dự hành động lần này? Ba người đó là trộm mà, cháu còn nhớ rõ trước đây ông đã từng nói với cháu, trộm và cảnh sát là trời sinh ở thế bất lưỡng lập, cảnh sát còn sống chính là muốn phá án bắt trộm, sao giờ ông lại phá vỡ nguyên tắc của mình?”

Tất Quốc Cẩn nhìn ánh đèn xe vẫn còn thấp thoáng ngoài cửa sổ, thở dài: “Đã chết quá nhiều người rồi, ông không muốn lại chôn thêm tính mạng của bất kì ai nữa. Kế hoạch lần này vẫn nghe theo chỉ huy của cháu, mặc kệ những người khác, trực tiếp báo cáo với ông. Cháu cần có sự trợ giúp của Cố Tiểu Lộ về phương diện máy tính, cũng sẽ cần kinh nghiệm của Cố đại gia và Cố Tiểu Hương...Còn nữa, làm việc cần phải chú ý một chút, đừng để ông ấy nghĩ cháu ăn hiếp Cố Tiểu Lộ...”

Tất Lập Kỳ cười cười, “Cháu bắt cậu ấy về làm cháu dâu của ông được không? Cảnh sát tóm trộm về làm vợ, chỉ cần tưởng tượng đến chuyện này, cháu lại thấy nổi da gà. Người như Cố Tiểu Lộ, cháu đã chờ từ rất lâu rồi.”

Tất Quốc Cẩn hít sâu một hơi, lên tiếng: “Thì ra điểm lợi hại nhất của người Cố gia không phải là thâm đồ vật mà là thâm tâm...”

Tuy Tất Lập Kỳ không hiểu gì, nhưng y vẫn cảm giác trong lời nói của ông mình ẩn chứa huyền cơ. Y lập tức hỏi ngay: “Sao thế? Tâm của ông nội cũng từng bị người của Cố gia trộm mất? Oa, cháu không biết thì ra ông cũng là GAY nha! Không lẽ Cố gia gia từng trộm đi tâm của ông sao?”

Mặt Tất Quốc Cẩn tối sầm lại, ông đánh lên đầu đứa cháu mình một cái. “Là bà nội của nhà mi!”

“Ặc! Không nói sớm!”

Thì ra là bà nội đã mất từ rất lâu rồi. Trước đây, bà và Cố đại gia có quan hệ gì ta...

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Tiểu Lộ mở tủ lạnh, cầm hộp sữa tươi đưa lên miệng uống một miếng. Vừa liếc mắt sang bên kia, cậu gặp người. Thì ra Kiệt Khắc đã bỏ chocolate vào trong này.

Vừa uống sữa, Tiểu Lộ vừa nhìn hộp chocolate. Chiếc túi bên ngoài đã được lấy đi, để lộ một chiếc hộp hình trái tim đỏ rực.

Uống sữa xong, Tiểu Lộ mang hộp chocolate đến phòng khách. Cậu ngồi trên sofa nhìn chiếc hộp đỏ một hồi, mới từ từ mở sợi dây màu vàng buộc trên hộp ra.

Trong hộp có cả thảy mười hai viên chocolate, hình dáng mỗi viên cũng không giống nhau, nhưng chúng đều rất đẹp, rất tinh tế. Xem ra đây là món đồ mà người làm ra nó đã dốc hết tâm sức tạo nên.

Tiểu Lộ rất ít ăn đồ ngọt, nhưng khi nhớ tới người bạn học gần như đã quên mất diện mạo ấy, cậu cầm một viên chocolate lên, cho vào miệng.

Trong khoang miệng, Chocolate gần như nguyên chất mang vị đắng đến 70% từ từ hòa tan, đồng thời cũng tỏa ra một vị ngọt đặc trưng chỉ thuộc về chocolate.

Tiểu Lộ mở TV lên xem tin tức, miệng thì thầm: “Thật ra cũng không phải khó ăn lắm...”

Cậu ăn hết viên chocolate trong miệng, lại lấy tiếp một viên khác. Tuy rằng điệu bộ thản nhiên như không có gì nhưng tâm ý của Lạc Dĩ Đình, cậu cũng đã cảm nhận từng chút, từng chút một.

Đột nhiên Tiểu Lộ lại nghĩ, nếu biết ngay sau khi Lạc Dĩ Đình bỏ đi sẽ bị mưu sát, liệu cậu có thể tốt với Lạc Dĩ Đình hơn một chút? Liệu cậu có thể nói thêm vài câu gì đó với cậu ấy không?

Nhưng một khi thời gian đã qua đi thì không cách nào quay lại được. Chuyện đã xảy ra không thể vãn hồi, cũng như người đã chết đi thì không thể nào sống lại thêm lần nữa.

Viên chocolate cuối cùng có hình trái tim, biểu thị cho một tình yêu nho nhỏ mà người kia cất giấu. Tiểu Lộ đương nhiên hiểu điều này, cậu lặng lẽ cầm viên chocolate lên, rồi cho vào miệng.

Cánh tay người máy của Kiệt Khắc tiến lại gần, định gom sợi dây buộc màu vàng và chiếc hộp hình trái tim cho vào thùng rác. Tiểu Lộ định đưa tay lên cản lại, Kiệt Khắc ngừng một chút, sau đó cậu lại phát phát tay, ý bảo Kiệt Khắc hãy mang mấy thứ đó vứt đi.

Viên chocolate cuối cùng ấy rõ ràng ngọt hơn rất nhiều, nhưng Tiểu Lộ vẫn cố ăn hết.

Những thứ này chính là tâm ý của người nọ. Tuy rằng cậu không thể đáp lại, nhưng nhận lấy thì cũng xem như không phụ tấm chân tình của người ta.

Mà kì lạ là sau khi ăn gần hết viên chocolate đầy ngọt ngào đó, lưỡi cậu lại đụng phải một vật cứng. Tiểu Lộ nghi hoặc, đảo đôi mắt xinh đẹp một vòng rồi lập tức nhổ ngay thứ đó ra. Dưới ánh đèn trong phòng khách, cậu quan sát thật kĩ càng, cuối cùng phát giác thứ đó...đường như là một con chip.

“Kiệt Khắc!” Tiểu Lộ lên tiếng: “Mang đi rửa sạch!”

Kiệt Khắc nhận được mệnh lệnh, lập tức dùng lực phun ra một dòng khí và một ít chất lỏng rửa sạch hết số chocolate còn sót lại trên vật mà Tiểu Lộ vừa tìm được.

Tiểu Lộ rời khỏi phòng khách, đi vào gian dùng để nghiên cứu trong thư phòng. Cậu đặt vật nhìn như chưa đến 5mm nọ dưới kính hiển vi, quan sát.

Nhìn một hơi, cậu ngược đầu lên, mắt chớp chớp. Lại cúi đầu xuống xem lần hai, điều chỉnh bội số thật chính xác. Ba giây sau, Tiểu Lộ dời tầm mắt khỏi kính hiển vi, hai tay khoanh trước ngực, ngồi phịch xuống chiếc ghế xoay, xoay xoay hai vòng.

Đó đúng là một con chip, một loại nano-chip được làm ra từ khoa học công nghệ tinh vi nhất hiện nay, nhưng con chip đó lại không hoàn chỉnh. Nó vốn có hình vuông, tầm 5mm, ta có thể nhìn ra vết cắt phân con chip đó ra làm hai hết sức tinh vi. Nói cách khác, trên tay Tiểu Lộ có một nửa con chip, một nửa còn lại không biết ở nơi nào.

Hôm nay là chủ nhật, cậu không cần phải đi học, mà ông và bà chị đánh đá của cậu cũng không có ở nhà.

Chỉ có một nửa con chip, nên muốn xem phần tư liệu giấu bên trong là hoàn toàn không có khả năng. Huống chi, cậu cũng không có loại kĩ thuật và thiết bị như thế.

Tiểu Lộ mở máy tính lên, login vào mật mã phòng chat. Ngay khi nick name Bambi phát sáng, mấy người bạn trên mạng của cậu lập tức lên tiếng ngay.

“Bé mẫu giáo Bambi, lâu rồi không gặp, gần đây chạy loạn đi đâu thế?”

“Áo ẩn hình lần trước bọn tớ đã chỉnh lại mấy chỗ, vài ngày nữa tớ gửi một bộ qua cho cậu nhá!”

“Ngày mốt quốc chiến cậu có tham gia không?”

“Hệ thống chuyển đổi mới mở mấy ngày mà nghe nói đã có người mãn cấp hoàng kim rồi đó!”

Tiểu Lộ thấy thế, lập tức lên tiếng: “Kiệt Khắc, nhân vật của tôi mãn cấp chưa?”

“Còn năm cấp nữa.” Kiệt Khắc trả lời.

“Tiếp tục luyện, trước ngày mốt phải mãn cấp.”

Đúng vậy, nhân vật chiến sĩ Châu Phi trong game “Thiên Đường Cuối Cùng” của Tiểu Lộ toàn là do Kiệt Khắc giúp cậu luyện cấp. Bằng không với một sinh viên mười chín tuổi nhảy lớp như cậu vừa phải ứng phó với các tiết học trên lớp, vừa phải viết báo cáo, rèn luyện thể lực, cướp của người giàu chia cho người nghèo, tránh sự truy đuổi của cảnh sát,...cho dù một ngày có bốn mươi tám tiếng thì cậu cũng không đủ thể lực để làm luôn cả việc này.

Việc luyện cấp như chém quái vật, giết kẻ thù đơn giản thì có thể để cho Kiệt Khắc giúp, nhưng làm các nhiệm vụ, thành chiến, quốc chiến phải vận dụng đầu óc phân tích chiến thuật thì cậu phải tự mình làm thôi.

Thường thì “Thiên Đường Cuối Cùng” cũng không phải khó luyện, nhưng các cấp trong trò chơi đều có độ biến thái riêng của nó, nên mới có thể hấp dẫn được các game thủ ở các nơi trên thế giới ùn ùn tiến vào chinh phục thiên đường.

Trong khu chat, Tiểu Lộ mở một phòng chat riêng, sau đó mời mấy người bạn thân vào trong tán gẫu.

Tiểu Lộ gửi tư liệu và hình vẽ về nửa con chip nọ qua cho mấy người bạn trong nhóm cùng thảo luận.

“Loại khoa học kĩ thuật này tớ đã từng nhìn thấy ở Mĩ, Bambi làm sao tìm được tư liệu về nó thế?”

Dĩ nhiên là Tiểu Lộ sẽ không nói tư liệu này không phải cậu tìm được mà là do con chip ở ngay tại bên cạnh cậu.

“Chỉ có một nửa con chip, vậy có thể dùng các loại khoa học kĩ thuật hiện đại lấy một nửa tư liệu trong này ra không?” Tiểu Lộ hỏi.

Các thành viên trong nhóm xem kỹ hình vẽ, dường như mọi góc cạnh đều được phóng to lên xem, thậm chí còn dùng đủ các chương trình kĩ thuật cao siêu cắt nó làm hai. Một lát sau, đột nhiên có người lên tiếng: “Không thể được, trừ phi là tìm được một nửa còn lại.”

“Tân khoa học kĩ thuật ới tân khoa học kĩ thuật.” Một người bạn khác cũng đáp lời “Thứ này vận dụng hệ thống kĩ thuật nano, tớ mới không login có mấy ngày thôi, làm sao mà khoa học kĩ thuật lại nâng lên mấy tầng thế nhỉ?”

“A?” Lại có người phát hiện ra gì đó : “Trong con chip hiện lên cái gì kìa!”

“Lão Quỷ, cậu làm cái gì vậy?”

“Trời biết!” Đối phương nói, “Tớ chỉ ấn nó có hai cái thôi nha!”

Tiểu Lộ thấy sơ đồ mạch điện trong con chip bị chia thành mấy tầng, ngay cả nhóm bạn của cậu cũng không tìm ra manh mối gì, cậu cũng không còn cách nào khác.

Lúc này, trên màn ảnh đột nhiên truyền đến một tin chat mật, nick name của đối phương là “Hong Thử”. Thường thì người này không nói chuyện nhiều, nhưng lại là một hacker rất mạnh.

Tiểu Lộ mở tin mật ra xem thì thấy Hồng Thử nhắn: “Bambi, con chip này rất quan trọng, cậu mau đem nó đến tổ trọng án thành phố T, mau lên.”

Tiểu Lộ hoảng sợ, cậu không ngờ là vào tới phòng chat rồi mà vẫn còn trông thấy từ ‘tổ trọng án thành phố T’.

Hồng Thử thấy Tiểu Lộ không trả lời, lại gửi thêm một tin mật: “Tớ là tổ viên của “Chuyên án sẵn rồng”. Hai ngày trước tớ nhận được tin cậu cũng tham gia hành động lần này, cậu mau đem con chip đó lại đây, tớ ở tổ trọng án chờ cậu!”

Tiểu Lộ nghĩ nghĩ, “Nghe nói trong các cậu đã có người đạt tới chiến sĩ cấp hoàng kim...”

“Là tớ !” Hồng Thử đáp.

Tiểu Lộ nhin không được, hỏi: “Cậu tự luyện hay là nhờ người khác luyện giúp?”

“Tớ tự luyện.” Đối phương trả lời.

Mạnh thật...Tiểu Lộ tự nhủ. Quả nhiên kẻ mạnh nơi đâu cũng có, núi cao còn có núi khác cao hơn.

Nếu bạn cho rằng mình là kẻ lợi hại thì tự nhiên sẽ có người khác càng lợi hại hơn bạn.

Phòng khách. Vào buổi chiều, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ, tự do tự tại tiến vào trong căn phòng rộng lớn.

Tả Ánh Long lau chiếc gậy đánh golf thật tỉ mỉ, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, ông ta nhìn người đàn ông bị đàn em của ông ta đánh cho rụng mấy cây răng cửa, đầu sưng vù, học máu mà một chút cảm giác ông ta cũng không có.

“Ông chủ...Ông chủ...” Người đàn ông đó từ từ bò tới bên chân Tả Ánh Long, y dùng đôi bàn tay đầy máu tươi kéo lấy ống quần người nọ, thống khổ khóc, “Tôi thật sự không có bán đứng ông, lộ tuyến vận chuyển các lô vũ khí không phải do tôi tiết lộ...Tôi cũng không biết tại sao cảnh sát lại biết, thật sự không phải tôi, không phải tôi...”

“Ngu ngốc!” Thấy ống quần nhiễm đầy máu, Tả Ánh Long tức giận, dùng gậy đánh golf đánh lên đầu người đàn ông đó.

“Tao đã bảo mày dùng người của mình, mày lại tìm một tên cảnh sát nằm vùng. Tao tin là mày không có bán đứng tao, nhưng thằng em cảnh sát của mày đã bán đứng mày, cũng phá hoại chuyện làm ăn của tao!”

Tả Ánh Long càng nói càng giận, ông ta cầm gậy đánh golf đánh dồn dập lên đầu người nọ.

“Mày có biết số hàng hóa đó trị giá bao nhiêu tiền không? Năm triệu, năm triệu, năm triệu đó!” Tả Ánh Long đánh điên cuồng, “Giờ mày muốn tao lấy gì giao cho tên người Nga đó? Mày nói đi, mày nói đi!”

Gã đàn ông nọ bị đánh đến toàn bộ đầu đều là máu, ướt đầm, dính đầy chất nhầy. Y ngã lên trên sàn nhà run rẩy, máu vung vẩy ra đầy nền, ngay cả trên người Tả Ánh Long cũng dính đầy máu.

Đánh tới mệt thở hổn hển, Tả Ánh Long mới ném gậy đánh golf đi. Ông ta liếc nhìn người nọ một cái, rồi lại đạp thêm vài cái cho hả giận, “Đem đi chôn, chung với tên cảnh sát nằm vùng đó.”

“Dạ, ông chủ.” Bọn đàn em mặt không thay đổi nhanh chóng xử lý hết thấy: vùi vàng khiêng xác người nọ đi và rửa sạch vết máu loang lổ ở hiện trường.

Người hầu bưng mâm bạc đến, bên trên đặt một chiếc khăn mặt. Tả Ánh Long lấy khăn lau lau, sau đó ném chiếc khăn bị nhuộm thành đỏ trở về mâm, đi tới bên sofa, ngồi xuống.

Ông ta ôm lấy cô gái đang ngồi xem TV bên cạnh, giọng điệu hung ác lúc này giờ đã trở nên thật dịu dàng: “Đang xem gì vậy?”

“Một bộ phim tình yêu!”

“Xem hay không?”

“Không biết.”

Cô gái có mái tóc xanh biếc, trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp dính lên hai viên bảo thạch màu ngọc bích. Cô mặc váy ngắn, làn da trắng nõn, tuy diện mạo thật thanh thuần, nhưng dáng người lại vô cùng xinh đẹp, nóng bỏng.

Trông cô giống y như nữ thần chiến tranh của Châu Á – An Lị Khả Kỳ – trong game “Thiên Đường Cuối Cùng”. Nhưng An Lị Khả Kỳ trong game 3D là mã hóa, còn cô thì thật sự tồn tại trên thế giới này.

Tả Ánh Long ôm chặt cô, trên mặt là vẻ dịu dàng. Trong lúc cô đang xem TV, ông ta luôn nói chuyện với cô, mà cô cũng không vì bị quấy rầy hứng xem phim mà bực dọc. Tả Ánh Long nói một câu, cô sẽ trả lời một câu, từ ngoài nhìn vào, hai người vừa giống bạn thân lại vừa giống người tình.

Đột nhiên, đôi mắt xanh biếc của cô lóe lên tia sáng. Cô mới nhận được một tin tức, tuy rằng ngắn nhưng vẫn khiến cô kinh ngạc, đứng phắt lên.

“Sao vậy, Tiểu Manh?” Tả Ánh Long hỏi.

Trong chốc lát, cô gái được gọi là Tiểu Manh ấy bình tĩnh lại, nhưng cũng không để ý đến Tả Ánh Long. Đến khoảng vài phút sau, cô mới mở miệng nói chuyện: “Vừa rồi có người định mở nửa con chip ra, thiết bị định vị trên con chip đã khởi động, nhưng tín hiệu lại rất yếu, phương hướng là ở phía đông. Cần tôi đi lấy về không?”

Giọng điệu của cô mặc dù có ngắt âm lên xuống, nhưng vẫn đơn điệu, cứng nhắc rất nhiều.

Tả Ánh Long nghe thấy hai chữ “con chip”, lập tức nói: “Đi lấy về, lập tức đem nửa con chip đó về!”

Tiểu Manh nhìn Tả Ánh Long, gật đầu. Sau đó đi ra ngoài.

Tả Ánh Long suy nghĩ một lát, rồi bổ sung thêm một câu: “Bản thân phải cẩn thận một chút.”

“Ừm!” Giọng của Tiểu Manh truyền đến.

Tổng bộ cảnh cục thành phố T.

Tiểu Lộ cứ lấp la lấp ló bên ngoài tổ trọng án, đoán xem trong nhóm cảnh sát đang bận rộn công tác đó, người nào là Hồng Thử.

Hồng Thử là một trong những nhân vật đứng đầu trong game, Tiểu Lộ cũng có chút hứng thú với y. Không biết trong thời gian quốc chiến, một người luôn xếp ở top đầu, vũ khí vừa cao vừa lợi hại ấy sẽ có mặt mũi thế nào đây?

“Có Tiểu Lộ...Cậu tới cảnh cục làm gì...”

Phía sau Tiểu Lộ bỗng vang lên một giọng nói ai oán, cậu vừa quay đầu lại, đập vào mắt cậu là một thanh niên với mái tóc tím, vẻ mặt như oán phụ khiến cậu mém chút nhảy dựng lên.

Tức khắc, Tiểu Lộ vọt lên phía trước mấy thước, núp ở phía sau một cây cột to, mím môi, cảnh giác, nhìn chằm chằm Tất Lập Kỳ.

“Ha ha!” Tất Lập Kỳ cười to, gõ gõ xấp vắn kiện trên tay, “Lần đầu tiên tôi mới thấy một người có thể trong vòng một giây chạy xa như vậy đó nha!”

Tất Lập Kỳ vừa muốn tới gần, Tiểu Lộ lập tức la lên: “Tôi cảnh cáo anh, anh dừng lại đây!”

“Tôi chính là muốn lại đây, cậu có thể làm gì nào?” Tất Lập Kỳ hất mái tóc dài lên, nghênh ngang đi về phía Tiểu Lộ.

“Nếu anh còn qua đây, nếu anh còn qua đây...” Tiểu Lộ hết từ nói. Suy nghĩ một lát, cậu la lên: “Tôi sẽ nói với ông nội anh, nói anh ăn hiếp tôi!”

Tiểu Lộ như một con thú nhỏ bị kinh hãi, ánh mắt đó, vẻ mặt đó, ngay cả những lời nói ra cũng đều đáng yêu đến độ khiến cho Tất Lập Kỳ phải run rẩy. Tất Lập Kỳ tự nhủ với mình là phải bắt được Tiểu Lộ, kéo cậu vào lòng chà đạp một phen. Sau đó, y sẽ lột áo sơ mi cậu ta, trói cổ tay cậu ta, sau đó nữa như vậy như vậy, từ từ ăn sạch cậu ta.

Trong tổ trọng án bắt đầu bàn tán sôi nổi. Từ lần đầu tiên Tiểu Lộ bị mang về phòng thẩm tra cảnh cục, đến chuyện mém chút nữa bị Tất Lập Kỳ ăn luôn, Cố Tiểu Lộ đã để lại ấn tượng đặc biệt trong lòng họ. Vì thế, trước khi tổ trưởng của bọn họ lại bắt đầu giờ trò trêu chọc “traí nhà lành”, thì đã có người vội vàng đi tìm tiểu đội trưởng tổ trọng án lại.

Lâm Tiểu Hồng là nữ cảnh viên duy nhất trong tổ đội săn rồng lần này và cũng là tiểu đội trưởng lợi hại nhất dưới trướng Tất Lập Kỳ.

Lúc cô nhận được tin Cố Tiểu Lộ vào cảnh cục, cô lập tức vọt khỏi phòng thẩm tra, chạy thật nhanh về tổ trọng án.

“Tổ trưởng!” Ngay khi Lâm Tiểu Hồng thấy Tất Lập Kỳ đang mò mẫm tới gần Cố Tiểu Lộ, cô vội vàng hô lên: “Làm ơn đi, Cố Tiểu Lộ là do tôi gọi đến, anh đừng dọa cậu ấy chạy mất!”

Tất Lập Kỳ quay qua thấy Lâm Tiểu Hồng đang thở hổn hển.

Năm nay, Lâm Tiểu Hồng hai mươi bảy tuổi, tóc buột cao, lại có khuôn mặt búp bê và trông như sinh viên. Nhưng về năng lực, có thể nói không nhất thì nhì.

Hơn nữa, cô ấy lại là con gái của cục trưởng tổng cục, cô hét lớn tiếng như vậy, hại Tất Lập Kỳ phải ngừng ngay động tác tiến đến gần Tiểu Lộ.

Tất Lập Kỳ nhíu mày, “Là cô gọi cậu ta đến? Cô gọi cậu ta, sao cậu ta lại đến liền như thế? Rốt cuộc thì hai người có quan hệ gì?” Trong lòng Tất Lập Kỳ có chút không vui.

Lâm Tiểu Hồng liếc các đồng nghiệp trong tổ trọng án một cái, rồi nói: “Chúng ta vào phòng thẩm tra nói chuyện.”

“Phòng thẩm tra?” Thiếu chút nữa Tiểu Lộ lại nhảy dựng lên. Đương nhiên là cậu sẽ không quên trước đây ở trong phòng thẩm tra, tên biến thái Tất Lập Kỳ đã làm chuyện gì với cậu.

“Cậu cứ yên tâm đi theo tôi!” Lâm Tiểu Hồng lập tức bắn qua cho Tiểu Lộ một cái nhìn đầy an tâm.

Tiểu Lộ liếc qua Tất Lập Kỳ một cái nhìn đầy mùi thuốc súng, rồi dùng tốc độ cực nhanh bám sát theo Lâm Tiểu Hồng. Thật ra, trông Lâm Tiểu Hồng rất xinh, thậm chí còn thấp hơn cậu nửa cái đầu, nhưng biểu hiện và thái độ của cô có thể làm cho người khác cảm thấy an tâm, mà Tiểu Lộ cũng hoàn toàn tin tưởng.

Bởi vì, người Tiểu Lộ biết không phải là Lâm Tiểu Hồng mà là hacker “Hong Thử”. Cậu và Hong Thử là bạn bè nhiều năm, Hong Thử sẽ không hại cậu.

Tuy nhiên...Một Hong Thử mạnh như vậy lại là một nữ sinh...

Vừa đi vào phòng thẩm tra, Tiểu Lộ vừa bảo trì khoảng cách với Tất Lập Kỳ.

Lâm Tiểu Hồng cẩn thận kiểm tra lại phòng thẩm tra, căn phòng này rất đặc biệt, có thể chặn hết các thiết bị nghe trộm, ghi hình. Nơi này kín như bưng, bất luận họ ở bên trong bàn luận chuyện gì, cũng không ai biết được.

“Thứ đó đâu, Bambi?” Lâm Tiểu Hồng hỏi Tiểu Lộ.

Tiểu Lộ chần chờ một chút mới lấy một gói nhỏ trong túi tiền ra, đưa cho Lâm Tiểu Hồng.

“Cô gọi cậu ta là Bambi?” Tất Lập Kỳ thích thú.

“Nick name trên mạng của Cố Tiểu Lộ là Bambi.” Lâm Tiểu Hồng đáp.

“Bambi! Tên này thật đáng yêu.” Tất Lập Kỳ nhìn Tiểu Lộ, “Hai người đang làm cái gì?”

Lâm Tiểu Hồng nhận lấy gói giấy trong tay Tiểu Lộ, tay cô thậm chí hơi run lên, “Bambi phát hiện ra thứ mà chúng ta đã tìm rất lâu: Con chip số liệu.”

Lâm Tiểu Hồng lấy con chip nhỏ đó ra, đặt dưới ánh đèn, kiểm tra lại.

“Con chip số liệu?” Tất Lập Kỳ nghe thấy bốn chữ này cũng kinh ngạc không kém. Y định đưa tay lấy con chip trên tay Lâm Tiểu Hồng, nhưng cô lại xoay người qua, hét lên: “Tổ trưởng, xin anh đừng đụng vào, chẳng lẽ anh đã quên chỉ cần bị anh đụng vào, thì bất cứ thứ gì có mạch điện cũng đều hỏng hết sao?”

Tất Lập Kỳ trừng mắt, liếc Lâm Tiểu Hồng, “Lá gan của cô lớn thật, dám nói chuyện với tổ trưởng như vậy à?”

Lâm Tiểu Hồng nhìn y, nói thẳng: “Nếu thứ này bị phá hư, hai người chúng ta sẽ phải giong súng lên tự sát.”

Tiểu Lộ chợt nhớ tới trước đây, không hiểu sao di động ẩn tàng máy tính của mình tự nhiên lại bị hư, thế là cậu nghi ngờ, nhìn Tất Lập Kỳ.

Tất Lập Kỳ thấy Tiểu Lộ đang nhìn mình, vội vàng nở nụ cười dịu dàng “Từ lúc chào đời tới giờ, trên người tôi đã có một ít điện lưu. Dòng điện đó gần giống như tĩnh điện, tuổi càng lớn điện lưu càng mạnh, cho nên phàm là máy móc gì đó, chỉ cần tôi đụng tới đều hư hết.”

Tiểu Lộ suy nghĩ, “Hắn là giống như tóc của anh, bởi vì tiếp xúc trực tiếp với chất phóng xạ nên DNA sinh biến dị. Hôm đó trong lúc dùng cơm, Tất gia gia đã kể cho tôi nghe, tế bào trong cơ thể anh vì tiếp xúc với bụi phóng xạ nên tóc mới biến thành màu tím.”

Tất Lập Kỳ nhíu mày, thường thì mọi người sẽ không thích tiếp xúc với người bị nhiễm chất phóng xạ. Một khi biết người nào bị nhiễm, họ sẽ tránh đi rất xa, sợ bản thân cũng sẽ bị lây bệnh như thế.

Nhưng thái độ của Tiểu Lộ cũng không có thay đổi, tuy rằng vẫn xa cách mình như trước, nhưng cũng không có lui ra xa hơn, cũng không có vẻ mặt chán ghét.

Tất Lập Kỳ bình tâm lại một chút, hỏi tiếp: “Cậu tìm thấy con chip này ở đâu?”

“Lạc Dĩ Đình đã để nó trong chocolate, rồi mang tới tặng cho tôi. Hôm nay tôi lấy chocolate ra ăn mới phát hiện nửa con chip này.” Tiểu Lộ trả lời.

“Nửa con?” Mày Tất Lập Kỳ lại nhíu tiếp, “Tại sao chỉ có nửa con?”

Tiểu Lộ lắc đầu, “Tôi không biết.”

Bất chợt, Tất Lập Kỳ nở nụ cười xấu xa, “Hay là lúc cậu ăn chocolate, đã không cẩn thận nuốt phân nửa con chip còn lại vào bụng? Nào, lại đây cho tôi sờ thử xem.” Nói xong, Tất Lập Kỳ cũng nhích ngay về phía Tiểu Lộ.

Tiểu Lộ hoảng hồn, lập tức dựa sát vào người Lâm Tiểu Hồng. “Tôi không có, tôi có nuốt vào hay không tự tôi sẽ biết!”

“Tổ trưởng!” Lâm Tiểu Hồng nhìn y bằng chỉ trích, “Rõ ràng là anh đã nhận được tin báo nửa con chip còn lại đã bị Tả Ánh Long đoạt lại rồi mà.”

“Thứ các người cần tôi đã mang đến, nếu không còn việc gì nữa, tôi phải về đây!” Tiểu Lộ lên tiếng. Cậu tuyệt không muốn ở chung một phòng với Tất Lập Kỳ. Tất Lập Kỳ mang đến cho cậu ám ảnh quá lớn, lớn đến nỗi chỉ cần cậu thấy người nào có thứ gì đó màu tím, toàn thân cậu sẽ toát mồ hôi lạnh.

Lâm Tiểu Hồng vỗ vỗ vai Tiểu Lộ, “Đồ vật cậu cũng đã đem đến đây, chẳng lẽ cậu không muốn biết bên trong là cái gì sao?”

“Công việc của Lạc Quân Lâm là kế toán viên cao cấp, cho nên chắc là sổ sách linh tinh gì đó rồi.” Tiểu Lộ nghĩ nghĩ.

“Rất thông minh.” Tất Lập Kỳ nói.

“Lão quỷ nói đây là thiết bị công nghệ cao, cho nên số liệu bên trong nhất định là rất nhiều. Có lẽ có cả danh sách, tài khoản và tư liệu những người đã giao dịch súng ống đạn dược. Tóm lại là chỉ cần tìm được nửa con chip còn lại, ghép hai cái lại với nhau, lấy tư liệu ra. Đến lúc đó là có thể lôi Tả Ánh Long ra trước ánh sáng công lý.”

Lâm Tiểu Hồng gật đầu, “Bambi, mọi người đều nói người của Cố gia rất lợi hại, hiện tại đã biết một nửa con chip đó đang ở trong tay Tả Ánh Long, vậy cậu có cách nào trộm về không?”

Tiểu Lộ nhìn Lâm Tiểu Hồng một lát, giống như đang đánh giá tình huống, nhưng cũng không có trả lời ngay.

Tất Lập Kỳ buồn bực, lên tiếng: “Lâm tiểu đội trưởng, cô cũng đừng quên mình là cảnh sát, mà “Tổ đội sẵn sàng” được lập nên từ phía cảnh sát, chữ “trộm” này nên xuất hiện ở đây sao? Chẳng lẽ cô muốn bị tóm giải lên cấp trên?”

Tuy rằng nhiều lúc Tất Lập Kỳ có hơi điên điên khùng khùng, nhưng đối với kỉ luật lớn nhất mà một người cảnh sát cần phải tuân thủ, y vẫn nhớ kĩ trong lòng. Cảnh sát chính là cảnh sát, không phải trộm, bọn họ chỉ có thể dùng giấy xét nhà hay lệnh bắt người đến điều tra hoặc bắt nghi phạm, mà không thể dùng một tên trộm giúp bọn họ lấy đồ.

Lâm Tiểu Hồng quay sang nhìn Tất Lập Kỳ, “Tổ trưởng, giờ là lúc cấp bách, cấp trên muốn Bambi gia nhập vào đội của chúng ta, không phải cũng có dụng ý này sao? Kĩ thuật của cậu ấy rất cao, đừng quên vụ án của công ty Hào Uy lần trước, Bambi chỉ cần tốn một chút thời gian thì đã cướp sạch cả tủ bảo hiểm của Tả Ánh Long.”

Sực nhớ tới chuyện lần đó, Tất Lập Kỳ lập tức quay đầu qua, nhìn Tiểu Lộ bằng cái mặt hung tợn, “Tiền lần trước trộm được, cậu đem đi đâu?”

Tiểu Lộ cúi đầu vừa suy nghĩ vừa nói: “Cố gia có một tài khoản dùng để quản lý, tiền đều được bỏ vào đó. Sau đó, sẽ chia ra, chuyển đến quỹ nhân đạo và các tổ chức, đoàn thể dành cho người nghèo.”

Tất Lập Kỳ nghe xong, sắc mặt cũng tốt lên nhiều.

Tiểu Lộ nghĩ đến chuyện còn có nhiều người bị hại như Lạc Dĩ Đình mà cậu không biết, lòng cậu nặng trĩu, cậu thở dài một hơi rồi dựa vào thành ghế.

Cậu mở máy tính ẩn trong di động ra, ấn ấn vài cái, trên di động lập tức xuất hiện một hình chiếu, đó là khu nhà cao cấp của Tả Ánh Long.

“Tôi đã tra rồi!” Tiểu Lộ nhìn vào máy tính “Hệ thống bảo vệ trong nhà Tả Ánh Long không thuộc hệ thống bảo vệ của máy tính siêu cấp thế hệ thứ hai. Đây là một hệ thống độc lập rất đặc biệt, bên ngoài có điện cao thế bảo hộ, bên trong còn có hơn mười người máy bảo vệ, muốn xông vào cũng không phải chuyện dễ dàng.”

“Hệ thống bảo vệ độc lập?” Lâm Tiểu Hồng hỏi.

Trước giờ, hệ thống bảo vệ trong thành phố T đều do hệ thống siêu máy tính thế hệ thứ hai kiểm soát, toàn bộ đều do đơn vị bảo an của chính phủ phụ trách, mà hầu hết các hộ gia đình cũng đều chọn hệ thống bảo vệ đó để bảo vệ ngôi nhà của mình. Đây cũng chính là nguyên nhân mà trong mấy năm qua, tỉ số phạm tội trong thành phố T đã giảm xuống đáng kể.

Tuy nhiên, vẫn có một số ít lựa chọn hệ thống bảo vệ riêng của một số công ty bảo vệ bên ngoài để sử dụng. Công ty bên ngoài thì đương nhiên có cái tốt cũng có cái xấu, cái được gọi là hệ thống bảo vệ độc lập, nếu tốt thì dùng cho các khu nhà cao cấp, còn bình thường hơn thì dành cho những khu nhà bình dân.

Tiểu Lộ chỉ vào hình chiếu: “Hệ thống bảo vệ này hoàn toàn độc lập, hơn nữa vô cùng phức tạp. Muốn bước vào, trước hết phải loại bỏ hệ thống người máy bảo an, sau đó dùng cách duy nhất cũng chính là nhờ công ty điện lực đã cung cấp nguồn điện đáng sợ này ngắt bỏ dòng điện. Sau đó, thừa dịp máy phát điện trong khu nhà chưa kịp khởi động mà lên vào trong phòng, tìm cho được con chip...À... Các người biết Tả Ánh Long để con chip ở đâu không?”

Lâm Tiểu Hồng và Tất Lập Kỳ đều lắc đầu, “Không biết.” Cả hai đồng thanh đáp.

Tiểu Lộ thở dài một hơi rồi đóng lại hình chiếu trên di động.

“Nếu đã như thế, vậy các người cứ nghiên cứu lại đi! Tôi về nhà trước, có tiến triển gì cứ đến tìm tôi.” Cậu cũng hết cách rồi.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

.

.

Tiểu Lộ vừa ra khỏi cảnh cục, trời cũng bắt đầu đổ mưa.

Cậu đứng bên ngoài mái hiên nhìn trời. Mưa thật lớn, cậu lại cuốc bộ tới đây, thật không biết làm sao về nhà được nữa?

Mới đứng lơ ngơ được một lát, phía trước bỗng xuất hiện một bóng người quen thuộc.

Mái tóc dài xanh biếc, bộ váy ngắn màu lam nhạt, bên hông đang đeo hai thanh trường đao. Tuy xuất hiện dưới mưa, nhưng vẫn không mất đi vẻ đẹp thuần nhiên, lộng lẫy.

Nhìn thấy cảnh ấy, Tiểu Lộ cũng ngẩn người. Đàng ấy, nếu không phải là Boss nữ thần An Lị Khả Kỳ trong “Thiên Đường Cuối Cùng” thì còn là ai nữa?

Nhưng chẳng phải An Lị Khả Kỳ chỉ có trong game thôi sao? Sao giờ lại biến thành người thật mà còn chạy đến trước cửa cảnh cục?

Tiểu Lộ khẩn trương đến độ tim đập loạn xạ, tuy cậu không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng trước hết cứ lưu lại chứng cứ cái đã. Ngay tức khắc, cậu xoay chiếc đồng hồ trên cổ tay về phía An Lị Khả Kỳ, ánh đèn chớp nhoáng không ngừng lóe lên, ảnh chụp cũng theo đó mà tăng lên chớp nhoáng.

Tiểu Manh chớp chớp đôi mắt, nhìn chằm chằm vào vật thể đang liên tục phát ra ánh sáng nọ. Sau đó, cô nghiêng đầu, ở trong mưa hít sâu một hơi. Con chip có một mùi rất đặc biệt, mặc dù nhân loại không ngửi được, nhưng cô lại có thể nhận ra.

Sau khi xác nhận cái mùi nhân nhat đó đang tỏa ra từ đâu, mắt cô sáng lên. Cô rút hai thanh trường đao ra, nhắm thẳng vào Tiểu Lộ: “Mau giao con chip ra!”

“Cái gì?” Tiểu Lộ vẫn chưa hiểu chuyện gì.

“Giao con chip ra!” Giọng của Tiểu Manh thật bình thản, nhưng trong tích tắc, song đao đã lao tới bên Tiểu Lộ.

Tiểu Lộ hoảng sợ, vội vàng xoay người vài vòng tránh né, sau đó cố gắng bình tĩnh lại.

Con chip mà An Lị Khả Kỳ nhắc tới hẳn là thứ mà cậu vừa giao cho Lâm Tiểu Hồng, mọi chuyện cứ nối đuôi nhau xảy ra liên tục như thế mà cậu lại chẳng hiểu đầu đuôi thế nào.

Đối phương liên tục áp sát Tiểu Lộ, nhưng động tác của cậu cũng không thể nhanh hơn cô. Kết quả, hai thanh đao đó chém ngay vào cánh tay cậu. Đau đớn bất ngờ kéo đến khiến Tiểu Lộ nhin không được, kêu lên tên trong game của đối phương: “An Lị Khả Kỳ, đây là cục cảnh sát, cô đừng làm bậy!”

Tức thì, Tiểu Manh dừng động tác lại, nhìn Tiểu Lộ: “Tôi không phải là An Lị Khả Kỳ, tôi là Tả Tiểu Manh, mi mau giao con chip ra đây!” Tiểu Manh tiếp tục lặp lại những lời “đòi nợ”.

Bên trong cảnh cục, người ra người vào liên tục, nếu không phải là nhân viên trực văn phòng thì chính là cảnh sát.

Ngay khi Tiểu Manh xuất hiện, lại còn cầm đao uy hiếp Tiểu Lộ thì lập tức có vài tên cảnh sát chạy ra, gió súng lên, quát: “Mau bỏ đao xuống!”

Tiểu Manh bỏ ngoài tai những âm thanh ồn ào ấy, cô đã xác định trên người Tiểu Lộ có mùi đặc biệt của con chip thì cô phải lấy cho được con chip, đó là thứ mà Tả Ánh Long cần.

Tiểu Manh tiếp tục áp sát Tiểu Lộ, cô vung đao chém và thiếu chút nữa đã chia chiếc cổ mảnh khảnh của Tiểu Lộ ra làm hai. Cũng may động tác của Tiểu Lộ vô cùng linh hoạt, nên đã kịp thời tránh khỏi, mà sau khi bắn vài phát súng lên không trung không có hiệu quả, mấy cảnh sát nọ cũng bắt đầu chĩa súng về phía Tiểu Manh, nổ vài phát.

Một phát, hai phát, ba phát, bốn phát,...

Tả Tiểu Manh ngừng một chút xem mấy vết thương trên ngực, trên đùi cô, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên như không có việc gì. Ngay sau đó, song đao xoay quanh, chuyển hướng sang tên cảnh viên vừa mới nổ súng bắn cô, chém tới.

“Sao...Sao lại như vậy...” Một tên cảnh viên khác hốt hoảng, la lên: “Rõ ràng là tôi đã bắn trúng ngực cô ta...”

Tiểu Lộ cũng giật mình, nhưng ngay sau đó cậu sực nhớ tới một số việc, mới hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cậu dùng máy tính trên di động phân tích cơ thể của Tiểu Manh, cuối cùng phát hiện, thì ra cơ thể này được tạo thành từ hợp kim siêu cấp. An Lị Khả Kỳ, không, là Tả Tiểu Manh ngay trước mắt cậu không phải là nhân loại mà là một dạng người máy cao cấp có ý thức tự do, có thể nói chuyện với người khác.

Trước đại sảnh tổng cục, tiếng súng cứ vang lên không ngừng, ngay cả chuông thông báo cũng kêu không ngừng nghỉ. Sau khi giải quyết xong ba tên cảnh viên nổ súng bắn mình, Tả Tiểu Manh lại nhanh chóng chuyển đao về phía Tiểu Lộ.

Tiểu Lộ liên tục lui về phía sau. Giờ trên người cậu không có bất kì thứ gì có thể dùng làm vũ khí, muốn chống lại Tả Tiểu Manh, hoàn toàn không có phần thắng.

Ngay khi thanh trường đao vừa dí tới cổ, Tiểu Lộ nhắm hai mắt lại, cậu tự nhủ với mình rằng: Chết chắc rồi!

Ai ngờ vào giây phút tưởng chừng như sắp lên bàn thờ tự hợp với ông bà, cả người cậu bị kéo mạnh về phía sau và kẻ đó: “Phanh, phanh, phanh, phanh, phanh.”

Tiếng súng mãnh liệt không ngừng vang lên bên tai cậu, tuy là Tiểu Lộ bị tiếng súng làm choáng váng đầu óc, nhưng cậu vẫn không quên nhướn mắt lên xem chuyện gì đã xảy ra.

Chủ nhân của mái tóc tím – đang nhẹ nhàng bay bay trước gió đó – sau khi thay cậu đỡ một đao của Tả Tiểu Manh, thì liên tục bắn vào giữa trán cô nàng hơn mười phát.

Súng của Tất Lập Kỳ không phải là loại súng bình thường mà các cảnh viên trong sở cảnh sát hay dùng, súng của y là loại Desert Eagle, lực sát thương rất mạnh, thậm chí có thể bắn thủng cả áo chống đạn.

Trán của Tả Tiểu Manh bị bắn thủng nhiều nơi, thậm chí để lại cả một vết hõm sâu, nhưng tất cả đều không rơi một giọt máu và phần kim loại màu bạc lộ ra từ vết sâu đó đã chứng minh rõ ràng thân phận của cô ta. Tả Tiểu Manh lui về phía sau vài bước rồi lại tiếp tục vung song đao lên, chém thẳng về phía Tiểu Lộ và Tất Lập Kỳ.

“Mẹ nó, rốt cuộc thì đây là quái vật gì vậy?” Tất Lập Kỳ đã từng điều tra rất nhiều vụ án, những chuyện đã gặp phải, những chuyện đã trải qua đã luyện thành bản lĩnh không biết sợ là gì của y, nhưng cô nàng xoay xoay song đao đó thật sự đã hù chết y rồi. Làm gì có người bị bắn hơn mười phát súng mà vẫn không chết, thậm chí còn tiếp tục giơ đao chém tới.

“Người máy, là người máy trí năng nhân tạo!” Tiểu Lộ nín cánh tay Tất Lập Kỳ, la to lên.

“Mau lấy vũ khí hạng nặng ra!” Tất Lập Kỳ cũng gào lên điên cuồng, “Hỏa Tiễn hay bất cứ thứ gì có thể quăng cái thứ quỷ quái này cút khỏi cảnh cục cũng được!”

Tất Lập Kỳ vừa nói xong, thì từ phía sau bọn họ nổ “Oanh” một tiếng, một viên đạn lửa rơi thẳng vào người Tả Tiểu Manh.

Đó là vũ khí hạng nặng mà bộ quốc phòng vừa mới nghiên cứu ra, uy lực mạnh gấp hai lần uy lực của hỏa tiễn.

Cả người Tả Tiểu Manh bị đánh bay ra ngoài cảnh cực. Bấy giờ, các cảnh viên trong cảnh cực cũng thấy nơi Tả Tiểu Manh rơi xuống biến thành một đường parabol cũng vô cùng kinh hãi.

Tiểu Lộ nắm tay Tất Lập Kỳ chặt đến độ không thể chặt hơn được nữa, hai mắt cậu nhìn chăm chăm vào cô nàng ở đằng kia.

Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, Tả Tiểu Manh nằm trong màn mưa, bụng cô bị đạn lửa bắn vào tạo thành lỗ hổng to như cái đồng, mạch điện bị nước mưa ngấm vào phát ra ánh sáng lập lòe.

Tả Tiểu Manh ôm bụng, liếc Cố Tiểu Lộ và Tất Lập Kỳ một cái rồi xoay người vọt lên, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi mà cô đã biến mất ngay trong tầm mắt mọi người.

Lâm Tiểu Hồng kéo chiếc ống phóng đạn lửa lúc nãy đến bên cạnh Tất Lập Kỳ, hỏi: “Anh không sao chứ, tổ trưởng?” Nói thật là cô cũng sắp đứt hơi rồi, mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Vì muốn nhanh chóng đến kho lấy vũ khí hạng nặng, cô đã chạy đến mém chút nữa tắt thở.

Tất Lập Kỳ giơ vết thương thấu đến xương trên cánh tay đang chảy máu đầm đìa lên, “Ngay cả xương cũng sắp bị chém đứt, như vậy có được tính là có sao hay không?”

“Bambi?” Lâm Tiểu Hồng quay sang hỏi Tiểu Lộ.

“Hả?” Tiểu Lộ còn đang miên man suy nghĩ về cô nàng An Lị Khả Kỳ nọ, nên cũng ngơ ngác một hơi mới trả lời, “Tôi không sao.”

Sau khi nghe được câu trả lời của Tiểu Lộ, Tất Lập Kỳ lập tức vỗ mạnh lên vết đỏ nhiễm đầy trên cánh tay áo của cậu. “A!” Tiểu Lộ đau đến la lên thất thanh.

Tất Lập Kỳ nhìn xung quanh, kiểm kê lại nhân số rồi lập tức ra lệnh: “Mau gọi xe cứu thương, sắp xếp chuyển các anh em bị thương đến bệnh viện. Những người không bị thương, nhưng có tham gia vào sự việc vừa rồi lập tức chuẩn bị một bản báo cáo cho tôi. Những gì nhìn thấy điều ghi rõ hết, đồng thời hủy bỏ toàn bộ ngày phép của các cảnh viên, còn thứ quý quái khi nãy, lập tức điều tra rồi báo cáo cho tôi biết.”

“Dạ, tổ trưởng!” Lâm Tiểu Hồng và tất cả các tổ viên đều nghiêm túc nhìn Tất Lập Kỳ, kính lễ một cái rồi phân công nhau xử lý mọi chuyện.

Xe cứu thương nhanh chóng được gọi đến. Những cảnh viên bị thương nặng được chuyển lên xe trước, xong xuôi hết Tất Lập Kỳ và Tiểu Lộ mới lên chiếc xe cứu thương cuối cùng.

Lúc Tiểu Lộ bước lên, thì xe vẫn còn rất tốt. Đến lượt Tất Lập Kỳ, thì đèn báo hiệu trên nóc xe đột nhiên đứt bóng, ngay cả tiếng còi cũng hú lên không nổi.

Nhân viên cứu hộ cầm máu giúp Tất Lập Kỳ và Tiểu Lộ rời băng bó sơ qua. Ngay khi xe sắp chạy thì động cơ đột nhiên phát ra tiếng “Phốc, phốc, phốc”, bánh xe chưa chuyển được mấy vòng đã ngừng lại, hoàn toàn không nhúc nhích gì được.

“...” Nhân viên cứu hộ ngầy người.

Dĩ nhiên là Tất Lập Kỳ cũng biết đây là nguyên nhân gì rồi. Nói tóm lại, chính là dòng tinh điện chết tiệt trên người y lại tác quái, cho nên mới làm hỏng động cơ xe.

Do tất cả các xe cứu thương đều được gọi đến cảnh cực nên không còn chiếc xe nào có thể gọi tới được nữa. Các nhân viên cứu hộ bàn bạc với nhau một hồi, cuối cùng quyết định mượn hai chiếc xe máy của cảnh cực và bốn cái áo mưa, quyết chí đưa Tiểu Lộ và Tất Lập Kỳ đến bệnh viện.

Ai có ngờ đâu, phía Tiểu Lộ thì không có việc gì, nhưng chiếc xe máy chở Tất Lập Kỳ thì “Phịch” một tiếng, lập tức “tủ vong” tại chỗ và trường hợp “tủ vong” thì y chang như chiếc xe cứu thương, hoàn toàn không thể khởi động.

Thở vài chiếc, cuối cùng, vì sức khỏe của tổ trưởng bọn họ, một anh cảnh sát đã “cống hiến” một chiếc xe đạp. Thành ra, các nhân viên cứu hộ phải một người đạp xe đạp, một người chạy xe máy, từ từ đi tới bệnh viện.

Khi đó, vẻ mặt của Tất Lập Kỳ cũng vô cùng phong phú, phải nói là vừa khó chịu lại vừa bất đắc dĩ, khó coi hết biết. Một tay may mắn chưa bị thương ôm chặt lấy eo của nhân viên cứu hộ để khỏi ngã xuống đất, mái tóc tím thường ngày bông bênh và vô cùng xinh đẹp cũng đang yên phận nằm xếp lếp dưới lớp áo mưa màu vàng. Nói chung là tướng tá kiểu này, hoàn toàn vi phạm phạm trù mỹ học của y.

Thời tiết ngày càng xấu, mưa ngày càng kéo dài, bầu không khí thập tử nhất sinh lúc này đã bị vẻ mặt khó coi của Tất Lập Kỳ đánh tan hết.

Tiểu Lộ ngồi phía sau xe máy thấy thế, cũng nhịn không được, cười khúc khích.

Thấy Tiểu Lộ cười mình, Tất Lập Kỳ trừng mắt liếc cậu một cái, miệng lẩm bầm vài câu, coi bộ là đang rất khó chịu nha.

Nụ cười của Tiểu Lộ lại ngày càng sâu.

Khi này lúc Tả Tiểu Manh vùng đao chém tới, chính anh ta đã choàng cánh tay lên cổ mình, thay mình nhận lấy một đao, đồng thời cũng cứu luôn tính mạng mình về.

Tuy là anh ta có hơi vô lại, nội tâm cũng rất biến thái, nhưng hiện tại thì cái nhìn của cậu về anh ta đã có sự thay đổi rồi.

Thú thật, Tất Lập Kỳ là một cảnh sát chân chính. Y sẵn sàng hi sinh chính bản thân mình để bảo vệ cho người dân, y làm hết chức trách, bổn phận của mình, cho nên Tiểu Lộ quyết định, sẽ không ghét y nữa.

Y là một cảnh sát tốt.

Mặc dù vẫn biến thái như trước mà thôi.

Sau khi đến bệnh viện xử lý vết thương và băng bó lại cánh tay trái, Tiểu Lộ không nói chuyện với bất kỳ viên cảnh sát nào, cậu lẳng lặng đến phòng kế bên xem Tất Lập Kỳ một chút.

Vết thương của Tất Lập Kỳ nghiêm trọng hơn cậu rất nhiều, lúc xử lý miệng vết thương sẽ đụng chạm đến xương cốt sinh ra đau nhức. Cho nên các bác sĩ quyết định tiêm cho y một liều thuốc gây tê loại mạnh, sau đó tiến hành dùng bông băng chạm vào giữa vết thương.

Ngay giây tiếp theo, toàn bộ khuôn mặt Tất Lập Kỳ đều thay đổi. Hai hàm răng y cắn chặt, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, khắp người tỏa ra một luồng sát khí. Và hiện tại, y nhìn chăm chăm bác sĩ như muốn giết người.

Bác sĩ cũng vật vã mồ hôi, vội vàng trấn an: “Sắp xong rồi, sắp xong rồi!”

Tất Lập Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Thuốc gây tê này là do công ty nào sản xuất? Thật là vô dụng, tôi phải đến đập nát cái công ty đó!”

Ở cạnh cửa, thiếu chút nữa Tiểu Lộ đã cười ra tiếng. Sau khi xác định Tất Lập Kỳ vẫn chưa chết được, cậu lên chuồn ngay khỏi bệnh viện, gọi taxi về nhà.

Về đến nhà, cậu định đi xuống tầng ngầm một chút.

Cậu dùng chức năng của di động, đồng hồ kiêm máy tính xem lại hình ảnh chiến đấu của Tả Tiểu Manh, cậu muốn xem kĩ lại coi cô ta và nữ thần chiến tranh An Lị Khả Kỳ trong “Thiên Đường Cuối Cùng” giống nhau như thế nào.

Tiểu Lộ từ từ phân tích lại các tình huống có liên quan tới Tả Tiểu Manh, cậu thật sự muốn biết cô gái đó là gì? Sao lại có thể biến trên dưới cảnh cục thành long trời lở đất như thế.

Ngay khi Tiểu Lộ vừa cởi bỏ vài nút áo sơ mi, thở ra một hơi, định bước xuống tầng ngầm, thì cánh tay người máy của Kiệt Khắc tiến lại gần, nhẹ nhàng chụp lấy cổ áo Tiểu Lộ. Kiệt Khắc rình cậu đến phòng ngủ, sau đó vô cùng thành tạo, giúp cậu thay đồ ngủ, ôm cậu lên giường, đắp chăn lên: “Chỉ số mệt mỏi của cơ thể ngài hiện giờ là 89%, thuộc mức mệt nhọc quá độ. Theo tính toán của tôi, hiện tại ngài cần phải

ngủ ngơi thật nhiều, hơn nữa cánh tay của ngài còn đang bị thương, xin hỏi ngài có muốn dùng thuốc giảm đau không?”

Đáng lẽ là không cảm thấy mệt, nhưng khi tiếp xúc với chăn đệm mềm mại, cơn mệt mỏi bỗng từ đâu thổi tới.

Tiểu Lộ thấy đúng là có chút mệt, hơn nữa cánh tay cũng bắt đầu đau ê ẩm.

“Thuốc giảm đau ở trong túi quần.” Tiểu Lộ rên rỉ.

Kiệt Khắc nhanh chóng lấy thuốc giảm đau ra, đọc kĩ bảng hướng dẫn một lần rồi lấy ra hai viên, sau lại đi xuống nhà bếp rót một ly nước lọc đem tới trước mặt Tiểu Lộ.

Tiểu Lộ đón lấy viên thuốc, uống vào. Sau đó nghiêng người nằm xuống, một lát sau cơn buồn ngủ cũng từ từ kéo tới.

“Kiệt Khắc, gọi điện thoại cho ông.” Mấy ngày rồi cậu không có liên lạc với ông nội và chị hai, không biết hai người đó đang làm gì.

Kiệt Khắc chỉnh chỉnh di động trên cổ tay Tiểu Lộ, vài giây sau, một giọng nói vang lên.

“Tiểu Lộ?” Hình chiếu lập thể trên điện thoại hiện ra khuôn mặt của Cố đại gia.

“Nội, ông và chị hai đi đâu vậy?” Tiểu Lộ dụi mắt.

“Ông đang ở Đức. Hiện ông đang đi mua một số đồ dùng.” Cố đại gia nhìn Tiểu Lộ, nhíu mày, “Sao sắc mặt của con trông tệ quá vậy?”

“À...” Cậu gãi đầu, “Không có gì, chỉ là vừa phải làm báo cáo ở trường vừa phải liên hệ với cục cảnh sát, bận bịu quá nên mấy ngày nay không ngủ được.”

“Vậy con mau ngủ đi.” Cố đại gia nhìn cháu trai mà đau lòng.

“Dạ...Nội ngủ ngon.” Ở đầu bên kia, loáng thoáng truyền tới giọng của Cố Tiểu Hương, Tiểu Lộ lại bổ sung thêm một câu: “Chị hai ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Tầm mắt của Cố Tiểu Hương cũng nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Sau hai ngày nghỉ ngơi, Tiểu Lộ lập tức bắt tay vào giải quyết một số chuyện quan trọng.

Đầu tiên là đi gặp ba của Tất Lập Kỳ – Tất Anh, cũng chính là giáo sư cố vấn của cậu. Sau đó là thời gian bận rộn dưới tầng hầm.

Hôm sau, Tiểu Lộ đơn thương độc mã đi tới tổng cục thành phố T. Cậu vừa bước vào tổ trọng án thì đã có tổ viên đi tới hỏi: “Cậu đến tìm Tất tổ trưởng phải không? Y đang ở văn phòng cục trưởng, cậu cứ ngồi đây chờ một chút, tổ trưởng sẽ trở lại ngay.”

Tiểu Lộ lắc đầu, “Tôi đến tìm Lâm Tiểu Hồng.”

“Đội trưởng à?” Gã tổ viên nhìn quanh, rồi nói: “Đội trưởng không có ở đây, chắc là đang ở bộ thông tin.”

Tiểu Lộ gật đầu, “Vậy tôi đến đó tìm cô ấy!”

Cậu xoay người bước hai bước, lại ngừng một chút, lấy một chiếc hộp màu đen trong túi ra, đưa cho tổ viên nọ.

“Chờ nào Tất Lập Kỳ trở về thì giao thứ này cho anh ta. Phương pháp sử dụng rất đơn giản, chỉ cần mang vào bên tay trái là được. Còn tác dụng và các vấn đề khác, tôi có viết vào tờ giấy đặt ở bên trong, anh nhớ bảo anh ta xem kĩ một chút.”

Đó là thứ mà Tiểu Lộ dùng để tạ ơn cứu mạng của Tất Lập Kỳ. Tiểu Lộ làm người luôn phân ân oán rõ ràng, nếu Tất Lập Kỳ đã cứu mạng của cậu, đương nhiên cậu sẽ không đối đãi với Tất Lập Kỳ như kẻ thù được.

Mỗi một ngõ ngách trong tổng cục, Tiểu Lộ đều rõ như lòng bàn tay. Chỉ trong chốc lát, cậu đã tìm được bộ thông tin.

Lúc cậu ở ngoài cửa lên tiếng hỏi: “Xin hỏi Lâm đội trưởng có ở đây không? Tôi là Cố Tiểu Lộ, tôi đến tìm cô ấy có việc quan trọng.” Thì một cảnh sát bảo cậu “Chờ một chút!” sau đó đi vào trong phòng.

Vài phút sau, viên cảnh sát đó đi ra, vẫy tay với Tiểu Lộ, Tiểu Lộ lập tức theo viên cảnh sát ấy đi vào bên trong.

Bộ thông tin gần như lớn gấp mười lần tổ trọng án, máy điều hòa trong phòng cũng chỉnh rất lạnh. Ở nơi này, máy tính chiếm hơn một phần ba, cảnh sát lại không được mấy người và điều hòa trong phòng chính là dùng để giảm nhiệt cho máy tính.

Viên cảnh sát đi tới trước cửa gõ gõ, rồi nhấn mật mã. Tức thì, cửa mở ra.

Tiểu Lộ vừa bước vào, cánh cửa lập tức đóng lại.

“Vết thương sao rồi?” Đang nhìn màn ảnh siêu lớn, Lâm Tiểu Hồng ngẩng đầu lên nhìn. Ngay câu đầu tiên, cô đã quan tâm tới cậu.

“Vết thương không sâu lắm, cũng sắp lành rồi.” Tiểu Lộ trả lời.

Lâm Tiểu Hồng cũng gật đầu, rồi nói: “Tôi cũng đang muốn tìm cậu đây.”

“Tôi tới tìm cậu bàn về chuyện của Tả Tiểu Manh.” Tiểu Lộ lên tiếng.

“Tả Tiểu Manh?”

“Chính là An Lị Khả Kỳ.” Tiểu Lộ suy nghĩ, “Cô ta nói mình tên là Tả Tiểu Manh.”

“Tôi cũng đang muốn tìm cậu bàn về chuyện của cô nàng đó.” Lâm Tiểu Hồng đuổi người, dựa vào miếng đệm lót trên ghế dựa, ngáp một cái, “Cậu thấy trong thành phố T ai có năng lực có thể tạo ra một người máy trí năng nhân tạo giống y như An Lị Khả Kỳ như thế?”

Tiểu Lộ tùy tiện ngồi xuống bên cạnh. Trước mặt cậu là một cái bàn tròn, trên bàn tròn là các hình chiếu lập thể và những nghiên cứu chế tạo người máy trí năng 3D. Nhưng vấn đề không phải đơn giản như đang làm thí nghiệm, mà chính là kỹ thuật vẫn chưa đạt tới trình độ có thể tạo ra người máy trí năng như thế.

Tiểu Lộ rút một mạch điện ra từ chiếc đồng hồ, đặt lên lớp thủy tinh trên mặt bàn. Không đầy ba giây sau, tất cả các hình chiếu đều thay đổi, biến thành thời điểm diễn ra hội thảo nghiên cứu ở Anh – lúc mọi người hoảng loạn trước sự xuất hiện của người máy trí năng nhân tạo A-đam.

Tức thì, Lâm Tiểu Hồng bị dọa đến hai lần, thiếu chút nữa cô đã ngã ngay từ trên ghế xuống đất.

Lần thứ nhất, là cái thứ xinh xắn bên tay trái Tiểu Lộ mà cô nghĩ là di động lại là máy tính siêu nhỏ. Cũng không biết Tiểu Lộ làm thế nào lại chỉ dùng một mạch điện mà đã có thể dễ dàng xâm nhập vào hệ thống, chuyển nội dung trên màn ảnh thành nội dung trong máy tính của cậu.

Lần thứ hai, là khi cô nhìn thấy cậu thanh niên tên A-đam trên hình chiếu nhìn giống y như người thường, nhưng không ngờ lại giới thiệu mình là người máy trí năng.

Từ bao giờ, khoa học kỹ thuật lại tiến bộ đến mức đó? Sao cô lại không biết gì hết.

Lâm Tiểu Hồng chỉ biết há miệng to ra, ư ư a a – nói không ra tiếng.

“Đây là thành quả khoa học kỹ thuật của Hoa Kỳ mà tôi và một số người bạn cùng trường và giáo sư cố vấn đã nhìn thấy khi tham gia hội thảo nghiên cứu ở Anh. Ngoài việc có vẻ ngoài giống y như con người, họ thậm chí còn thông minh hơn con người. Thân thể, xương cốt cũng mạnh hơn, lại còn không già, không sinh bệnh, tuổi thọ và tồn tại của họ phụ thuộc vào chính mình, bởi vì chủ nhân của họ đã cho họ ý thức tự do.”

Sau một hồi, Lâm Tiểu Hồng mới phục hồi tinh thần lại, “Cho nên An Lị Khả Kỳ cũng là tác phẩm của Hoa Kỳ?”

“Là Tả Tiểu Manh.” Tiểu Lộ nhắc lại.

“Phải,” Lâm Tiểu Hồng lập tức sửa lại, “Cho nên cậu cho rằng Tả Tiểu Manh cũng là một trong những tác phẩm của Hoa Kỳ?”

“Tôi cũng không rõ.” Tiểu Lộ thành thật trả lời.

Lâm Tiểu Hồng kéo kéo đuôi tóc, thở dài một cái, “Hôm đó, sau khi An...Tả Tiểu Manh đi khỏi, tôi đã điều tra một chút. Thiết bị định vị bên trong nửa con chip mà cậu đem tới bị khởi động, có lẽ Tả Tiểu Manh đã nhờ vào thiết bị định vị đó nên mới tìm đến cảnh cục tàn sát.”

Tiểu Lộ chợt nhớ đến một chuyện, “Tả Ánh Long họ Tả, Tả Tiểu Manh cũng họ Tả.” Cậu cúi đầu xuống nghĩ nghĩ, “Hơn nữa con chip là của Tả Ánh Long, mà Tả Tiểu Manh lại có vẻ ngoài giống y như Boss nữ thần chiến tranh An Lị Khả Kỳ trong “Thiên Đường Cuối Cùng”.”

“Hả?” Nhìn sơ qua thì Tiểu Lộ không giống như người có khả năng suy luận như thế, điều này lại làm Lâm Tiểu Hồng giật mình, “Chỉ số IQ của cậu bao nhiêu?”

“Không biết, tôi chưa từng kiểm tra thử!” Tiểu Lộ lại suy nghĩ.

Lâm Tiểu Hồng lại tiếp tục kéo kéo tóc, “Liên tưởng khủng bố như vậy, tôi thấy chỉ có mình cậu mới nghĩ ra thôi. Nếu thật như cậu nói, mà Tả Tiểu Manh lại khó đối phó như vậy...Giả sử cô ta là người bên phía Tả Ánh Long, vậy sao cảnh sát bắt được ông ta, sao định tội được đây...”

“Hồng Thử, lúc cô và mọi người chat, cô đều ở trong này sao?” Tự dưng Tiểu Lộ lại hỏi như vậy.

“Đúng vậy, sao thế?” Lâm Tiểu Hồng nói tiếp: “Khi rảnh, tôi đều ngủ ở cảnh cục, phía sau còn có giường ngủ nữa đó!”

“Mở phòng chat, gọi bọn Lão quỷ vào đi!” Tiểu Lộ lên tiếng.

Lâm Tiểu Hồng suy nghĩ một lát, rồi gật đầu.

Trong lúc hai người đang ở trong này chuẩn bị một buổi họp mặt nhiều người thì tiếng chuông báo kêu lên bíp bíp. Vài giây sau, không gian vốn bịt kín lại được mở ra, Tất Lập Kỳ tay cầm nón, mái tóc tím lác qua lác lại, giầy nện lộp bộp trên nền gạch.

Rồi sau đó, Tất Lập Kỳ đi đến bên người Tiểu Lộ, ngón tay ngả ngón nâng lên chiếc cằm xinh đẹp của cậu, “Sweetheart nhỏ bé, không ngờ em lại tặng quà cho tôi. Món quà này, tôi thật sự rất thích, cảm ơn em nha!”

Vừa dứt lời, Tất Lập Kỳ lập tức nhanh chóng hôn lên đôi môi ngọt ngào của Tiểu Lộ, nhưng đáng tiếc ý đồ còn chưa đạt được, Tiểu Lộ đã bắt lấy ngón trỏ của Tất lập Kỳ, vặn mạnh ra sau.

“A, a, a, gãy, gãy mất!” Tất Lập Kỳ không ngờ là Tiểu Lộ sẽ dùng chiêu này, y đau đến nhăn cả mặt.

Tiểu Lộ kéo ngón tay Tất Lập Kỳ đến lúc nước mắt nước mũi y sắp thì nhau chảy xuống mới chịu buông. Cậu thuận thế đẩy Tất Lập Kỳ về phía cái ghế kế bên Lâm Tiểu Hồng.

“Tôi nói cho anh biết, anh đừng có chọc tôi! Tôi không sợ anh đâu!” Tiểu Lộ hét to lên.

Câu nói đó của Tiểu Lộ khiến Lâm Tiểu Hồng cảm thấy vô cùng khôi hài. Hai người đó, một người là cảnh sát, một người là trộm kiêm Hacker, tuy không hợp tính, nhưng lại vô cùng buồn cười.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

.

.

“Đúng rồi, tổ trưởng, anh vào bằng cách nào vậy?” Lâm Tiểu Hồng bỗng phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc hỏi. Tất Lập Kỳ vốn không thể đụng vào bất kì thứ gì có mạch điện, hướng chỉ trang bị bên ngoài căn phòng này lại là khóa điện tử.

Tất Lập Kỳ giơ một chiếc vòng tay màu đen – lấp la lấp lánh – đeo trên cổ tay trái mình lên, giống như đang khoe khoang bảo vật cho Lâm Tiểu Hồng xem.

“Đây là món quà Tiểu Lộ tặng cho tôi, tôi đã thử nhiều lần rồi, sau khi đeo nó vào, bất kể là đụng vào thứ gì cũng sẽ không làm hỏng như mọi khi!” Tất Lập Kỳ vừa nói vừa đưa tay lên bàn phím trước mặt Lâm Tiểu Hồng, sờ soạng để chứng thực.

“Hả!!” Lâm Tiểu Hồng sợ tới mức la toáng lên: “Đừng nha tổ trưởng, máy tính này tới ba nghìn bảy trăm tám mươi ngàn đó, nếu anh làm hư, tôi bồi thường không nổi đâu nha!!”

Tất Lập Kỳ vừa cười vừa tiếp tục sờ sờ, ánh mắt y liếc qua phía Tiểu Lộ, nụ cười lại càng đặc biệt *** đáng hơn mọi khi.

“Ồ?” Lâm Tiểu Hồng kéo tay Tất Lập Kỳ quăng sang một bên, ôm bàn phím. Tuy nhiên, cô lại phát giác thì ra máy tính cũng không có bốc khói đen như cô dự tính, hơn nữa còn bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, nó còn có thể hoạt động nha!

“Chiếc vòng điện trở đó được tạo thành từ Cacbon và dòng tĩnh điện trên người anh ta. Chỉ cần mang vòng điện trở này trên tay thì có thể phòng ngừa việc anh ta chạm vào đồ vật bị chạm mạch. Ngoài ra, tôi còn thêm vào chức năng chạy giờ, cho nên cũng có thể sử dụng như đồng hồ.” Tiểu Lộ nói.

Lâm Tiểu Hồng cảm thấy đây là một chuyện khó tin, cô nhìn Tiểu Lộ, lấp bắp: “Đã nhiều năm như vậy, không có bất kì một bác sĩ nào có thể đưa ra biện pháp giải quyết chuyện này, vậy mà cậu lại làm được...”

“Cũng không có gì, rất đơn giản...” Tiểu Lộ nhìn về phía màn hình máy tính, lập tức đổi chủ đề: “Tôi đã đăng nhập vào phòng chat mật, cô cũng vào đi.”

Chờ những người bạn trên mạng của Tiểu Lộ tiến vào phòng chat, thì nick Bambi cũng lập tức sáng lên.

Tiểu Lộ vừa ấn biểu tượng buzz, thì nick Lão Quỷ, Hồng Thử, B Gà, Bệnh Mù Màu cũng sáng lên.

“Mọi người đã đến đông đủ.” Tiểu Lộ nói.

Tất Lập Kỳ bẻ bẻ tay, mặt mày khó chịu. Mấy người trên màn ảnh đó, ngoài nick Hồng Thử là nhân viên cảnh vụ ra, những người còn lại nếu không phải là hacker đã nhiều lần xâm nhập cơ sở dữ liệu của chính phủ, thì cũng là tội phạm đang truy nã.

Hơn nữa tên gọi là B gà đó, vào dịp Quốc khánh lần trước, theo lẽ là do tổng thống ra lệnh, tam quân (lục quân, không quân, hải quân) cùng nhau tề tụ, rồi đến tòa nhà cao nhất trong thành phố T bắn pháo hoa suốt một giờ đồng hồ. Đến cuối cùng thì từ trên trời hiện lên bốn chữ “Quốc vận xương long” thật to.

Không biết là B Gà có thù oán gì với tổng thống mà lại dám đột nhập vào hệ thống, để pháo hoa phóng chậm mười phút không nói, mà quan trọng là gã ta lại sửa bốn chữ “Quốc vận xương long” thành bốn chữ “Tổng thống là GAY”.

Từ “Thống” (quản lý, thống lĩnh) biến thành “Thống” (đâm, chọc), khiến tổng thống giận đến mèm chút nữa sùi bọt mép đi bệnh viện. Từ đó về sau, B Gà cũng bắt đầu bước trên con đường tội phạm truy nã.

Mấy người này có thể tụ họp thành một chỗ như vậy, xem ra thế giới internet này cũng nhỏ thật nha!

Lâm Tiểu Hồng nhìn Tất Lập Kỳ, nói khê, “Tổ trưởng, anh đừng làm vậy.”

Tất Lập Kỳ đang bẻ ngón tay lập tức ngừng lại, y cảm thấy vô cùng mất hứng, “Biết rồi! Trước khi tóm được tên trùm Tả Ánh Long, mấy tên trộm vặt này một tên tôi cũng không đụng tới.”

Lâm Tiểu Hồng gật đầu.

Tiểu Lộ không hề để tâm đến cuộc đối thoại của Lâm Tiểu Hồng và Tất Lập Kỳ. Cậu gởi vào phòng chat bức ảnh của Tả Tiểu Manh mà cậu đã chụp lại hôm cô nâng đại náo cảnh cục.

Ba người nọ xem. Sau đó, một trong ba người hô lên: “An Lị Khả Kì, An Lị Khả Kì, nữ thần của tôi ơi!”

Lão Quỷ hét to: “Mấy cái này là gì vậy?”

B Gà hô to: “Là hình ảnh toàn thân của nữ thần 3D! Oh~My~God~”

Từ bên kia truyền sang tiếng Bệnh Mù Màu bịt mũi, “Tôi chảy máu mũi...”

Tất Lập Kỳ thật không thể hiểu nổi trong đầu mấy tên hacker tối ngày chui rút trên máy tính đó rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, đó chỉ là đồng kim loại lập thể mà thôi, làm gì phải kích động như vậy chứ?

Hai tay của Tiểu Lộ giơ lên không trung, tập trung dùng ngón tay gỡ bỏ từng bộ phận trên cơ thể Tả Tiểu Mạnh ra.

Bốn người, trong đó có Lâm Tiểu Hồng đều im lặng, nhìn chăm chú vào từng động tác vừa nhanh chóng vừa gọn gàng của Tiểu Lộ.

Tứ chi của Tả Tiểu Mạnh bị phân giải đến từng bộ phận nhỏ nhất, chỉ có cái đầu rũ xuống và hai mắt nhắm nghiền là không thể tháo ra được, những bộ phận khác trên cơ thể đều bị gỡ ra gần hết.

Từ khi biết Tiểu Lộ đến giờ, những chuyện mà cậu làm đều khiến Lâm Tiểu Hồng phải đổ mồ hôi hột.

Cậu ta xâm nhập vào cơ sở dữ liệu của cảnh cục, mang những báo cáo về vụ đại náo lần trước đến, hơn nữa còn chỉnh lại nguyên trạng đồng kim loại bị hỏa tiễn tốc độ cao phá vỡ.

Lâm Tiểu Hồng bắt đầu nhìn thật kĩ Tiểu Lộ.

Tất Lập Kỳ cũng trừng mắt nhìn Tiểu Lộ. Những báo cáo đó đều do y duyệt qua rồi mới cho đưa vào cơ sở dữ liệu, cho nên y đương nhiên biết tên hacker này đã ở trong cảnh cục – trước mặt tổ trưởng Tất Lập Kỳ là y đang làm cái gì.

Sau khi chuẩn bị xong, Tiểu Lộ mới ngẩng đầu lên, lập tức phát hiện hai vị cảnh quan đang nhìn mình, “À, như vậy sẽ nhanh hơn...” Lúc cậu nói, vẻ mặt thật vô tội.

Những người ban nãy im lặng một hồi, rồi bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Bệnh Mù Màu lên tiếng trước, “Loại siêu hợp kim này có độ cứng rất cao, tớ từng thấy nó được dùng làm máy bay tân tiến nhất. Sử dụng nó cho người máy, chẳng lẽ là muốn chế tạo ra người máy chiến đấu?”

Lão Quỷ tiếp lời, “An Lị Khả Kỳ chính là nữ thần chiến tranh trong “Thiên đường cuối cùng”! Mà khoan, chẳng lẽ người máy này có liên quan đến “Thiên đường cuối cùng?”

Lâm Tiểu Hồng dùng nick Hồng Thử trên mạng lên tiếng, “Tớ thấy An Lị Khả Kỳ trong “Thiên đường cuối cùng” được tạo ra từ người máy này. Bởi vì ông chủ đứng phía sau “Thiên đường cuối cùng” là Tả Ánh Long, chuyện xấu mà ông ta làm vô số, gần đây phía cảnh sát đang điều tra ông ta. Có lẽ vì thế mà ông ta mới phái người máy này đến cảnh cục cảnh cáo. Chắc là các cậu đã xem tin tức rồi, mấy hôm trước cảnh cục thành phố T xem chút nữa đã bị hủy, rất nhiều cảnh viên bị thương, tất cả là do người máy này làm.”

“Cảnh cục thành phố T sao lại gà như vậy chứ?” Lão Quỷ cười to.

Lâm Tiểu Hồng bắt đầu cảm thấy bực bội, “Cậu cứ đến thử xem cảnh cục gà hay không gà.” Cô nói tiếp: “Người máy này được tạo nên từ loại hợp kim vô cùng rắn chắc, súng ống gì cũng đều không thể thương tổn đến cô ta. Nếu không phải tớ dùng hỏa tiễn hạng nặng TI3 tạo một lỗ to như cái động trên bụng cô ta, thì cô ta cũng chưa chịu bỏ đi.”

“Hỏa tiễn TI3?” Lão Quỷ lập lại một lần nữa.

“Cậu bắn xuyên qua cô ta?” Bệnh Mù Màu nói.

“Nè, Hồng Thử, vậy là ngày đó cậu có mặt ở hiện trường? Đừng nói, cậu là cảnh sát nha?”

Tiểu Lộ gõ gõ lên bàn, “Hồng Thử có phải cảnh sát hay không, không liên quan gì đến chuyện chúng ta đang thảo luận.”

Ba người nọ im lặng một chút, nick Bệnh Mù Màu ở phía bên trái tối đi, cho thấy đối phương đã log out. Như mới đó, nick lại sáng lên.

“Quên đi, vì An Lị Khả Kỳ, cho dù cậu là Cảnh trưởng tớ cũng không quan tâm.”

“Vừa may cảnh trưởng là người chỉ huy cho sự kiện lần này” Tất Lập Kỳ thật muốn nói ra câu đó.

“Tớ đã từng nói chuyện với người máy đó, cô ta nói mình tên là Tả Tiểu Manh, không phải là An Lị Khả Kỳ. Hơn nữa, cô ta ứng đáp như người bình thường, hành động lưu loát, có thể tự do lựa chọn mục tiêu giết trước hay giết sau và cả các phản ứng phức tạp khác. Tớ cảm thấy Tả Tiểu Manh có thể là người máy trí năng nhân tạo, mà không phải là người máy chỉ nhận lệnh giết người bình thường đang lưu hành.” Tiểu Lộ suy nghĩ.

“Người máy trí năng nhân tạo không phải dễ chế tạo đâu!” Bệnh Mù Màu cũng suy nghĩ.

B Gà lập tức chen vào, “Không phải áo ẩn hình chỉ vừa mới lộ ra một tí về sơ đồ thiết kế mà chúng ta cũng đã biến nó thành thành phẩm rồi đó sao? Trên đời này không có gì là không thể đâu, Bệnh Mù Màu.”

“Bên Hoa Kỳ đã tạo ra được người máy trí năng nhân tạo như thế rồi, Bambi vừa mới cho tớ xem đoạn video ấy. Hơn nữa, bị hỏa tiễn TI3 phóng trúng, bụng bị phá to như cái động, mà còn có thể nhìn trước ngó sau, thấy phần thắng thấp hơn 50% mới quyết định bỏ đi, đó không phải là người máy trí năng nhân tạo thì là cái gì?”

Tất Lập Kỳ vẫn đang im lặng, bởi vì y không biết gì về máy tính cả, y thật sự không hiểu mấy người đó đang bàn cái gì. Y chỉ biết ngồi ngây trên ghế, chân gác lên bàn, ánh mắt dán chặt vào vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Lộ.

Tất Lập Kỳ cảm thấy lúc Tiểu Lộ nghiêm túc, dường như lại đẹp hơn một chút. Aizz, đây mới là người y thích nha! Bất kể là nhìn trái xem phải thế nào cũng đều thấy một khí chất độc đáo khiến cho người ta muốn chà đạp, nhất là những lúc bàn chuyện chính sự như bây giờ.

Tiểu Lộ lấy bút điện tử chấm một điểm đỏ lên giữa trán Tả Tiểu Manh, “Các linh kiện trên cơ thể Tả Tiểu Manh tớ đều đã xem qua, riêng não bộ bị sóng siêu tần điện từ bao phủ nên tớ không thể nhìn rõ bên trong được. Các cậu thấy bên trong là thứ gì?”

“Còn phải đoán” Lão Quỷ lên tiếng, “Não điện tử!” Vừa nói anh ta vừa dùng một máy tính khác kiểm tra cơ sở dữ liệu của A-đam. So sánh hai phía sẽ dễ biết hơn.

Lúc Lão Quỷ nói chuyện, chợt xuất hiện một tia laser màu lam chỉ vào nơi mà anh ta nhắc tới, “Phần tim là sự kết hợp phản ứng giữa các nguyên tử với nhau, cung ứng điện năng cho toàn thân; phần đầu là bộ não điện tử siêu công nghệ, hơn nữa còn dùng sóng điện từ che lại giống như tường đồng vách sắt, khó có thể đột nhập vào hệ thống chủ; phần tứ chi là do siêu hợp kim cứng chắc nhất tạo thành. Hơn nữa, tớ nghe nói người máy trí năng có được kỹ năng khủng bố nhất thế giới, gọi là “Hệ thống tự chữa trị”...nếu thật sự là như vậy, thứ này quả thật là đáng sợ...vừa rồi ai hô “Nữ thần của tôi” vậy? Tim bức tường, đi đập vào đó mười lần rồi trở về cho tớ!”

Tuy rằng theo như suy luận thì Tả Tiểu Manh là vật cản lớn nhất trong việc bắt Tả Ánh Long, nhưng giọng điệu của Tiểu Lộ vẫn vững vàng như cũ. Cậu không vì những lời của Lão Quỷ mà dao động chút gì.

Cậu chỉ tập trung nhìn lên màn hình, ráp lại toàn bộ linh kiện của Tả Tiểu Manh. Sau đó lại mở ra, động tác không ngừng lập đi lập lại, trong đầu trống rỗng, rồi lại như muốn từ sự trống rỗng ấy bắt được thứ gì.

Bốn người còn lại ai làm việc nấy. Phòng chat trở nên yên tĩnh, mọi người đều đang nghĩ phải đối phó với người máy Tả Tiểu Manh này như thế nào, còn Tiểu Lộ thì lại nghĩ là người nào đã sáng tạo ra người máy như thế.

Nhiều năm trước, lúc máy tính thế hệ thứ nhất ra đời, cha đẻ của máy tính Sai Gerasimos từng ghi lại ba điều: Một, người máy không được làm hại nhân loại; hai, người máy phải phục tùng nhân loại; ba, người máy có thể tự vệ nhưng không thể làm trái với hai điều trên.

Những điều này luôn được khắc sâu trong tất cả các con chip của các người máy, ngay cả A-đam cũng tuân thủ ba nguyên tắc. Cho nên, khi có một người máy trí năng nhân tạo vi phạm tư cách của người máy xuất hiện, Tiểu Lộ và những người bạn của mình mới kinh ngạc như vậy.

Vì trong phòng rất yên tĩnh, nên Tất Lập Kỳ cố nén cơn đau từ vết thương – tuy đã khép miệng nhưng xương cốt vẫn còn chưa hồi phục – xuống được một lát, y cảm thấy hơi mệt mỏi, sau đó thì ngủ thiếp đi.

Dù gì thì cũng có Lâm Tiểu Hồng ở đây, chỉ cần vừa có kết quả, sẽ có người gọi y dậy.

Tất Lập Kỳ ngáp khê một cái, nhờ chiếc vòng tay Tiểu Lộ tặng mà y không ngần ngại gãi gác chân lên chiếc máy tính xa xỉ nọ, đánh một giấc.

Nãy giờ vì mãi lo tập trung suy nghĩ mà đầu của Tiểu Lộ nặng gần chết, khi cậu nhìn qua thấy vẻ mặt ngủ ngon lành của Tất Lập Kỳ, như có thứ gì đó xoẹt ngang qua đầu cậu, khiến cho cậu không cách nào nắm bắt được.

Tiểu Lộ điểm nhẹ ngón tay lên bàn, âm thanh ấy khiến Lâm Tiểu Hồng quay đầu lại nhìn xem.

Tiểu Lộ nhìn Tất Lập Kỳ, vẻ mặt trở nên thật nặng nề, môi mím đến trắng toát.

Lâm Tiểu Hồng cảm thấy kì lạ, nhưng cũng không lên tiếng, cô đoán Tiểu Lộ đang suy nghĩ chuyện gì đó rất quan trọng và chuyện mà Tiểu Lộ suy nghĩ có thể có liên quan đến vụ án.

Tiểu Lộ nhìn Tất Lập Kỳ, bắt đầu suy nghĩ miên man, “Rất lâu trước đây, máy tính vẫn chưa phát triển...trước đó nữa, là thời đại càng không biết đến cái gì là điện...”

Nếu Tất Lập Kỳ sinh ra ở một thời đại không có chiến tranh hạt nhân, thì DNA của anh ta cũng sẽ không đột biến, cũng sẽ không có một mái tóc tím để mọi người lấy đó làm trò cười, càng không có dòng tinh điện khiến anh ta không thể chạm vào máy tính.

“Sau lại có cách mạng công nghiệp, khoa học kĩ thuật đột nhiên tăng mạnh, tiếp theo là xuất hiện máy tính thế hệ thứ nhất và kéo dài cho tới nay. Hậu quả của việc sử dụng quá nhiều khoa học kĩ thuật, chính là trái đất dần dần suy thoái, ngay cả nguồn năng lượng cũng sắp cạn kiệt...”

Sau đó là đến thời đại của chúng ta. Các quốc gia âm thầm đấu đá lẫn nhau tranh giành nguồn năng lượng, chiến tranh vô nghĩa kéo dài không ngừng, diễn biến ngày càng xấu mà nguồn năng lượng thì cũng chỉ ngày càng kiệt quệ, tình hình lại chỉ ngày càng xấu đi...

...Vì suy tính cho an nguy của quốc gia, năm 2027, thành phố T cho ra đời máy tính siêu cấp đời thứ nhất, đặt dưới sự bảo hộ của cơ quan chính phủ.

Năm 2028, sau khi thí nghiệm thành công, máy tính siêu cấp đời thứ nhất mở ra hệ thống bảo vệ, liên tuyến với các xí nghiệp và những người dân trong thành phố.

Năm 2029, thành phố T có đến 90% các công ty và người dân tham gia vào kế hoạch bảo vệ của máy tính siêu cấp đời thứ nhất. Căn cứ vào thống kê lúc ấy, tỉ lệ phạm tội giảm xuống đến 30%...”

Tiểu Lộ nói thật lâu, lại không nói vào trọng điểm, nhưng bốn người còn lại vẫn lắng nghe. Bởi vì lý giải lúc mở màn, nhất định có liên quan tới đáp án cần biết phía sau.

“Đến năm 2031, hệ thống máy tính siêu cấp thế hệ thứ hai với khả năng tính toán có tốc độ cực nhanh cùng độ ăn khớp tuyệt hảo đã thay thế thế hệ thứ nhất. Nguyên nhân là vì trước đó một năm đã xảy ra hiện tượng báo động, máy tính thường xuyên bị mất nguồn, khi khởi động lại thì xảy ra hiện tượng đoản mạch.

Có người cho rằng, nguyên nhân của việc này là do người phát minh ra nó đã sai lầm trong lúc lập trình, các hệ thống tự đấu đá nhau.

Người phát minh ra máy tính siêu cấp thế hệ thứ nhất đã từng nói, giống như thuyết tiến hóa của Đác-uyn, bản thân mỗi sinh vật đều sẽ tự tiến hóa, cho nên máy móc chỉ cần có mã hóa tương ứng, nói không chừng trình độ tiến hóa của nó còn nhanh hơn cả con người.

Người phát minh ra máy tính siêu cấp đời thứ nhất đã tin tưởng như vậy, lại không ngờ đến chuyện trong quá trình bắt chước đó lại xảy ra xung đột, sau đó là không ngừng xảy ra hiện tượng đoản mạch. Lấy nhân loại mà nói, tiến hóa có khi là tiến hành từ bên trong, cho nên đôi khi cũng xảy ra kết quả ngoài ý muốn, chẳng hạn như đột biến gen gây hiện tượng già trước tuổi, tử vong sớm. Thế hệ máy tính thứ nhất có lẽ cũng là như thế.

Năm 2031, máy tính siêu cấp đời thứ hai được nghiên cứu thành công, tiếp nhận nhiệm vụ bảo hộ cho thành phố T, việc phát triển trí năng nhân tạo cũng do đó mà bị hạn chế lại. Và máy tính siêu cấp đời thứ nhất lại bị chính tay người tạo ra nó...tiêu hủy...”

Sau khi Tiểu Lộ nói xong, bốn bề vẫn im ắng như cũ.

Những người ở đây đều là hacker, những chuyện này họ đương nhiên là đã từng nghe.

Tiểu Lộ suy nghĩ, sau đó nói tiếp, “Những người phát minh đều có một điểm chung, đó là sẽ không dễ dàng gì hủy đi tác phẩm tâm đắc của mình. Tớ có một suy đoán rất mạo hiểm, nếu tiến sĩ Khang Duật – người phát minh ra máy tính siêu cấp thế hệ thứ nhất – không có thật sự hủy đi thế hệ máy tính đó, mà giữ lại nó bằng một hình thức khác...hệ thống siêu điện của Tả Tiểu Manh gần như hoàn toàn giống với thế hệ máy tính thứ nhất...trí năng nhân tạo cũng trùng hợp xảy ra đột biến giữa ba nguyên tắc, ngoài ra còn có tư liệu mà tớ vừa mới tra được...”

Ngón tay của Tiểu Lộ vừa chuyển trên không trung, hình ảnh của Tả Tiểu Manh lập tức thu vào phía trong. Sau đó ngón trở vừa nhấc lên, lập tức xuất hiện một tòa nhà lộng lẫy dưới giao diện 3D.

“Đây là khu nhà cao cấp của Tả Ánh Long, cũng là người có quan hệ với Tả Tiểu Manh. Trước đó tớ đã điều tra kỹ, phát hiện hệ thống bảo vệ độc lập của nó vô cùng đặc biệt, các cậu nhìn kỹ xem...”

Lão Quỷ, B Gà và Bệnh Mù Màu chỉ là hacker đơn thuần, nên về phần hệ thống bảo vệ cũng không rành lắm, nhưng Lâm Tiểu Hồng vừa thấy Tiểu Lộ dùng ngón trở chỉ ra hệ thống mạch điện, cửa sổ và mặt tường, trên cỏ và hàng rào, tứ phía đều là phòng tuyến, chỉ cần có chút manh động, chuông báo sẽ vang lên.

Thiết kế này thật sự rất quen thuộc, “Là hệ thống bảo vệ của máy tính siêu cấp đời thứ nhất...” Cô kinh ngạc, kêu lên.

“Cái gì là hệ thống bảo vệ đời thứ nhất! Không phải nó đã bị tiêu hủy rồi à? Sao giờ lại xuất hiện ở chỗ của Tả Ánh Long?” Lão Quỷ ngơ ngác, hỏi.

Tiểu Lộ chiếu hình của Tả Tiểu Manh ra, gõ gõ giữa trán của cô nàng, “Toàn bộ bí mật đều nằm ở đây...”

“Não điện tử?” Bệnh Mù Màu cũng lên tiếng: “Cậu nói bộ não điện tử của An Lị Khả Kỳ là bản sao của hệ thống máy tính siêu cấp đời thứ nhất? Không thể nào, làm sao bỏ cơ sở dữ liệu khổng lồ của cái siêu điện đó vào trong một bộ não điện tử bé tẹo thế được?”

“Dung lượng chưa bao giờ là vấn đề cả.” Giọng của Tiểu Lộ vô cùng cương nghị, “Huống chi người tạo ra người máy này chính là tiến sĩ Khang Duật nổi tiếng khắp thế giới.”

B Gà bĩu môi, “Bambi, nếu suy luận của cậu là thật, thì đúng là đáng sợ nha! Cậu sắp dọa tớ tè cả ra quần rồi đây này!”

“Aizz...” Tiểu Lộ thở dài một hơi, sau đó cậu gõ đầu vào màn hình, đánh một cái rồ kêu, “Tớ cũng chỉ suy đoán mà thôi.”

“Nhưng tớ lại cảm thấy khả năng đúng có đến 70%, luận điểm của cậu có thể thành lập.” Lâm Tiểu Hồng cũng thở dài.

“Máy tính siêu cấp đời thứ nhất, hệ thống bảo vệ, não điện tử, nữ thần, tiến sĩ Khang Duật? Các người đang nói cái gì vậy?” Không biết từ lúc nào, Tất Lập Kỳ đã tỉnh dậy, mà y hình như còn nghe loáng thoáng bọn họ nói chuyện, nên trợn ra một đồng câu hỏi.

“Với người tri thức về máy tính chỉ dừng lại ở thời kì đồ đá như anh mà nói, hẳn là có nói anh cũng sẽ không hiểu.” Tiểu Lộ gục mặt xuống bàn, đáp lại Tất Lập Kỳ một câu.

“Ai da, tên nhóc không biết sống chết này, dám nói chuyện với cảnh quan như vậy à?” Mắt Tất Lập Kỳ trừng to ra, tên Tiểu Lộ này đúng là càng ngày càng lớn mật.

“Tôi chỉ nói sự thật thôi.” Tiểu Lộ lập tức trừng mắt lại, “Đơn giản nhé, anh biết dùng bàn phím đánh chữ không?”

Tất Lập Kỳ chỉ biết mím môi, không trả lời.

“Đơn giản hơn một chút, anh biết dùng chuột click vào trang web không?” Tiểu Lộ lại hỏi lần nữa.

Lần này Tất Lập Kỳ giận đến mặt đỏ bừng lên.

“Kết luận, người nguyên thủy thời kì đồ đá.” Tiểu Lộ quay đầu về phía mấy người bạn, khế lên tiếng: “Đau đầu quá, log out.”

Màn ảnh dần dần tắt đi. Lâm Tiểu Hồng cũng bắt đầu rời mạng.

Mười ngón tay Tất Lập Kỳ vầu lại kêu “răng rắc”, y thật muốn dạy cho cái tên Cố Tiểu Lộ không biết sống chết này một bài học.

Không hiểu về máy tính thì thế nào, y chính là tổ trưởng tổ trọng án ở tổng cục của thành phố T đấy! Để có thể ngồi lên vị trí này thì phải cần bao nhiêu tài trí, bao nhiêu lợi hại, cậu ta có biết hay không chứ!

Lâm Tiểu Hồng vỗ vỗ bả vai Tất Lập Kỳ, thản nhiên nói một câu: “Bỏ đi Tổ trưởng, anh không thấy cậu ấy đã vì vụ án của chúng ta mà mệt thành như vậy hay sao? Bambi chỉ là một sinh viên mười chín tuổi thôi, anh đừng so đo với cậu ấy nữa.”

“Bây giờ là cậu ta so đo với tôi, chứ không phải tôi muốn so đo với cậu ta!” Tất Lập Kỳ nói.

“Cảnh quan, nếu anh còn ồn ào phá giấc ngủ của tôi, tôi lập tức lấy điều khiển từ xa ngắt bỏ công năng trên vòng điện trở của anh đó!” Tiểu Lộ nhắm hai mắt, mơ màng nói.

Tất Lập Kỳ khiếp sợ, quay đầu lại nhìn Lâm Tiểu Hồng: “Có thể như vậy sao?” Vất vả lắm y mới có được thứ này, đương nhiên là không muốn mất đi như vậy.

Lâm Tiểu Hồng cười khỏ, gật đầu.

Tất Lập Kỳ trừng mắt, nhìn phía sau ót Tiểu Lộ. Sau một hồi tính toán và lo lắng, bắt đắc dĩ, y đành phải nhẫn nhịn, hai tay khoanh lại, thở phì phò mấy cái rồi ngậm miệng.

“Sao cậu ta lại ngủ ngay trên bàn...” Tiểu Lộ nghe loáng thoáng giọng ai đó đang nói.

“Làm trộm mà không cảnh giác như vậy, nơi này chính là cục cảnh sát đó nha...” Đường như cậu nghe thấy giọng cười của tên biến thái tóc tím đó.

“Tổ trưởng, anh ôm Tiểu Lộ tới phòng phía sau cho cậu ấy ngủ ngon một chút đi! Dạo này vừa phải đến trường, vừa phải giải quyết chuyên án, nhất định là mệt lắm rồi...”

Tiểu Lộ cảm thấy thân thể mình giống như đang bay lên không trung, là Kiệt Khắc ôm mình sao?

Không, không phải Kiệt Khắc.

Đường như đang tựa vào ngực của nhân loại, tai cậu đang dán vào vị trí trái tim của ai đó, nghe tiếng “Thình Thịch, thình thịch” vang lên đều đặn, âm thanh đó thật khiến người ta phải hoài niệm. Thật lâu trước kia, cậu cũng đã từng ở trong lòng của mẹ nghe như thế.

Tiểu Lộ muốn mở mắt ra xem người mình tựa vào là ai, nhưng mí mắt rất nặng, làm cậu thật muốn ngủ một giấc.

Cảm giác mệt mỏi chưa từng đến nặng nề như vậy. Nếu có Kiệt Khắc ở đây, đại khái sẽ nói, “Chỉ số mệt mỏi của cơ thể ngài hiện giờ là 100%, đã vượt quá giới hạn.”

Nghĩ tới đó, Tiểu Lộ – đang ngủ – không khỏi cười khe khẽ.

“Aizz, cậu ta vậy mà vừa ngủ vừa cười...Sao lại có thể...cười đáng yêu như vậy...”

Thân thể được đặt xuống lớp nệm mềm mại, Tiểu Lộ theo thói quen cọ cọ, sau đó kê đầu lên gối, kéo chăn lên, ủ cho ấm. Mặc dù có hơi lạnh, nhưng cũng thật thoải mái.

Sau đó cậu cuộn tròn thân thể lại, hoàn toàn đi sâu vào giấc ngủ.

Trong lúc mơ màng, có ai đó sờ lên má cậu, thật dịu dàng, thật ấm áp.

“Tiểu Lộ, Tiểu Lộ...”

Nghe có người không ngừng gọi tên mình, Tiểu Lộ bèn mở đôi mắt to tròn ra nhìn.

Đập ngay vào mắt là khuôn mặt xinh đẹp của Tất Lập Kỳ đang phóng đại lên khiến cho Tiểu Lộ xém chút nữa là bị ngắt đi. Cậu “Á!” một tiếng, rồi vội vàng lui về sau, nhưng cậu lại phát hiện hai tay bị giữ chặt, không thể nhúc nhích gì được.

Tiểu Lộ nằm trên giường, ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn. Sau đó phát hiện chiếc còng tay chết tiệt đó lại xuất hiện rồi mà lần này nó còn mang theo một chùm lông xù màu tím.

“Tôi thao!” Tiểu Lộ bức tức, mắng một câu thô tục.

“Nhưng là tôi đang...tóm cậu nha.” Tất Lập Kỳ khẽ mỉm cười.

Tuy rằng nụ cười của Tất Lập Kỳ hôm nay không *** loạn chút nào, nhưng cũng không có nghĩa là chuyện kế tiếp mà y làm không có liên quan đến vấn đề này.

Từ lúc còn rất nhỏ, Tiểu Lộ đã bị cha mẹ ép phải học cách mở các loại khóa. Cho nên tất cả các loại khóa trên thế giới này, chỉ cần cậu nghiên cứu một tí thì sẽ mở được, nhưng chỉ có duy nhất chiếc còng tay là cậu vô phương.

Chuyện này tất nhiên là có liên quan đến nỗi ám ảnh tuổi thơ của cậu.

Lúc còn nhỏ, khi xem tin tức, bà chị đánh đá Cố Tiểu Hương đã chỉ vào cảnh mấy tên cướp bị cảnh sát bắt và nói với cậu: “Mày nhìn nè, nếu làm trộm mà để bị cảnh sát bắt thì tay sẽ bị còng lại. Mà mày lại ngốc như vậy, một khi bị còng lại thì coi như xong đời, sau đó cảnh sát sẽ nhốt mày vào nhà giam tối đen, bỏ mày trong đó cả đời, cho mày vĩnh viễn không ra được. Cố tiểu ngốc, mày còn muốn làm trộm nữa không, còn muốn nữa không? Mày nhất định sẽ bị bắt, Cố tiểu ngốc, mày nhất định sẽ bị bắt!”

Từ đó về sau, hễ nhìn thấy cảnh sát thì cậu sẽ tránh đi thật xa, mắt thì liếc chiếc còng tay chằm chằm. Thật ra thì Cố Tiểu Hương cũng chỉ muốn hù cậu mà thôi, không ngờ lại khiến cho em trai cô thấy cảnh sát và còng tay là đồ mờ hồ hệt.

Tất Lập Kỳ áp lên người Tiểu Lộ, mặc dù có chút nặng nhưng cũng không đến mức quá khó chịu.

“Tiểu Lộ, Tiểu Lộ...” Hôm nay giọng của Tất Lập Kỳ đặc biệt dịu dàng hơn mọi khi, “Đừng nhìn còng tay, nhìn tôi nè...Tiểu Lộ...Nhìn tôi đi...”

Tiểu Lộ dời tầm mắt ra khỏi chiếc còng tay màu tím. Cậu giương đôi mắt lên đối diện với ánh mắt của Tất Lập Kỳ, ánh mắt của y hôm nay thật ôn hòa, không hề bá đạo, thô lỗ như mọi khi.

Tất Lập Kỳ đúng là một người rất xinh đẹp, nét đẹp ấy thuộc dạng trung tính, bất kể là nam hay nữ gì thì cũng đều sẽ thích diện mạo đó của anh ta.

Đáng tiếc là trong đầu Tiểu Lộ luôn luôn ghi nhớ anh ta là cảnh sát, là cảnh sát nha, cho nên từ trước đến giờ rất ít khi cậu chịu nhìn nhận sự thật là Tất Lập Kỳ rất đẹp.

Khi Tiểu Lộ nhìn rõ nụ cười của Tất Lập Kỳ, thì phòng tuyến cảnh sát ấy cũng bị đánh tan. Cậu bỗng giật mình phát hiện, sao người này lại đẹp như vậy chứ? Đôi mắt, chân mày, chóp mũi, cái miệng đều rất hoàn mỹ, rất cuộc thì mẹ anh ta là như thế nào nhỉ? Lại có thể sinh ra một người như vậy.

Thừa lúc Tiểu Lộ còn đang thất thần, miên man suy nghĩ, Tất Lập Kỳ hạ cúi đầu xuống, hôn người trong lòng. Nụ hôn vừa từ tốn vừa dịu dàng, giống như là đang dịu dàng với người tình của mình, hoàn toàn không giống với trước đây: vừa kêu gọi vừa bá đạo.

Nụ hôn ngọt ngào lưu luyến từ từ mở ra phòng tuyến ranh giới, tiến sâu vào bên trong. Sau đó chậm rãi mút vào, làm đầy lên từng đợt run rẩy trên thân thể của hai người.

Trong mơ màng, Tiểu Lộ bị nụ hôn của Tất Lập Kỳ kéo theo, không ngừng cùng đầu lưỡi đối phương quấn cùng một chỗ, cắn nhẹ nhẹ. Với một người lần đầu niềm trải như cậu, không khỏi phát ra từng đợt rên rỉ mê hồn.

Tay Tất Lập Kỳ cũng bắt đầu lướt vào trong áo Tiểu Lộ, tuy thân thể cậu có chút gầy gò nhưng lại trắng mịn, êm ái, sờ vào rất êm tay. Tuy nhiên, nửa người trên không phải là thứ mà Tất Lập Kỳ muốn chạm đến nhất, đương nhiên mấy giây sau, y lưu luyến đi thẳng xuống mục tiêu, cởi bỏ quần người đang mê muội không biết gì, một tay chen vào, cầm lấy nhược điểm chết người của Tiểu Lộ, bắt đầu xoa thật khẽ.

Tiểu Lộ hít sâu một hơi, thân thể bắt đầu vận vận, bài xích.

“Ừ...Ừ...Tiểu Lộ...thả lỏng chút...Tiểu Lộ, tin tôi...tôi sẽ không tổn thương cậu... Hãy chịu đựng một chút, tiếp nữa sẽ rất thoải mái...” Tất Lập Kỳ nói khẽ vào tai Tiểu Lộ, giống như đang thôi miên.

Lúc này, Tiểu Lộ cảm thấy đầu mình bắt đầu trở nên hồ đồ, hoàn toàn mất đi khả năng tự hỏi. Má cậu ửng hồng, nhìn giống như trái táo đỏ.

Gần đây cậu mới vừa thay kính sát trùng nên mắt điều tiết kém, thêm vào động tác của Tất Lập Kỳ làm cho đôi mắt cậu bắt đầu mơ màng, ứa lệ.

Bỗng nhiên hừ một vài tiếng đại biểu cho sự chống cự yếu ớt, nhưng cậu cũng không thật sự muốn phá hư hành vi xằng bậy của tên cảnh sát ấy.

Tất Lập Kỳ yêu chết cái vẻ mặt kiêu đồ của Tiểu Lộ. Y vừa vuốt ve, vừa hôn nhẹ nhẹ, gặm cắn, dục vọng trong lòng cũng theo đó ngày càng bành trướng hơn. Y thật muốn ăn sạch sẽ người đáng yêu dưới thân y, để cậu ta trở thành người của mình.

Thân thể Tiểu Lộ khẽ run lên, phân thân bị Tất Lập Kỳ nắm trong tay cũng hơi co giật.

“Chờ chút, giờ không được bắn.” Tất Lập Kỳ bỗng nắm chặt phân thân của Tiểu Lộ, làm cậu khó chịu, rên lên khe khẽ.

Tất Lập Kỳ lấy bộ phận đã cương cứng này giờ của mình ra, chạm vào “vật nhỏ” của Tiểu Lộ. Y dùng ngón cái chặn lại trước linh khẩu của Tiểu Lộ, sau đó dùng sức ma sát phân thân cứng rắn của hai người vào nhau.

Tiểu Lộ sắp cao trào lại bị kìm giữ không thể giải phóng, cảm giác vừa thống khổ lại vừa tê dại đó khiến Tiểu Lộ chịu không nổi, bắt đầu phát ra những âm thanh nức nở.

Tất Lập Kỳ hôn lên đôi mắt mơ màng, lưỡi nhẹ nhàng liếm đi những giọt nước mắt đang chảy xuống. Cho đến khi toàn thân Tiểu Lộ bắt đầu run rẩy dữ dội, sắp không chịu được nữa, y mới buông tay ra, cho Tiểu Lộ bắn trước.

Tiểu Lộ thở hổn hển, nhắm nghiền mắt lại, sau cao trào thì thân thể cậu bắt đầu rã rời ra.

Tất Lập Kỳ nắm lấy tay Tiểu Lộ để lên phân thân vẫn còn đang cứng rắn của mình, tiếp tục ma sát. Sau cùng, y bắn lên trên người mà y luôn mong nhớ, để cậu nhiễm đầy hương vị của mình.

“...Có thoải mái không?” Tất Lập Kỳ cắn khẽ lên vành tai người mình yêu.

“Mệt mỏi quá...” Cơ thể cậu như bị rút hết sức lực, cả người không thể động đậy.

Tất Lập Kỳ hôn khẽ lên môi Tiểu Lộ, rồi đứng dậy đi.

Đầu óc của Tiểu Lộ bắt đầu trở nên mờ mịt, không bao lâu thì chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ màng, cậu cảm thấy có ai đó đang dùng khăn ẩm lau thân thể cho mình, cậu rất muốn mở mắt ra nhìn, nhưng do quá mệt mỏi, nên ngay cả chút sức lực nhúc nhích cũng không có.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

.

.

Tiểu Lộ đột nhiên mở to mắt ra, ngồi ngơ ngác trên giường.

Cậu nhìn khắp bốn phía một lượt rồi kéo chăn lên trùm kín đầu, âm u như thế mới dễ kiểm tra chỗ cần kiểm tra nha!

Sau khi chui ra khỏi chăn thì mặt Tiểu Lộ đỏ như táo chín.

Hóa ra lúc này là mình nằm mộng xuân, mà cảnh trong mơ đó lại giống y như thật nữa chứ. Cũng may là không có xuất ra, nếu không thì tiêu luôn rồi.

Cậu chỉnh chỉnh lại quần áo, đầu tóc rồi mở cửa phòng đi ra ngoài.

Chỗ cậu ngủ khi này là căn phòng nhỏ mà Lâm Tiểu Hồng ở lại khi không về nhà. Lúc cậu vừa bước ra ngoài phòng họp thì không nhìn thấy Lâm Tiểu Hồng đâu cả mà chỉ thấy tên tóc tím đỏ, đáng ghét nhất là khi này cậu lại nằm mơ thấy anh ta...

Trước mặt Tất Lập Kỳ chính là một xấp hồ sơ. Tuy y đã có vòng điện trở của Tiểu Lộ, nhưng y đã quen xem văn bản bằng giấy rồi, giờ đổi thành văn bản bằng điện tử thì đúng là quen không nổi.

Tiểu Lộ nhớ đến cảnh trong mơ bị anh ta lấy còng tay có đính lông xù màu tím còng mình lại, sau đó còn làm xằng làm bậy với mình thì hai má cậu đỏ bừng.

“Hong Thử đâu?” Tiểu Lộ lùi về sau một chút rồi hỏi.

“Hong Thử nào?”

“Nick name của Lâm Tiểu Hồng trên mạng là Hồng Thử, tôi thường gọi cô ấy như vậy.” Tiểu Lộ từ tốn giải thích.

Tất Lập Kỳ buông xấp hồ sơ xuống, đôi chân thon dài đang gác trên bàn cũng để xuống theo. Y từ từ đi đến bên người Tiểu Lộ, “Tiểu Hồng đi gặp đồng nghiệp nghiên cứu nửa con chip rồi, tạm thời cậu do tôi...chăm sóc.”

Tất Lập Kỳ nở nụ cười và kèm theo đó là ánh mắt thâm trầm nhìn trân trối vào Tiểu Lộ. Tiểu Lộ lập tức liếc trái liếc phải không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta.

“Tôi phải về nhà.” Không biết tại sao khi Tất Lập Kỳ lại gần cậu thì cậu cảm thấy lạnh cả người, ngón tay run lấy bầy. Sức ảnh hưởng của giấc mộng xuân đó quả là quá lớn, quá chân thật, khiến Tiểu Lộ không biết nên làm thế nào đối mặt với anh ta.

“Sao thế? Sao lại không nhìn tôi?” Tất Lập Kỳ cười cười, “Khi nói chuyện với người khác mà nhìn thẳng vào đối phương cũng là một loại lễ độ đó.”

Tiểu Lộ không nói gì, cậu nghiêng người tránh khỏi Tất Lập Kỳ đang đứng ở đối diện rồi lập tức chạy đi, cậu thật muốn dùng tốc độ ánh sáng thoát khỏi căn phòng chỉ có hai người này.

Ai ngờ vừa mới chạy, cậu đã bị Tất Lập Kỳ níu tay kéo lại. Y trở tay một cái, áp sát người, túm lấy tay cậu giờ cao lên đầu.

Tất Lập Kỳ nở một nụ cười *** đáng, nói khế vào tai người đang bị áp nọ, “Sao lại vô tình như vậy chứ, người ta đã chiều đãi cậu rồi, cậu bỏ đi mà không thêm đáp lễ lại người ta tí nào sao?”

“Cái gì, tôi không hiểu anh đang nói gì!” Tiểu Lộ nghiêng đầu sang một bên tránh né Tất Lập Kỳ.

Tất Lập Kỳ liếm nhẹ lên vành tai cậu một chút rồi nói khế, “Mới một lát mà thôi, cậu sẽ không quên đi cái cảm giác xuất trên tay tôi nhanh như vậy chứ!”

“Hả?” Tiểu Lộ quay đầu lại, trừng mắt, nhìn Tất Lập Kỳ.

“Tỉnh dậy thì quên hết rồi sao?” Tất Lập Kỳ lại nở thêm một nụ cười *** đáng, “Thế nào? Cậu vẫn chưa nhớ ra à?” Nói xong, y lại lấy một chiếc còng tay xù lông màu tím trong túi ra, “răng rắc” hai tiếng, còng hai tay Tiểu Lộ lại.

“Oa!” Tiểu Lộ kêu lên thảm thiết.

“Sao vậy?” Tất Lập Kỳ sợ mình làm đau người nhỏ bé xinh xinh.

“Tôi cứ nghĩ là nằm mơ!” Tiểu Lộ chớp chớp đôi mắt hồng hồng, thành thật trả lời.

Ai nha, vẻ mặt nhăn nhó đó của Tiểu Lộ khiến Tất Lập Kỳ yêu chết được. Cuối cùng, y nhịn không được, muốn cắn lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của cậu. Không ngờ, lại bị Tiểu Lộ nghiêng đầu né đi, cuối cùng còn để lại mấy dấu răng ở một bên má người ta.

“Cực cưng của tôi, sao lại là nằm mơ chứ.” Tất Lập Kỳ mỉm cười nhìn người trong lòng, “Hai chúng ta đều bắn ra, hòa lẫn vào nhau, trong tôi có cậu, trong cậu có tôi. Cậu còn hưng phấn đến run rẩy không còn chút sức lực, sau cùng tôi còn tẩy sạch giúp cậu, cậu quên rồi sao?”

“Đừng nói nữa!” Nhắc tới chuyện đó, Tiểu Lộ sẽ nhớ tới vụ mình muốn phóng ra mà Tất Lập Kỳ lại cố tình ngăn cản, không cho. Tên xấu xa đó dám thừa lúc người ta ngủ tập kích lại còn trợn ra mặt đương nhiên như vậy. Đúng là biến thái chính là biến thái, cho dù anh ta có là cảnh sát tốt và cũng đã từng cứu mình, nhưng cũng không thay đổi được chuyện anh ta là một tên biến thái chuyên đánh lén người khác.

Tất Lập Kỳ thật muốn hôn lên đôi cánh hoa mềm mại của ai đó, nhưng Tiểu Lộ cứ né trái né phải khiến y không hôn được. Cuối cùng, y đành để lại cả đồng dấu răng trên hai má, trên cổ cậu.

Tất Lập Kỳ là cảnh sát và khoảng thời gian mà y huấn luyện ở quân trường cũng không phải là công phu mèo cào. Cho dù Tiểu Lộ có cổ giầy giũa như thế nào đi nữa cũng không thoát khỏi tay y, huống chi lần này Tất Lập Kỳ đã quyết tâm không buông cậu.

Bị Tất Lập Kỳ đè, Tiểu Lộ cảm thấy choáng váng đến ngẹt thở.

Tất Lập Kỳ to gan, chen một chân vào giữa hai đùi của Tiểu Lộ và vật cứng rắn đó đã chạm vào đùi cậu làm cho cậu sợ đến phát run lên.

Tên Tất Lập Kỳ đó cương lên.

Điên khùng, bệnh hoạn, biến thái! Chẳng lẽ chỉ cần ở nơi không có ai, bên cạnh còn thêm một người là anh ta có thể hưng phấn đến cương lên hay sao? Đồ chết bầm, chết dẫm, chết toi!

Tiểu Lộ vừa chửi thề vừa giãy mạnh khỏi Tất Lập Kỳ.

Tuy Tất Lập Kỳ đã từng được huấn luyện chuyên nghiệp nên tay chân rất có lực, nhưng Tiểu Lộ cũng không kém, cậu cũng rèn luyện từ nhỏ đến lớn nha!

Tiểu Lộ bắt đầu tạo dần khoảng cách giữa cơ thể mình với Tất Lập Kỳ, sau đó từ từ nâng đầu gối lên, thúc vào hông Tất Lập Kỳ một cái. Bị một cú đau, Tất Lập Kỳ hơi buông Tiểu Lộ ra, ngay tức khắc, Tiểu Lộ cho ngay một đạp thẳng vào ngực tên chết tiệt mà cậu đang không ngừng rửa xả, cho anh ta ngã ngay vào bức tường phía sau.

Lúc này, Tiểu Lộ lộn ngược một vòng ra sau, đứng ngay trên cái bàn cạnh cái máy tính siêu đắt tiền, cậu lấy một sợi kẽm nhỏ trong người ra, bắt đầu sự nghiệp mở khóa còng tay.

Tất Lập Kỳ cũng lồm cồm bò dậy, một tay xoa eo, một tay ôm ngực, vẻ mặt y chang bà vợ bị chồng ruồng bỏ: chân dậm dậm, mày nhú nhú, mặt mày meo mếu mếu như sắp khóc đến nơi, “Tên Cố Tiểu Lộ vô lương tâm, tôi đối xử với cậu tốt như vậy, cậu lại đá chỗ này của tôi, chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này nữa nè!” Y dùng tay chỉ những nơi đang bị Tiểu Lộ đá và đã từng bị đá.

Sau cùng, Tất Lập Kỳ bước ngay lên ghế, rồi nhảy thẳng lên trên bàn máy tính.

Tiểu Lộ thấy Tất Lập Kỳ tới gần mà còng tay vẫn còn chưa mở được, cậu chỉ biết lùi ra phía sau mấy bước.

“Aizz, sao lại sợ tôi như thế chứ? Tôi cũng không làm hại cậu mà!” Tất Lập Kỳ vươn bàn tay xinh đẹp về phía Tiểu Lộ, vừa đi vừa nói, “Nào, cực cưng của tôi, lại đây cho tôi hôn một cái nào!”

Tiểu Lộ gấp đến nỗi toát mồ hôi lạnh, nếu để Tất Lập Kỳ bắt được không biết sẽ ra sao nữa. Ngay lúc này, dây kẽm và còng tay vang lên một tiếng, chiếc còng tay lỏng xù tím đã mở ra.

Tiểu Lộ thở ra một hơi, cuối cùng cậu cũng vượt qua chương ngại này. Tuy nhiên, lúc này nguy hiểm cũng đã đến gần, đôi môi chết người đó đang tiến đến, chỉ còn kém 0.1cm nữa là chạm vào Tiểu Lộ.

Trong hốt hoảng, Tiểu Lộ không chút suy nghĩ đã xuất ra tuyệt chiêu bách chiến bách thắng: giơ chân ra, gạt chân Tất Lập Kỳ, làm y mất trọng tâm rồi xoay người, quăng Tất Lập Kỳ nằm đo ván trên bàn.

Tất Lập Kỳ rên lên một tiếng đau đớn rồi lập tức nhảy dựng lên, “Cậu vẫn không chịu theo tôi đúng không?”

“Tôi trốn anh còn không kịp, theo anh làm gì!” Tiểu Lộ đỏ mặt, quát.

Tất Lập Kỳ tiếp tục chạy đến gần người trong lòng, sau đó vung tay lên định giữ chặt Tiểu Lộ, nhưng Tiểu Lộ đã nhanh chóng kéo tay y quăng thẳng lên bàn.

Tất Lập Kỳ hừ một tiếng, lẩm bẩm, “Không thích mềm mà lại khoái cứng. Không cho cậu biết sự lợi hại của tôi, cậu còn tưởng tôi dễ ăn hiếp.”

Mém chút nữa là Tiểu Lộ xỉu ngay tại chỗ, người bị “ăn hiếp” từ trước tới giờ hình như đều là mình nha.

Tiểu Lộ nhảy lên bàn, chân đạp trên thủy tinh rất vững vàng, tư thế ổn định.

Tất Lập Kỳ thấy Tiểu Lộ có công phu không tồi, thấy ngứa nghề. Y nhìn Tiểu Lộ, nở một nụ cười tươi rói, kẻ đó liên tục công kích cậu.

Nhưng một quyền, hai quyền, ba quyền,... nếu không bị Tiểu Lộ né thì là bị đỡ đòn, thật là làm cho y không biết phải làm sao.

Ngược lại, Tất Lập Kỳ bị quăng ngã một lần, hai lần, ba lần, đến lần thứ tư thì bay thẳng vào tường luôn.

Tất Lập Kỳ không chịu thua, y lập tức bò dậy rồi nhảy phắt lên bàn đánh tiếp. Thừa dịp Tất Lập Kỳ sơ suất, Tiểu Lộ lập tức “thưởng” hai quyền vào mắt y, đá y ngã nhào xuống đất lộn mấy vòng, làm y choáng váng đầu óc, sao bay tứ phía.

Nhưng Tất Lập Kỳ vẫn kiên trì, nhảy lên bàn. Lần này y bắt được chân Tiểu Lộ, kéo cậu xuống, tức thì “Cốp” một cái, đầu Tiểu Lộ tiếp xúc ngay với mặt bàn.

Vào lúc này, Tất Lập Kỳ nhanh chóng nhào lên, ngồi trên người Tiểu Lộ. Y định vung tay đánh xuống, nhưng vừa nhìn đến khuôn mặt cậu thì y lại không đành lòng.

Vì thế y gõ nhẹ lên trán Tiểu Lộ một cái, “Nè, đừng đánh nữa. Sau này tôi sẽ không làm chuyện như thế với cậu nữa!”

Tiểu Lộ ôm đầu đang đau như búa bổ, nghi hoặc, hỏi, “Thật sự?”

“Thật sự!”

Tuy nhiên, Tiểu Lộ vẫn cảm thấy không thể tin anh ta được, “Vậy còng tay đó?”

“Không còng tay cậu nữa!”

Tiểu Lộ chau mày. Vì Tất Lập Kỳ đang ngồi trên người mình, nên Tiểu Lộ có thể cảm giác được phản ứng từ phần dưới của Tất Lập Kỳ.

“Vậy, vậy cái đó?” Tiểu Lộ chỉ chỉ thứ giữa hai chân Tất Lập Kỳ.

“Aizz, đây là biểu hiện của tình yêu thôi.” Tất Lập Kỳ cúi đầu, nhìn Tiểu Lộ bằng nụ cười đăm đuối, “Chỉ cần nó đụng tới cậu thì sẽ có phản ứng, chuyện này tôi cũng không thể khống chế được!”

Vì Tất Lập Kỳ cúi xuống gần quá nên Tiểu Lộ vung tay lên định đánh y, nhưng ngay tức khắc lại bị bắt được.

Ngay sau đó, tên cảnh sát vừa giống lãng tử lại vừa giống lưu manh nọ đã nói khê vào tai Tiểu Lộ, “Tôi thật sự thích cậu, không phải có một số người khi thích ai sẽ trêu chọc người đó hay sao? Tôi chính là loại người như thế. Mỗi lần nhìn thấy cậu, tôi đều nhịn không được muốn chọc ghẹo cậu, thấy vẻ mặt cậu vừa tức vừa gấp, tôi cảm thấy rất vui vẻ. Không phải với ai tôi cũng như thế, cậu là ngoại lệ, cũng là duy nhất.”

Tiểu Lộ im lặng ba giây, sau đó, cậu chỉ chỉ thứ giữa hai chân Tất Lập Kỳ, “Tôi không thích người khác ngồi trên người mình, nếu anh vẫn tiếp tục ngồi như thế thì chúng ta cũng không cần nói chuyện gì nữa.”

Tất Lập Kỳ nghe Tiểu Lộ nói như thế, không khỏi nghĩ thầm, “Cậu này không phải có hơi quá rồi sao?”

Y vội vàng tránh khỏi người Tiểu Lộ, rồi ngồi ngay ngắn trên bàn, nhìn Tiểu Lộ cười cười.

Tiểu Lộ mím môi, ngồi dậy, hai người vừa định mở miệng nói gì đó thì cửa phòng họp đã mở ra.

Lâm Tiểu Hồng cầm mấy xấp tư liệu vừa chỉnh sửa lại, định đem cho Tất Lập Kỳ xem, nhưng vừa bước vào thì thấy tổ trưởng đại nhân của cô và Cố Tiểu Lộ đang cùng nhau ngồi trên bàn máy tính. Trên mặt đất còn cả một cái còng tay với chùm lông xù màu tím, thứ này hình như là dụng cụ tình thú nha!

Hơn nữa bên trong còn có dấu vết đánh nhau, nhất là Tất Lập Kỳ, hai mắt sưng vù, xem ra Tiểu Lộ đã dùng không ít sức.

Còn trên hai má và cổ của Tiểu Lộ đều có dấu răng cắn sưng đỏ lên, tóc cũng bù xù, nút áo thì bị kéo hết một nửa.

Trước lúc đi, cô đã nói với Tất Lập Kỳ là đừng làm chuyện gì bậy bạ với Tiểu Lộ, nhưng với tình hình này...xem ra Tất Lập Kỳ đã không có làm theo những gì cô đã nói...mà cô cũng đã quên mất, Tất Lập Kỳ có bao giờ chịu làm theo người khác, y chỉ muốn làm chuyện mà y muốn làm thôi.

Nhưng cho dù Tất tổ trưởng muốn làm GAY và thật sự có cường bạo một trạch nam như Cố Tiểu Lộ đi chăng nữa, thì cô cũng chỉ biết an ủi cậu nhóc này thôi.

Nhưng mà khi cô ngó qua bên này, thấy cái máy tính màn hình 3D trên bàn có một vết xước thật dài, thủy tinh vỡ thành từng mảnh, từng mảnh và Tất Lập Kỳ lại đang ngồi cạnh bên, thì Lâm Tiểu Hồng lập tức phát điên lên.

Vì phòng họp vẫn chưa kịp khóa lại, nên toàn bộ nhân viên trên dưới cảnh cục đều nghe thấy tiếng rít gào khủng bố của Lâm Tiểu Hồng, “Tất Lập Kỳ, cái máy tính màn hình 3D này giá đến ba nghìn bảy trăm tám mươi vạn, tôi phải viết báo cáo rất lâu mới có thể mang về được, hiện tại cái móng của anh lại cả gan phá nát máy tính của tôi. Tốt nhất là anh xuống dưới nhanh cho tôi, bằng không tôi giết anh ngay...”

Không đợi Lâm Tiểu Hồng la đến tên mình, Tiểu Lộ đã nhảy ngay xuống bàn.

Mắt Lâm Tiểu Hồng gần như sắp phun ra lửa khi nhìn thấy cái ‘đại móng’ của tổ trưởng mình và cái màn hình máy tính đang bị tổn hại. Trong lòng cô đau đến độ tưởng chừng như sắp xuất huyết đến nơi, nhưng cái tên Tất Lập Kỳ đó thì vẫn đang trưng ra vẻ mặt vô tội, nhìn mình.

“Tại sao tôi lại có cấp trên như anh chứ...” Lâm Tiểu Hồng tiếp tục rít gào thêm lần nữa.

Tất Lập Kỳ từ từ nhảy xuống, vỗ vỗ móng nói: “Đánh nhau thôi, nếu có làm vỡ cái gì thì cũng là chuyện đương nhiên. Cái gì mà máy tính hình chiếu 3D, chờ lát nữa tôi bảo tổng cục trưởng viết báo cáo, cấp trên sẽ nhanh chóng gởi xuống cho cô một cái, cô yên tâm đi! Còn trẻ mà ham nổi giận, sẽ mau già lắm đó!”

Lâm Tiểu Hồng cảm thấy quả thật mình sắp điên đến nơi rồi.

Tòa nhà Tả Ánh Long.

Tả Ánh Long đứng ở cuối hành lang nhìn tấm bảng được trang trí bằng màu phấn hồng, phía trên hiện rõ ràng ba chữ: “Phòng Tiểu Manh.”

Sắc mặt của ông ta trở nên âm trầm, mặt mày vô cùng khó chịu. Ông còn rất nhiều chuyện cần làm, phía cảnh sát lại đang thành lập một tổ chuyên án để đối phó ông ta. Bình thường, Tiểu Manh làm việc chưa từng thất bại, ai ngờ lần này kêu cô đi lấy nửa con chip, mà cô nàng lại ngốc đến nỗi xông thẳng vào cảnh cục giết người!

Lần này thì hay ho rồi, cảnh cục đã phát lệnh truy nã, đồng thời cho dán ảnh ở khắp nơi, mà diện mạo của cô lại dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến “Thiên Đường Cuối Cùng” như thế, nếu như sau này có phái cô ra ngoài làm việc, thì tốt nhất là cho cô mang theo cái mặt nạ mới được.

Đứng ở ngoài cửa oán giận một hồi, Tả Ánh Long hít sâu một hơi để máu huyết đang sắp dâng lên từ từ hạ xuống rồi mới gõ cửa “người trong lòng” của ông ta, đi vào.

Phòng của tiểu Manh chỉ có màu lục, màu lam và màu trắng. Mà trên người Tả Tiểu Manh cũng chỉ có ba màu này.

Thảm lót sàn màu lục, trần nhà màu lam, bốn vách tường màu trắng.

Tả Ánh Long đi đến bên cạnh Tiểu Manh, đôi mắt của cô đang nhắm nghiền bỗng chốc mở to ra.

Tả Ánh Long nhìn dòng điện lưu trên người cô đang lần lượt thay đổi và cả tiếng “bùm bùm” ngay tại vị trí bị phóng hỏa tiền, mày ông ta nhíu lại.

“Sao lại bị thương nặng như vậy? Đã mấy ngày rồi mà vẫn chưa trị khỏi sao?” Về mặt Tả Ánh Long vô cùng lo lắng, “Tôi có quen mấy nhà thiết kế chương trình máy tính, có cần gọi họ đến chữa trị không?”

Tiểu Manh hơi giật mình, cô hé miệng định nói chuyện, nhưng phải cố gắng một hơi, cô mới điều chỉnh được giọng của mình, “Tốc độ tự chữa trị của người máy nano thế hệ thứ nhất có hơi chậm, phải thêm hai ngày nữa mới được.”

“Được rồi, vậy hai ngày sau cô nhất định phải khỏe đấy. Lúc làm việc không có cô ở cùng, tôi cảm thấy rất trống vắng.” Dứt lời, ông ta sờ lên mặt Tiểu Manh, trên mặt là vẻ lo lắng và không cam lòng.

Về chuyện Tả Ánh Long đối xử tốt với mình, Tiểu Manh luôn không hiểu. Sau này, cô xem TV thấy các đôi nam nữ ôm nhau, nghe bọn họ nói rất nhiều ngôn ngữ mà cô không hiểu, nhưng nó đã khiến cô nhớ tới vị tiến sĩ tạo ra cô đã từng nói một câu, “Hy vọng sẽ có một ngày con hiểu được thế nào là yêu.”

Cô được tạo thành từ linh kiện và các dữ liệu ngôn ngữ máy tính, mã hóa thành trí năng nhân tạo. Cô thật mong sẽ có một ngày giống như tiến sĩ đã hy vọng, có thể hiểu được yêu là gì.

Tiểu Manh nhìn thẳng vào mắt Tả Ánh Long, ánh mắt màu xanh biếc nhìn y như viên bảo thạch đó đã khiến Tả Ánh Long bối rối.

Ông ta vỗ vỗ hai má Tiểu Manh, nói khẽ: “Mau khỏe lại!” Sau đó xoay người rời khỏi căn phòng này, rời khỏi Tả Tiểu Manh.

Tiểu Manh nhắm mắt lại, cô đóng bớt một phần nguồn điện trong cơ thể để tập trung chữa trị phần vết thương bị hỏa tiền làm hại.

Một lát sau, trong mơ màng cô lại thấy vị tiến sĩ tóc bạc, mặc áo khoác trắng, chống gậy đứng trước mặt mình. Ông nhìn cô, nở nụ cười.

Khi đó cô vẫn chưa có tứ chi, chưa có đầu óc, chưa có thân thể.

Thứ cô có chính là các bộ phận có chức năng xem xét, dùng năng lực vận chuyển siêu nhanh của mình để giúp tiến sĩ và những người khác làm việc.

Tiểu Manh biết là mình đang ngủ, hơn nữa còn là đang nằm mơ.

khi bộ phận kiểm tra phát hiện có một thứ kì quái gì đó bay đến gần máy tính, sau khi tìm hiểu, cô biết được thứ đó là một con chim sẻ. Tuy nhiên, cô cũng không có cảnh báo ngay lập tức, bởi vì trong cơ sở dữ liệu cũng không có nói chim sẻ có tính nguy hiểm.

Con chim sẻ đó đậu trên bộ phận biến điện, kêu lên chi chút. Sau đó, lại bay tới một con chim sẻ khác, nó cũng bay lại gần và đậu trên bộ phận biến điện cạnh con chim sẻ nọ.

Hai con chim sẻ giống như đang nói chuyện với nhau, kêu không ngừng. Mà trong dữ liệu của cô lại không thể phiên dịch được tiếng chim, cho nên Tiểu Manh chỉ có thể nhìn hai sinh vật đến từ thế giới bên ngoài xuất hiện trong thế giới của mình, nhìn bọn chúng di chuyển cùng nhau như thế nào.

Hai con chim sẻ từ từ tiến gần lại đối phương, hai cái cổ nhỏ nhún dãn sát lại với nhau. Lúc này, Tiểu Manh chợt nhớ tới một từ ngữ “Giao cảnh tương mi”, đó chính là lúc mà hai người tỏ tình với nhau. Đột nhiên, hệ thống biến điện nổ “Oanh” một tiếng.

Sau tiếng nổ đó, hệ thống điện lưu trên người chạy thẳng lên hệ thống chủ của cô, trước mắt cô tối đen một mảnh, còn tự động phát ra cảnh báo, “Cảnh báo, hệ thống sắp ngừng chế độ đóng lại... Cảnh báo, hệ thống sắp ngừng chế độ đóng lại...” Rồi sau vài giây, cô lập tức chìm vào hắc ám.

Vì bị dòng điện cực mạnh đánh sâu vào hệ thống chủ, nên khi tỉnh lại, cô phát hiện bản thân mình cũng xuất hiện biến hóa, cô có những ý thức riêng thuộc về mình. Nhưng vì máy móc và con người không giống

nhau, cho nên phương thức tự hỏi của cô cũng không giống của nhân loại, cũng chính vì thế, khiến cho cô rơi vào một vùng hắc ám thống khổ.

Cái gì là cảm tình, cái gì là cảm xúc, cái gì là thật, cái gì là giả?

Cái gì là yêu, cái gì là hận, cái gì là máy móc?

Bởi vì ý thức của cô hỗn loạn, nên đã khiến hệ thống bảo vệ khắp thành phố T cũng bắt đầu xuất hiện lỗ hổng. Có khi cô ngắt điện toàn thành phố hết cả ngày, đơn giản là vì cô muốn bóng tối, có khi cô lại ngắt đi hệ thống bảo vệ, bởi vì cô không hiểu tại sao mình lại phải bảo vệ con người.

Tình hình như vậy cứ kéo dài liên tục, khảo nghiệm của cô, suy nghĩ của cô, lúc này đã bắt đầu phát sinh xung đột với ba nguyên tắc của người máy trí năng. Mấy ngày mà cô đóng hệ thống bảo vệ, tỉ lệ tội phạm tăng lên 10%, hệ thống bảo vệ của thành phố T xuất hiện lỗ hổng dẫn đến mười mấy người chết.

Tình hình như thế không thể tiếp tục kéo dài, bởi vì con người không cho phép một máy tính hỗn loạn nắm giữ toàn bộ an nguy của cả thành phố.

Có một ngày, tiến sĩ đi đến trước mặt cô.

“Tiến sĩ.” Cô rất nhớ ông ấy.

Tiến sĩ ngồi xuống ghế, vuốt vuốt các phím trên bàn rồi mỉm cười, “Máy tính siêu cấp đời thứ hai đã nghiên cứu thành công, bọn họ nói con phải rút lui, thu hồi tiêu hủy.”

“Bọn họ là ai?” Cô hỏi, “Thu hồi tiêu hủy có nghĩa là tôi sẽ chết phải không?”

“Bọn họ là cấp trên!” Trong mắt tiến sĩ nhòe đi, “Là cảnh sát, quân đội và những người nắm trong tay quốc gia này. Nhưng con là kết tinh cả một đời tâm huyết của ba, ba sẽ không để cho bọn họ tiêu hủy con, con sẽ không chết.”

Tiến sĩ bỏ con chip vào máy tính, đó là bản sao toàn bộ cơ sở dữ liệu của cô. Sau đó ông bảo cô tắt máy, bảo sẽ mang cô về nhà.

Lúc cô mở mắt ra, đã không còn hỗn loạn, ba nguyên tắc lớn của người máy trí năng cũng đã biến mất, chỉ còn lại trí năng nhân tạo giúp cô có bản năng tự học hỏi.

Nhưng cô vẫn thấy không hiểu, hình như có thứ gì đó đã thay đổi.

Cô nhìn trái nhìn phải, sau đó giơ lên thứ giống như cánh tay của con người. Cô phát giác, thì ra mình có tay.

Tiến sĩ đỡ cô đứng dậy, tập cho cô cách đứng thẳng. Trước mặt cô chính là một tấm gương lớn, cô phát hiện mình biến thành người, có tay, có chân, còn có khuôn mặt. Hết thấy những thứ đó đều giống với con người.

“Con đi đi!” Tiến sĩ hòa ái nói, “Ba đã dùng hết khả năng của mình để tạo cho con khối thân thể này, hiện giờ con không còn là cơ sở dữ liệu đơn thuần nữa, cũng không phải là máy tính siêu cấp đời thứ nhất, mà con là người máy trí năng có năng lực tự hỏi. Nhưng con không thể ở lại chỗ của ba, nếu bọn họ phát hiện con, nhất định sẽ đem con tiêu hủy.”

Tiến sĩ nhìn cô, nhân từ như một người cha, “Con của ba, con là đứa con duy nhất trong kiếp này của ba, cho nên ba muốn cho con một cái tên, có được không?”

Cô nhìn tay chân của mình, rồi gật đầu, “Được.”

“Con ngoan, từ nay về sau, con gọi là Tiểu Manh. Manh là sự nảy mầm của cây cối, là sự mở đầu của vạn vật. Có một chuyện ba muốn con nhớ rõ: Sau khi rời khỏi nơi này, con phải quên đi mình là máy tính siêu cấp đời thứ nhất, cũng phải quên đi mình là người máy trí năng. Ba hi vọng con có thể giống như con người, có một cuộc sống của con người, học cách lựa chọn, hiểu được cái gì là yêu, cái gì là âm áp, biết quan tâm đến suy nghĩ của người khác.”

“Ba yêu con, con ngoan của ba.” Tiến sĩ dùng một chút sức lực còn sót lại của mình mà nắm tay Tiểu Manh.

Rồi sau đó, cô rời khỏi ông ấy.

Tiểu Manh giống như một đứa trẻ sơ sinh, tuy rằng ý của tiến sĩ là muốn cô giống những người khác trong xã hội, nhưng tạm thời cô lại không muốn mình như vậy.

Tuy rằng cô có được trí năng nhân tạo, nhưng cô lại cảm thấy dường như mình còn thiếu thứ gì đó, nhưng thứ đó là gì, cô cũng không biết.

Hôm đó là một ngày mưa, mưa rất to, Tiểu Manh đứng một mình ở bờ đê, nhìn ngọn đèn phía bên kia sông.

Vào lúc này, có một người đàn ông trung niên liều mạng chạy về phía cô, phía sau ông ta là mười mấy người cầm súng đuổi theo.

Tiếng súng không ngừng vang lên, ngay cả tiếng mưa lớn như thế cũng không thể che giấu được. Tiểu Manh dùng mắt phân tích một chút, người đàn ông đó mặc áo chống đạn nên mấy phát súng ấy tuy trúng vào ngực, nhưng cũng không hề hấn gì cả. Tuy nhiên, chân của ông ta cũng bị trúng mấy phát, xem ra chỉ cần có người bắn vào đầu ông ta một phát nữa, ông ta nhất định sẽ chết.

Người đàn ông đó cố sức chạy, chỉ còn khoảng một mét là đến chỗ cô, người ở phía sau cũng đuổi theo gấp rút.

Tên dẫn đầu đám người đó lên tiếng: “Tả Ánh Long, lá gan của mày lớn thật, dám ăn chặn! Nói, số súng ông đạn được đó giấu ở nơi nào? Chỉ cần mày nói ra, tao sẽ tha cho mày một mạng!”

Về mặt của người đàn ông được gọi là Tả Ánh Long đó lộ đầy vẻ cố chấp, “Ăn chặn thì thế nào, mày đừng nói với tao là mày không biết chuyện tao rửa tiền lần trước là ai báo với cảnh sát, khiến bọn họ dẫn người đến bắt tao! Mày nói!”

Ban đầu, những người đó còn cười ha ha, không ngờ sau đó lại có mấy chiếc xe màu đen chạy đến. Xe ngừng lại, từ trên mỗi chiếc nhảy xuống vài tên thanh niên, trên tay bọn họ đều cầm súng. Họ không nói tiếng nào, cũng không cho đối phương cơ hội, đã nổ súng giết người.

Sau một trận hỗn loạn, những người đó đều bị thuộc hạ của Tả Ánh Long giải quyết. Sau đó, họ chia ra hai người một tổ, mang thi thể của bọn người đó ném xuống sông. Lúc này, Tả Ánh Long mới nhìn về phía cô gái đang đứng dưới mưa – cạnh mình này giờ – nhìn mưa bom bão đạn mà mặt cũng không đổi sắc.

Tả Ánh Long nhìn Tiểu Manh, Tiểu Manh cũng nhìn Tả Ánh Long.

“Cô không sợ?” Tả Ánh Long cầm khẩu súng chĩa thẳng vào đầu Tiểu Manh.

Tiểu Manh giơ cánh tay trái lên nhìn, có một viên đạn cắm vào cánh tay cô, thế là cô lập tức đánh văng viên đạn đó ra ngoài. Tả Ánh Long nhìn thấy cảnh ấy, thấy nơi bị viên đạn bắn trúng lộ ra ánh kim loại, lại nhìn lớp da dần dần khép lại như cũ, giống như chưa từng bị thương.

“Tại sao phải sợ?” Tiểu Manh hỏi lại.

Tả Ánh Long sững sốt một chút, rồi đột nhiên nở nụ cười. Nụ cười của ông ta rất dịu dàng, hoàn toàn không giống với con người ác độc trước đó.

Tiểu Manh cảm thấy lúc Tả Ánh Long cười, có đến 10% giống nụ cười của tiến sĩ.

Vì thế khi Tả Ánh Long hỏi Tiểu Manh ở đâu và cô lắc đầu, thì cô đã bị Tả Ánh Long mang về nhà.

Cô còn nhớ lúc đó Tả Ánh Long nói với cô một câu, “Nếu như vậy, cô về nhà tôi đi! Nhà của tôi rất lớn, nhất định cô sẽ thích.”

Nhà là thứ gì, cơ sở dữ liệu của Tiểu Manh cũng tra ra được. Thích là thứ gì, Tiểu Manh cũng đã tra ra. Nhưng cô không rõ nhà có hình dạng như thế nào, giống như chuyện cô cũng không thể hiểu được cảm giác thích là như thế nào.

Vì thế cô theo Tả Ánh Long về nhà. Có thể người này sẽ giống như tiến sĩ, có thể dạy cô hiểu biết vài thứ cũng không chừng.

Về sau, Tả Ánh Long biết cô gọi là Tiểu Manh, không có họ, ông đã lấy họ của mình đặt cho cô.

Từ đó về sau, máy tính siêu cấp thế hệ thứ nhất nhờ hai người đó mà có họ, có tên.

Tiến sĩ cho cô cái tên Tiểu Manh, Tả Ánh Long cho cô họ Tả, thế là cô trở thành Tả Tiểu Manh. Sau này, Tả Tiểu Manh đã ở lại một nơi gọi là “Nhà”.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Tiểu Lộ bước ra khỏi văn phòng giáo sư Tất Anh.

Hôm nay cậu vẫn mặc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần bò màu đen và vì không quen dùng kính sát trùng, nên cậu cũng tiếp tục dùng kính đen như lúc trước.

Cậu bước chậm chậm trên hành lang thật dài của vườn trường, suy nghĩ miên man.

Tiểu Lộ không ngờ sau lần tình cờ có được email và số điện thoại của A-đam ở hội thảo bên Anh lần trước, mà Tất giáo sư và A-đam thường xuyên lui tới, thường xuyên thảo luận về việc thế giới đang dần dần cơ giới hóa thay cho sức lao động của con người.

Tiểu Lộ định đi hỏi giáo sư một số vấn đề về máy tính thì trùng hợp gặp Tất Anh đang chat với A-đam, nhờ thế mà Tiểu Lộ có thể thông qua A-đam giải quyết một số vấn đề nan giải.

Theo như A-đam nói, thuyết tiến hóa của Đắc-uyn có nói rõ, tiến hóa là một quá trình lâu dài, khi đó thứ nào thích ứng được thì tồn tại, thứ nào không thích ứng được sẽ bị đào thải. Sau khi nhân loại xuất hiện, thì tốc độ tiến hóa bắt đầu trở nên nhanh hơn. Nếu những suy đoán của Tiểu Lộ là chính xác và với trình độ khoa học kĩ thuật như hiện nay, nếu là người nổi tiếng khắp thế giới về máy tính – tiến sĩ Khang Duật – thì tất cả các dữ liệu của máy tính siêu cấp quả thật có thể thu nhỏ rồi đưa vào trong một bộ não điện tử. Hơn nữa, nếu Tả Tiểu Manh không bị ràng buộc bởi ba nguyên tắc lớn của người máy, thì cô không phải là người máy mà là một dạng con người mới được tạo ra từ chính con người.

Tiểu Lộ, giáo sư Tất Anh và A-đam thảo luận rất lâu về vấn đề của Tả Tiểu Manh. A-đam vẫn rất tin vào lập luận về linh hồn, tin tưởng trí năng tuy do con người nhập vào nhưng nó cũng là khởi nguồn của linh hồn. Cũng giống như y, trí năng nhân tạo giúp cho y có khả năng tự học hỏi, khiến y lớn dần. Cũng giống như một đứa trẻ, lúc mới sinh ra cái gì cũng không hiểu, nhưng theo ngày tháng tích lũy, dần dần sẽ trưởng thành, cho nên đến cuối cùng linh hồn của y cũng trở nên hoàn thiện.

Đến khoảng ba, bốn giờ chiều, Tiểu Lộ mới rời khỏi văn phòng giáo sư.

Cậu bước vào quán cà phê quen thuộc, chọn một góc ở nhà ăn ngoài trời.

Tiểu Lộ gọi một tách cà phê và một phần cơm sườn cà ri, rồi lấy một chiếc máy tính khoảng mười lăm tác trong ba lô ra, mở nguồn lên, bắt đầu làm việc.

Không biết qua bao lâu, trời chạng vạng, cậu mới chịu dừng tay gõ phím, chuẩn bị ăn bữa tối.

Sau khi đóng máy tính lại, ngẩng đầu lên, Tiểu Lộ mới giật mình phát hiện, không biết từ khi nào tên cảnh sát biến thái Tất Lập Kỳ đã ngồi đối diện với mình. Anh ta vừa cầm văn kiện vừa nhú mày vừa gãi đầu, bên góc trái bàn có một ly cà phê đậm đặc đã uống hết một nửa, bên phải là một đồng văn kiện chưa xem.

Phát hiện tầm mắt của Tiểu Lộ, Tất Lập Kỳ lập tức ngẩng đầu lên. Y thấy Tiểu Lộ đang nhìn mình bằng vẻ mặt khiếp sợ, y lập tức khoe ra hàm răng trắng bóc, nở một nụ cười tươi rói, “Tiểu Lộ yêu dấu, rốt cuộc cậu cũng phát hiện ra sự tồn tại của tôi rồi!”

“Anh ở đây làm gì?” Tiểu Lộ cố ép sát vào ghế dựa, thậm chí cậu còn lấy chân đẩy ghế ra xa một chút, bởi vì cậu không muốn tới gần anh ta.

“Tôi đi tìm vài người để tra án, không ngờ lúc đi ngang qua đây thì thấy cậu, cho nên tôi quyết định ở lại cùng cậu luôn. Nhưng cậu đúng là vô lương tâm mà, người ta ngồi trước mặt cậu đến ba tiếng đồng hồ, mà đến giờ cậu mới phát hiện sự tồn tại của người ta!” Tất Lập Kỳ oán giận.

“Ai rảnh đi phát hiện sự tồn tại của anh chứ!” Tiểu Lộ làm ra vẻ nghiêm túc, “Tôi đang làm việc!”

“Cho nên tôi mới không gọi cậu! Cậu ăn cơm trước đi, tôi xem hồ sơ tiếp!” Tất lập Kỳ trả lời.

Tiểu Lộ cảm thấy hôm nay Tất Lập Kỳ có hơi kì quái, anh ta không giống như lúc trước cả người phát ra hơi thở xâm lược. Cậu ở một bên vừa ăn cơm vừa cẩn thận quan sát Tất Lập Kỳ, nếu anh ta có bất kì động tác biến thái nào, cậu sẽ chạy ngay.

Nhưng cơm cũng đã ăn được một nửa, mà Tất Lập Kỳ cũng không hề động đậy gì.

Tiểu Lộ thấy Tất Lập Kỳ xoay qua lấy sắp văn kiện khác, cảm thấy rất kì quái, bèn hỏi, “Không phải tôi đã chế vòng điện trở cho anh rồi sao? Sao anh không xem tư liệu bằng điện tử?”

Tất Lập Kỳ cầm một cây bút, chỗ này vẽ vẽ chỗ kia ghi ghi một chút. Tiểu Lộ tò mò, nhích lại gần xem thì thấy dường như Tất Lập Kỳ đang đánh dấu những trọng điểm trong bản hồ sơ.

“Thói quen nhiều năm nên trong phút chốc không thể sửa được, huống chi dùng văn kiện điện tử cũng cần phải học, cho nên tự mình viết chú thích bằng tay vẫn tiện hơn.” Tất Lập Kỳ lên tiếng.

“Ồ!” Tiểu Lộ cắn một miếng sườn rán, gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Đúng rồi, sao cậu không hỏi mới nãy tôi đã đi tìm ai?” Tất Lập Kỳ đột nhiên dừng bút, vẻ mặt giống như một đứa trẻ, muốn Tiểu Lộ đoán thử một chút.

Tiểu Lộ làm sao biết được anh ta lại đi quấy rối ai nữa, vì thế trả lời, “Không biết!”

“Hừ!” Thái độ của Tiểu Lộ làm Tất Lập Kỳ cảm thấy mất hứng, “Tôi đi tìm Khang Duật.”

“Khang Duật?” Tiểu Lộ giật mình, “Tiền sĩ Khang Duật? Người phát minh máy tính siêu cấp đời thứ nhất?”

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Tiểu Lộ, lúc này Tất Lập Kỳ mới vừa lòng mà gật đầu.

“Sao anh tìm được ông ấy? Ông ấy đã về hưu lâu lắm rồi, mấy năm nay cũng không hề tiếp xúc với bên ngoài, thậm chí không ai biết là ông ấy đang ở đâu!” Tiểu Lộ hỏi tiếp.

“Cậu nghĩ chức vụ tổ trưởng tổ trọng án thành phố T là đồ giả à?” Tất Lập Kỳ lẩm bẩm, “Mấy hacker như các cậu chỉ biết tác quái tác quái, oai phong trên mạng thôi, nếu như ra ngoài hiện thực, đồ người nào có thể so được với tôi!”

Tiểu Lộ kéo ghế nhích lên phía trước, cái vẻ sợ sệt lúc nãy cũng chẳng biết đã chạy đến tận đâu, “Vậy anh hỏi ông ấy chuyện gì? Ông ấy trả lời thế nào?”

“Ông ta trở thành si ngốc rồi.” Tất Lập Kỳ trả lời.

“Hả?” Tiểu Lộ ngây người.

“Có lẽ là lúc còn trẻ dùng trí óc quá nhiều, cho nên các tế bào trong não cũng chết sớm hơn nên mới biến thành si ngốc.” Tất Lập Kỳ chỉ chỉ lên đầu mình, “Cho nên cậu cũng đừng nên dùng trí não quá nhiều, không cần thận về già cũng thành si ngốc như thế, đến lúc đó ngoài tôi ra, xem ai sẽ chăm sóc cho cậu!”

“Sao có thể như vậy...” Tiểu Lộ thì thào. Cậu chỉ nghe Tất Lập Kỳ nói nửa câu đầu, còn nửa câu sau thì không có nghe thấy nha!

Về năng lực bỏ người khác qua một bên của Tiểu Lộ, Tất Lập Kỳ đã quen đến nỗi không thấy giận nữa. Y gác hai chân lên bàn, cũng không thêm để ý đến chuyện Tiểu Lộ đang ăn cơm, hai tay khoanh trước ngực, nói: “Tôi mất hết cả buổi sáng và buổi chiều để hỏi ông ta, vậy mà ông ta chỉ nhìn tôi cười, nếu không thì hỏi tôi ăn cơm chưa, có muốn uống trà không? Kết quả là vừa quay qua đã quên hết, lại tiếp tục hỏi tôi là ai. Chỉ có mấy câu mà ông ấy nói đi nói lại mấy ngàn lần, mém chút nữa làm tôi phát điên lên.”

“Vậy anh còn tiếp tục hỏi?” Tiểu Lộ nói khẽ.

Tất Lập Kỳ cũng trưng cái mặt đứng đắn ra, đáp: “Tôi sẽ không bỏ qua bất kì manh mối gì. Chỉ cần Khang Duật có thể chứng minh Tả Tiểu Manh là máy tính siêu cấp thế hệ thứ nhất, không bị sự khống chế của ba nguyên tắc lớn. Sau đó chứng minh cô ta giúp Tả Ánh Long giết người thì tôi có thể tống cho tên đó tội xúi giục giết người. Hơn nữa, thêm vào mấy vụ án mạng trước đó, tôi tuyệt đối có thể bắt Tả Ánh Long giam vào tù, cho ông ta ở đó tới chết cũng không ra được.”

Nhìn vẻ mặt kiên định của Tất Lập Kỳ, Tiểu Lộ không khỏi thốt lên, “Tất Lập Kỳ, lúc này nhìn anh... giống như một cảnh sát chân chính đó nha...”

“Phí lời, tôi vốn là cảnh sát!” Nghe Tiểu Lộ nói như thế, Tất Lập Kỳ cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

“Không đúng, lúc bình thường anh là biến thái!” Trong lòng Tiểu Lộ thầm bỏ thêm một câu.

Tất Lập Kỳ ngừng một chút rồi nói tiếp, “Thật ra, từ chỗ của Khang Duật, cũng không phải không hỏi được cái gì.”

“Sao?” Mắt Tiểu Lộ sáng lên.

“Muốn biết?” Tất Lập Kỳ nói, “Nhích lại một chút, đây là bí mật, không thể nói lớn được.”

Tiểu Lộ ngốc nghếch ngoan ngoãn kéo ghế sát vào cạnh bàn, sau đó nghiêng người về phía trước, vẻ mặt vô cùng chăm chú, muốn biết rốt cuộc Khang Duật đã nói cái gì.

Nhưng ngay lúc đó, Tất Lập Kỳ buông chân xuống đất, nhanh chóng tiến sát về phía Tiểu Lộ. Kế tiếp, “Chụt” một tiếng, hôn lên môi Tiểu Lộ, phát ra âm thanh rõ kêu.

Tiểu Lộ hít sâu một hơi, sau khi phát giác mình bị lừa thì lập tức dựa vào ghế, vừa che miệng vừa trừng mắt nhìn Tất Lập Kỳ.

“Đừng như vậy mà, chỉ hôn có một cái mà thôi, cần gì phải trừng tôi như thế? Nếu trừng quá lớn nhỡ làm tròng mắt rớt luôn ra ngoài thì làm sao bây giờ, đến khi đó tôi sẽ đau lòng lắm đó nha!” Tất Lập Kỳ vừa cười gian vừa nói. Tiểu Lộ thật dễ lừa, ăn hiếp cậu nhóc này đúng là chuyện vui nhất trên đời.

“Đồ khốn kiếp!” Tiểu Lộ vẫn đang che miệng.

Tất Lập Kỳ cười thật vui vẻ.

Tiểu Lộ không thèm để ý đến Tất Lập Kỳ nữa, cậu nhanh chóng ăn xong cơm cà ri, rồi gọi phục vụ đến tính tiền, tiếp tục mở máy tính lên làm tiếp công việc chưa hoàn thành.

“Cậu đang làm gì?” Tất Lập Kỳ tò mò hỏi.

“Tra cách lắp đặt hệ thống bảo vệ của Tả Ánh Long và nơi để nửa con chip.” Tiểu Lộ thản nhiên đáp.

“Người như cậu không làm cảnh sát thật là lãng phí.” Tất Lập Kỳ sờ cằm.

“Cố gia và cảnh sát là thiên địch, huống chi làm cảnh sát phải tuân thủ nhiều quy định cũng không được trộm đồ vật hay có lạc thú mở các loại khóa, tôi làm cảnh sát để làm gì?” Tiểu Lộ nói.

Tất Lập Kỳ cười cười, “Cho nên nói cậu trời sinh là trộm?”

“Phải!” Tiểu Lộ trả lời rất nhanh, ngay cả một chút do dự cũng không có.

Hai người ngồi trong nhà ăn ngoài trời, cứ tiếp tục người hỏi người đáp như thế.

Bình thường là Tất Lập Kỳ nói trước, sau đó nếu có hỏi vấn đề gì, Tiểu Lộ cũng sẽ lên tiếng trả lời.

Tình hình như vậy kéo dài cho đến khi Tiểu Lộ tập trung vào màn hình máy tính quên mất Tất Lập Kỳ mới thôi, mà Tất Lập Kỳ cũng không làm ồn, y chỉ ở một bên xem tư liệu của mình.

Trời ngày càng tối, đến khi nhà ăn bật đèn sáng lên, Tiểu Lộ mới phục hồi tinh thần lại.

Ở đối diện, không biết từ khi nào, Tất Lập Kỳ đã gục lên bàn ngủ ngon lành. Hai đồng tư liệu ở hai bên chất cao lên như đang giấu đi khuôn mặt y và khuôn mặt quá mức xinh đẹp ấy đã khiến Tiểu Lộ nhìn thấy cũng không khỏi thất thần.

Nếu anh ta không biến thái như vậy thì Tiểu Lộ cảm thấy mình cũng không đến nỗi tránh anh ta như tránh tà.

Dù sao thì với một người có diện mạo sánh ngang với nữ thần chiến tranh An Lị Khả Kỳ, thì ai lại ghét anh ta?

Bất chợt có ngọn gió thổi qua làm cho mái tóc tím của Tất Lập Kỳ hất tung lên. Ban đêm, dưới ánh đèn, mái tóc đó như phát ra ánh sáng thật ôn hòa.

Tất Lập Kỳ ngủ rất sâu, đến nỗi tóc y rơi vào trong tách cà phê mà y cũng không phát giác.

Tiểu Lộ nhìn thấy, cậu đứng dậy kéo mớ tóc bị rơi vào tách cà phê đó ra. Lúc này cậu mới kinh ngạc phát giác, thì ra tóc của y vừa mềm lại vừa nhuyễn, chạm vào cảm giác giống như nhung tơ, thật khiến cho người ta phải tán thưởng.

Tiểu Lộ chạm nhẹ vào tóc của Tất Lập Kỳ, mái tóc mềm mại như tóc trẻ con lúc mới sinh ra ấy khiến cậu không nhìn được mà lấy tay sờ sờ. Quả thật Tiểu Lộ rất muốn lấy tay vuốt mái tóc ấy thật lâu, nhưng lại sợ sau khi Tất Lập Kỳ tỉnh lại sẽ nổi giận, nên không dám làm.

Sờ soạng vài cái, Tiểu Lộ lập tức vén tóc Tất Lập Kỳ lên chỉnh tề. Sau đó rút tay về, định làm tiếp công việc của mình.

Vừa lúc này, Tất Lập Kỳ đang gục trên bàn bỗng đứng lên tiếng, “Sao lại không sờ tiếp? Sờ thêm vài cái nữa đi?” Giọng y có chút mệt mỏi.

Giọng điệu này nghe ra có vẻ như đang làm nũng, nhưng Tiểu Lộ lại nghĩ: người như Tất Lập Kỳ sao lại làm nũng được chứ!

“Tôi tưởng là anh đang ngủ, nên khi tóc anh rơi vào tách cà phê tôi mới lấy ra giúp anh thôi!” Tiểu Lộ giải thích.

Tất Lập Kỳ ngẩng đầu lên nhìn thật sâu vào mắt Tiểu Lộ, ánh mắt đó khiến Tiểu Lộ không thể giải thích được, nó như là nhung nhớ, như là khẩn khoản cầu xin thứ gì vậy.

“Ngoài mẹ của tôi ra, không còn người nào vuốt tóc tôi như thế.” Tất Lập Kỳ nói khẽ, “Tôi thích cái cảm giác lúc cậu chạm vào tóc tôi, hãy chạm vào đi, giống như lúc này, sờ nhiều một chút.”

Tất Lập Kỳ nói xong, y gục đầu xuống khuỷu tay, cũng không biết là có ngủ hay không.

“Nếu đã như vậy thì anh về nhà kêu mẹ anh sờ cho không phải tốt hơn sao?” Tiểu Lộ xấu hổ trả lời.

“Bà ấy đã qua đời vì chứng ung thư rồi! Do trước đây từng tiếp xúc trực tiếp với chất phóng xạ nên đã mắc phải chứng bệnh đó.” Tất Lập Kỳ nói khẽ.

“...” Tiểu Lộ há miệng, nhưng cậu không biết mình nên nói cái gì.

Hai người im lặng thật lâu, im lặng đến nỗi nghe thấy tiếng gió thổi bên tai, im lặng đến nghe thấy tiếng côn trùng trong đám cỏ kêu inh ỏi. Tiểu Lộ kiên trì thật lâu, cuối cùng cũng không chịu nổi giọng trầm buồn không giống thường ngày của Tất Lập Kỳ khi nhắc đến mẹ mình, mà xoa nhẹ lên mái tóc tím mềm mại.

Tất Lập Kỳ ngủ rất ngon, một giấc ngủ sâu trước nay chưa từng có.

Tiểu Lộ dùng một tay tiếp tục xử lý công việc còn dang dở, ngẫu nhiên cậu sẽ ngẩng đầu lên ngó ra một chút rồi sau đó tiếp tục cúi xuống suy nghĩ cách vượt qua phòng tuyến bảo vệ tại khu nhà cao cấp của Tả Ánh Long, mà tay còn lại vẫn đặt trên tóc của Tất Lập Kỳ.

... ..

“Tổ trưởng, có điện thoại!” Một tổ viên trong tổ trọng án nhìn về phía Tất Lập Kỳ đang uống nước ở góc phòng, gọi.

Tất Lập Kỳ buông ly nước xuống, đi qua tiếp điện thoại, “Tổ trưởng tổ trọng án tổng cục thành phố T Tất Lập Kỳ, ai vậy?”

“Tất tổ trưởng...”

Những lời mà đối phương nói tiếp ở đầu bên kia khiến mặt của Tất Lập Kỳ càng ngày càng khó coi, cuối cùng thì bạo phát, “Cái gì mà không thể cấp lệnh khám xét? Anh nói tiếng của nước nào? Rõ ràng là tôi đã giao cho bên kiểm sát một đồng báo cáo khám nghiệm tử thi và một đồng dấu vân tay của Tả Ánh Long trên gậy đánh gôn, như vậy mà còn không thể xin lệnh khám xét, vậy phải như thế nào mới có thể xin được? Phải đợi đến lúc Tả Ánh Long bán đầu đạn hạt nhân cho Châu Âu, Châu Mỹ, Châu Phi, chờ đến khi bọn họ sang bắn tan tành nơi này mới có thể xin sao? Tôi thảo! Cái gì, kiểm sát trưởng bị điều đi? Tối qua nhà anh bị phóng hỏa đốt trụi rồi hả? Có người chết không? Không có là tốt rồi, chờ chuyện này kết thúc, tôi sẽ xin bồi thường giúp anh. Hiện tại anh cứ sắp xếp viện kiểm sát ổn định lại, nếu có ai dám léo hánh đối nghịch với tôi, anh nói với nó, đến lúc thanh toán, tôi sẽ là người đầu tiên xử lý nó.”

Tất Lập Kỳ vừa buông điện thoại xuống, Lâm Tiểu Hồng vội vàng chạy tới, “Tổ trưởng!”

“Chuyện gì nữa?” Tất Lập Kỳ bức tức, hỏi. Y vốn định nhờ vào lệnh khám xét đến điều tra nhà Tả Ánh Long, hy vọng có thể tìm được nửa con chip còn lại, nhưng xem ra kế hoạch này đã phá sản rồi.

Mặt của Lâm Tiểu Hồng cũng đỏ lên, thần sắc vô cùng không tốt, “Hôm nay mấy tổ viên của chúng ta đột nhiên nhận được lệnh phải đổi đi nơi khác, cơ hồ là đến hai phần ba đã bị trao quyền cho cấp dưới.”

Tất Lập Kỳ trừng lớn, “Tổng cục trưởng đâu? Sao ông ấy không ngăn chuyện này lại?”

“Hôm qua tổng cục trưởng bắt đầu đi Hawaii nghỉ phép dài hạn rồi!” Lâm Tiểu Hồng nói khẽ, “Hôm qua tôi có hỏi, ông ấy nói là mệnh lệnh của cấp trên. Xem ra Tả Ánh Long đã hối lộ rất nhiều quan chức cấp cao, lần này ông ta biết chúng ta muốn bắt ông ta nên đã ra tay chặn trước.”

“Giữ chứ!” Tất Lập Kỳ tức giận, đá lên bàn một cái, “Chỉ còn một phần ba nhân lực thì làm ăn gì? Mẹ nó!”

“Tổ trưởng!” Lại có người gọi, “Điện thoại!”

“Lại là tên chó chết nào nữa!” Tất Lập Kỳ vừa rống vừa đi qua tiếp điện thoại, “Alo, tổ trưởng tổ trọng án tổng cục thành phố T Tất Lập Kỳ, tốt nhất là anh tìm tôi có chuyện quan trọng, nếu không tôi sẽ cho anh chết vô cùng khó coi!”

“...” Đối phương im lặng một chút rồi lên tiếng, “Nội tôi nói phía các anh xảy ra chuyện, nên muốn anh đến nhà của chúng tôi một chuyến. Đúng rồi, mang cả Hồng Thử nữa.”

Nghe được giọng nói quen thuộc, sắc mặt Tất Lập Kỳ lập tức thay đổi ngay. Trên mặt y giống như mùa xuân ấm áp, hoa nở bốn phương, còn giọng nói thì cũng nhẹ nhàng như nước chảy, “Tình yêu của tôi, thì ra là cậu à...”

“Tút...Tút...Tút...”

Sắc mặt Tất Lập Kỳ lập tức trầm xuống, cầm điện thoại nói, “Hừ, nhanh như vậy đã treo máy, đồ vô lương tâm.”

Vừa ngẩng đầu lên thấy Lâm Tiểu Hồng đang nhìn mình kinh ngạc, y lập tức quát to: “Nhìn cái gì? Chưa từng thấy tổ trưởng của mấy người yêu đương à?”

“Quả thật là chưa từng thấy...” Lâm Tiểu Hồng nói khẽ.

“Chuẩn bị một chút rồi đi công tác.” Tất Lập Kỳ trở về chỗ ngồi, y lấp đạn vào súng rồi gắn cảnh huy lên, xách theo Lâm Tiểu Hồng rời khỏi văn phòng, đi thẳng về phía nhà Cố Tiểu Lộ.

Tất Lập Kỳ và Lâm Tiểu Hồng đến nơi, vừa nhấn chuông cửa thì cánh cửa lập tức mở ra.

Nhà của Cố Tiểu Lộ làm bằng thép cứng, bề dày chắc cũng có hơn năm tấc, không biết là để phòng trộm hay chống gài bom. Nhưng điều này vẫn chưa phải là thứ làm cho Tất Lập Kỳ phải kinh ngạc.

Khi hai người vào trong thì lập tức truyền đến một giọng nói có chút cứng nhắc nhưng lễ phép: “Xin chào hai vị cảnh quan, xin hỏi hai vị muốn dùng trà hay cà phê?”

“Không cần!” Tất Lập Kỳ nhìn khắp bốn phía cũng không thấy ai, không biết tiếng nói này là từ chỗ nào chui ra. Y xem bốn phía xong, quay lại nhìn Lâm Tiểu Hồng.

Lâm Tiểu Hồng cũng chưa từng đến nhà Tiểu Lộ, cho nên cũng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Chợt có tiếng bước chân đi đến, thì ra đó là Tiểu Lộ, “Hai người đã tới rồi à? Không ngờ hai người lại hành động mau lẹ như vậy! Theo tôi!”

Tiểu Lộ dẫn hai người vào thư phòng. Khi thấy trên bàn của Tiểu Lộ có mấy cái máy tính, Lâm Tiểu Hồng và Tất Lập Kỳ nghĩ có lẽ sẽ ở nơi này nói chuyện. Không ngờ Tiểu Lộ lại đến bên cạnh giá sách đẩy nó sang một bên để lộ ra một chiếc cầu thang dẫn xuống phía dưới.

Hai vị cảnh quan nhìn nhìn ngó ngó một hồi, rồi theo Tiểu Lộ đi xuống phía dưới.

Thì ra phía dưới Cố gia là một tầng ngầm, đồng thời cũng là sân huấn luyện. Tất Lập Kỳ đi xuống phía dưới, thấy sau lớp kính trong suốt là vách núi giả, y cảm thấy dường như mình đang nằm mơ, sang một gian khác lại thấy bày biện đầy đủ các thiết bị vận động, lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Nội, chị hai! Bọn họ đến rồi!” Nơi này hẳn là tầng cuối cùng của tầng ngầm. Tiểu Lộ đến cạnh Cố đại gia và Cố Tiểu Hương đang ngồi bên bàn họp, lên tiếng.

Thái độ của Cố đại gia vẫn rất ôn hòa, “Mọi người đến rồi à? Ngồi xuống đi.”

Cố Tiểu Hương lạnh lùng liếc Tất Lập Kỳ một cái, cô quả thật rất không thích người này.

Tiểu Lộ nhìn đồng hồ rồi ngược mặt lên nói với hai vị khách, “Không có nhiều thời gian, chúng ta đi thẳng vào chủ đề đi!”

Tiểu Hương hô lên một tiếng, “Kiệt Khắc, sữa nóng.”

Trong không khí lại truyền đến một giọng nói: “Xin tiểu thư chờ một chút.” Không bao lâu sau, cánh tay người máy đã bưng lên một ly sữa nóng, để ngay ngắn trước mặt Tiểu Hương.

“Đó là gì vậy?” Tất Lập Kỳ tò mò, chỉ chỉ lên không trung.

“Quản gia kiêm bảo vệ của nhà tôi – Kiệt Khắc.” Tiểu Lộ thản nhiên nói, về chuyện này cậu cũng không để ý lắm, thứ mà cậu để ý chính là chuyện tiếp theo phải làm.

Chờ bọn trẻ ngồi xuống xong xuôi, Cố đại gia mới lên tiếng: “Bề ngoài thì Tả Ánh Long vẫn không chút động tĩnh, nhưng thật ra bên trong đã làm rất nhiều chuyện. Ông nghĩ hôm nay mọi người cũng đã nhận được tin kiểm sát trưởng bị điều đi, tổng cục trưởng bị bắt phải nghỉ phép, các tổ viên của hai người cũng bị điều đi hết hai phần ba.”

Nghe nhắc tới chuyện này, cơn tức của Tất Lập Kỳ cũng bùng lên, “Tên chết dẫm đó không biết đã đút lót bao nhiêu tiền, hối lộ bao nhiêu quan chức, hành động nhanh đến nỗi mọi người đều trở tay không kịp.”

“Hắn ta chính là muốn chúng ta trở tay không kịp, hơn nữa hắn cũng đã tra ra được vụ mất trộm ở công ty mình lần trước là do Tiểu Lộ làm. Không bao lâu nữa, cô nàng người máy mà các cháu đã từng gặp sẽ tìm đến đây.” Cố đại gia từ tốn trả lời.

Tất Lập Kỳ nhíu mày: “Sao ông ta biết là Tiểu Lộ làm?”

Tiểu Hương uống một ngụm sữa rồi lạnh lùng nói: “Còn không phải do nội bộ bên trong cảnh cục của cậu bị mua chuộc.”

Tiểu Lộ ấn lên bàn vài cái, lập tức xuất hiện hình 3D khu nhà của Tả Ánh Long. Cậu vừa chuyển sang phòng kế bên vừa nói: “Cho nên một lát nữa chúng ta sẽ hành động, cho dù Tả Tiểu Manh có tới nơi này cũng vừa lúc, nơi này không có ai, mà nhà của Tả Ánh Long lại mất đi người bảo vệ.”

“Một lát nữa sẽ hành động? Chờ chút, chẳng lẽ chỉ có năm người chúng ta thôi sao?” Lâm Tiểu Hồng nghi hoặc, hỏi.

“Trước đây đều do một mình tôi làm, lần này có thêm bốn người, tôi cũng cảm thấy rất là phiền.” Lúc Tiểu Lộ thốt ra câu đó, đã bị bà chị đánh đá ngồi kế bên gõ mạnh lên đầu cái cốp.

“Mày muốn hành động một mình? Đúng là không biết sống chết!” Cố Tiểu Hương nghiêng răng, nghiêng lợi.

“Ồ!” Tiểu Lộ tùy tiện lên tiếng, rồi lập tức phóng to toàn cảnh khu nhà của Tả Ánh Long lên, để lúc bàn luận mọi người có thể thấy rõ những nơi mình nói đến.

“Khu nhà này có sự bảo hộ của hệ thống bảo vệ, tôi đã xem kĩ rồi, lộ tuyến nhanh nhất chính là đi thẳng vào, chỉ cần trong vòng ba phút có thể từ bên ngoài tiến vào bên trong là được.” Tiểu Lộ giải thích.

“Ba phút?” Tất Lập Kỳ kêu lên: “Cậu vượt qua bức tường cao như vậy ít nhất cũng mất hai phút rồi!”

Tiểu Lộ không thèm để ý đến người nọ mà tiếp tục chỉ vào phần điện cao thế quanh tường và hệ thống người máy bảo vệ trên sân cỏ, “Tôi và chị hai một tổ, sau khi trèo qua tường, chị hai sẽ phụ trách giải quyết đám người máy bảo vệ, còn tôi thì phụ trách chạy vào bên trong.”

“Chờ đã, cô ta là phụ nữ có thai, làm sao giải quyết mấy người máy đó?” Lần thứ hai Tất Lập Kỳ đưa ra nghi vấn, “Huống chi tường cao như vậy, còn có điện cao thế, cô ta có thể vượt qua sao?” Y cảm thấy cậu đúng là người ngoài hành tinh, cho nên những lời nói ra đều là người ngoài hành tinh nói.

Tiểu Lộ cũng cảm thấy rất kì quái, “Tại sao lại không được?”

Cố Tiểu Hương tiếp tục dùng giọng điệu lạnh lùng nói, “Đừng xem thường phụ nữ có thai! Đá chân, hạ eo, lộn ngược ra sau tôi đều có thể làm được.”

Tiểu Lộ lấy thiết bị vũ khí ra, “Chị, đây là súng xung điện, điện từ từ súng này phát ra có thể phá hủy con chip của những người máy đó, phương pháp sử dụng rất đơn giản, để em dạy cho chị.”

“Còn nữa, bạn của tôi là Lão Quỷ và B Gà đã dùng thiết bị định vị phản ứng ngược, giúp tôi tra được vị trí giấu nửa con chip còn lại.” Tiểu Lộ chỉ vào một căn phòng ở lầu ba, thông qua hệ thống phân hình có thể thấy được ở vách tường bên trái có một không gian hở.

“Có lẽ tử bảo hiểm được đặt ở đó, rất lớn. Tôi đã xem rồi, tiền bên trong nhiều đến nỗi một người khiêng cũng không hết.” Tiểu Lộ nói tiếp: “Về phần cấu tạo của tử bảo hiểm, tôi đã xâm nhập vào công ty chuyên cung cấp tử bảo hiểm kiểm tra, đây là tử bảo hiểm mới nhất của Đức SD – 150. Ừm...Nhưng tôi chỉ tra được loại mà thôi còn hình dạng của nó ra sao thì tôi cũng không biết. Dù sao thì đến lúc đó nhớ mang đầy đủ dụng cụ là được rồi...”

Cố Tiểu Hương nhìn nhìn đồng hồ, đã đến năm giờ rồi, “Mặt trời sắp xuống núi, phải đi ngay thôi!”

“Chờ chút, bộp chộp gấp gấp như vậy có được không?” Về kế hoạch của Tiểu Lộ, Lâm Tiểu Hồng vô cùng lo lắng.

“Sao lại không được? Chẳng lẽ ngồi đây chờ chết?” Tiểu Lộ nghi hoặc, nói: “Nếu kẻ địch đã đi trước cô một bước thì cô phải đi trước họ hai bước, ba bước mới được. Phải nhanh hơn họ, mạnh hơn họ, tiến xa hơn họ thì mới nắm được thắng lợi.”

Sau đó, Tiểu Lộ quay lại nói với bà chị và ông nội, “Được rồi, đi thôi!” Cậu nhìn vào khoảng không nói, “Kiệt Khắc, đã để mọi thứ vào xe chưa?”

“Rồi, thưa chủ nhân.” Kiệt Khắc trả lời.

Về mặt của ba người Cố gia vô cùng thoải mái, một chút cũng không nhìn ra được là họ sắp phải đi vào long đàm hổ huyệt.

Ba người họ đi phía trước, Tất Lập Kỳ và Lâm Tiểu Hồng theo phía sau.

Tất Lập Kỳ đột nhiên lên tiếng: “Nếu mấy người tính toán sai, Tả Tiểu Manh không có đến nơi này giết Tiểu Lộ mà ở cạnh Tả Ánh Long vậy thì cậu làm sao đối phó với thứ người máy khủng bố đó?”

Tiểu Lộ quay đầu lại nhìn Tất Lập Kỳ, nói khẽ, “Suýt, tôi có vũ khí bí mật, đừng nói cho ai biết!” Sau đó giống như trêu chọc, cậu liếc Tất Lập Kỳ một cái.

Tất Lập Kỳ ngây ngẩn cả người, y chưa bao giờ thấy Tiểu Lộ có vẻ mặt như vậy nha! Trong lòng Tất Lập Kỳ lập tức xôn xao, mèm chút nữa y đã quên mất đây không phải là địa bàn của mình mà chạy ngay đến “làm thịt” người nọ.

Ba ông cháu vừa đi vừa nói chuyện với nhau, Cố đại gia nhắc nhở, “Nhớ kĩ, đến lúc đó tuyệt đối không thể có bất cứ sai lầm gì. Nhất là Tiểu Lộ, con phải chú ý một chút, chỉ cần chậm một giây thì hành động lần này sẽ bị hủy.”

“Rõ!” Hai chị em đồng thanh đáp.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

.

.

Mở cửa ga ra, Tất Lập Kỳ và Lâm Tiểu Hồng đều bị cảnh tượng trước mắt dọa cho đờ người.

Ngay cả Cố đại gia và Cố Tiểu Hương cũng cảm thấy choáng váng.

“Thứ này là cháu làm ra?” Cố đại gia ần ần thái dương, chỉ vào chiếc xe thiết giáp siêu lớn vừa có thể chạy trên cạn cũng như dưới nước.

“Cháu nói muốn diệt Tả Ánh Long, nên bạn cháu đã đưa cho cháu thứ này.” Tiểu Lộ mở cửa xe thiết giáp ra, vẫy tay, gọi mọi người nhanh tiến vào.

“Ai đưa cho cậu?” Lâm Tiểu Hồng hỏi.

“Lão Quỷ!” Tiểu Lộ nói: “Cậu ấy mua được trên eBay, sau đó tự mình sửa lại. Bên ngoài là thép siêu hợp kim, được bao phủ bằng chất liệu của áo ẩn hình, còn có thể trực tiếp xâm nhập vào hệ thống vệ tinh, sau đó từ hệ thống vệ tinh theo dõi hết thấy. Mọi người ở trong này rất an toàn, cho dù Tả Tiểu Mạnh có lợi hại đến đâu đi nữa cũng không thể dùng dao chém nát xe thiết giáp này được!”

Lâm Tiểu Hồng thì thào: “Xém chút nữa mình đã quên Lão Quỷ từng là nhân viên kĩ thuật của bộ đội đặc chủng...”

Người lái xe là Cố đại gia. Vì khi lái xe thiết giáp ra ngoài có thể gặp phải cảnh sát kiểm tra, nên vừa lên xe ông đã bảo Tiểu Lộ mở chức năng ẩn hình, hơn nữa kỹ thuật lái xe của Cố đại gia vô cùng tốt, cho nên bất kể là phía trước, phía sau, bên phải hay bên trái có người gì ông đều có thể tránh qua né lại, thuận lợi mà tiến lên phía trước.

khoảng chừng hơn nửa giờ thì mọi người đến rừng cây bên ngoài khu nhà cao cấp của Tả Ánh Long.

Tiểu Lộ và Tiểu Hương mặc áo ẩn hình vào, lúc thấy Tiểu Lộ thay quần áo, hai mắt của Tất Lập Kỳ lờ lờ phát ra một luồng lục quang. Phát hiện ánh mắt rợn người đó, Tiểu Lộ lập tức chui ra phía sau lưng bà chị trốn.

Tiểu Hương hắt cái bụng to tướng lên, ánh mắt giống như muốn nói: Muốn nhìn hả? Bụng nè, xem cho đã đi!

Tất Lập Kỳ “Hừ!” một tiếng rồi lập tức nhìn sang chỗ khác. Đối với phụ nữ, y không có hứng thú, nhất là bộ ngực to đùng đó, nhìn vào sẽ xúi quẩy.

Tiểu Lộ đeo một máy tính mini bên cổ tay trái, tay phải trang bị thêm thứ gì đó, ngay cả chiếc túi bên hông cũng bỏ vào mấy vật phẩm mà Cố đại gia đã mua bên Đức về, sau đó đeo ống nghe vô tuyến lên.

Hai chị em vừa chuẩn bị xong xuôi hết, lập tức nhảy xuống xe.

“Cẩn thận điện cao thế!” Thấy Tiểu Lộ nhảy xuống, Tất Lập Kỳ vội vàng nhắc nhở.

Ánh mắt của Tất Lập Kỳ rất chân thành, Tiểu Lộ im lặng một chút, rồi gật đầu, “Yên tâm, sáng nay tôi đã nhờ người giả làm nhân viên công ty điện lực đến nói với bọn họ là ngắt điện rồi.”

“Sau khi vào trong cũng phải cẩn thận.” Tất Lập Kỳ nói tiếp.

“Đừng lo, bộ đồ ẩn hình này đã thăng cấp, có thêm chức năng chống đạn.” Tiểu Lộ nói.

“Còn phòng cả nước xối trúng nữa! Nói nhiều quá làm gì, đi thôi!” Cổ Tiểu Hương nhủ mày. Hai tên này làm như sinh ly tử biệt không bằng, nói những câu ghê tởm như vậy báo hại cô đã qua thời kì nôn nghén mà nghe thấy lại muốn ói cả ra.

Tiểu Lộ nhìn Tất Lập Kỳ, phát tay rồi lập tức chạy theo bà chị đang đi như bay.

Hai người vừa xuống xe thì nhanh chóng ẩn vào nút trước ngực, lập tức biến mất ngay trước mắt của Tất Lập Kỳ.

Cổ đại gia nhích lại gần, ấn mấy phím trên xe thiết giáp, mở hệ thống vệ tinh lên. Tức thì, trên màn ảnh lập tức xuất hiện các góc độ khác nhau ở khu nhà của Tả Ánh Long và hình ảnh mơ hồ của Tiểu Lộ, Tiểu Hương.

Khi này ở trên xe, Tiểu Lộ đã chỉ cho ông biết những thao tác ấy. Tuy là tuổi tác đã cao, nhưng ông vẫn có thể dễ dàng ghi nhớ cách sử dụng các thiết bị công nghệ cao.

Bấy giờ, Tất Lập Kỳ ở một bên vô cùng lo lắng. Hai người đó, một người là phụ nữ có thai, còn một người là sinh viên còn chưa tốt nghiệp đại học, mấy lần y muốn chạy theo Tiểu Lộ, nhưng đều bị Cổ đại gia cản lại.

Tiểu Lộ và Tiểu Hương chạy đến bên bức tường trước luồng điện cao thế, Tiểu Lộ bắt hai tay làm ghế đỡ cho Tiểu Hương đạp lên tay mình dùng sức bung lên trên. Tiểu Hương cũng thuận thế mà nhảy cao lên, lộn một vòng, dễ dàng vượt qua bức tường cao hơn hai người xếp đứng.

“Có nhìn thấy gì không?” Ở trên xe, Tất Lập Kỳ kinh ngạc, quay đầu sang nhìn Lâm Tiểu Hồng, “Cô ta là phụ nữ có thai đó nha!”

Lâm Tiểu Hồng còn chưa kịp trả lời thì lập tức chỉ lên màn hình, ý bảo tổ trưởng của mình xem tiếp.

Động tác của Tiểu Lộ cũng không ngừng lại, cậu xoay cổ tay trái một cái, lập tức bắn ra một sợi dây thừng, đầu sợi dây có nhiều móng vuốt bám vào tường. Tiếp đó, cậu kéo dây thừng đến gần lưới điện cao thế, giật mạnh dây thừng một cái, dùng sức của cổ tay lộn một vòng ba trăm sáu mươi độ bay qua tường. Trong lúc bay qua, cậu cũng không quên thu dây thừng lại rồi an toàn đáp vào phía bên trong.

Lúc này Tất Lập Kỳ mới hiểu được, thì ra tay trộm chuyên nghiệp chính là như thế.

Hai người vừa bước vào thì trong ống nghe truyền đến giọng nói, “Tiểu Hương, hành động trước.”

Kính râm màu đen trên áo ẩn hình giúp Tiểu Lộ và Tiểu Hương có thể nhìn thấy đối phương. Lấy súng xung điện từ ra, Tiểu Hương lập tức giải quyết hết đám người máy bảo vệ đang tuần tra trên sân.

Cổ đại gia nhìn đồng hồ nói tiếp, “Tiểu Lộ, tới phiên cháu!”

Tiểu Lộ vận động gân cốt một chút – đó là các động tác mà Cổ đại gia đã dạy – rồi xâm nhập vào hệ thống của công ty điện lực, đồng thời ngắt đi nguồn điện trong khu nhà cao cấp của Tả Ánh Long. Sau đó, câu hô lên tiếng “Bắt đầu”, giống như cơn gió chạy nhanh về phía trước.

Với tốc độ đó, Tất Lập Kỳ cảm thấy Tiểu Lộ giống như vận động viên thi chạy một trăm mét trong thể vận hội thế giới.

Khu nhà của Tả Ánh Long đang đèn đuốc sáng trưng thì đột nhiên tối sầm lại. Tả Ánh Long đang nghe nhạc, nhâm nhi một ly whiskey lập tức cảnh giác, nhảy từ trên sofa xuống, hô to: “Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại không có điện?”

Tên thuộc hạ lộ mọ tiến lên phía trước báo cáo: “Lão đại, hôm nay điện lực có đến thông báo, bảo vì đang sửa trạm biến điện ở gần đây cho nên tối nay sẽ ngắt điện một lát.”

“Ngắt điện thì tao làm sao nghe nhạc được?” Tả Ánh Long cá giận.

“Lão đại, ba phút sau máy phát điện của chúng ta sẽ tự động phát, xin người đợi thêm một lát nữa!” Tên thuộc hạ đáp.

Tả Ánh Long hừ một tiếng, rồi ngồi xuống sô pha.

Thời gian ba phút mà chạy qua hết cái sân cỏ rộng lớn đó thì đã mất hết hai phút rồi, Cố đại gia nhìn đồng hồ, trong lòng cũng có chút nóng vội.

“Tiểu Lộ, còn một phút nữa.”

Lúc này, xe thiết giáp mở ra, Cố Tiểu Hương tắt bỏ chế độ ẩn hình rồi cầm súng xung điện bước vào trong xe.

Tất Lập Kỳ tỏ vẻ khó tin, nói: “Sao cô lại trở về? Cô bỏ mặt Tiểu Lộ ở trong đó một mình sao?”

Cố Tiểu Hương lập tức nói: “Tôi ở lại chỉ thêm vướng chân vướng tay, thằng nhóc đó lợi hại hơn tôi nhiều, một mình nó cũng không thành vấn đề.”

Tiểu Lộ dùng kinh nghiệm leo vách núi giả nhiều năm mà ôm cây cột, ra sức trèo từ lầu một lên lầu hai.

Sau đó, cậu dừng lại nhìn nhìn khóa chống trộm ở cửa sổ tầng hai, bên trong ống nghe chọt truyền tới tiếng của ông nội, “Hai mươi giây.”

Cậu lấy ngón tay sờ soạng khóa chống trộm một chút, rồi “Tạch” một tiếng, ổ khóa trên cửa sổ rời ra, Tiểu Lộ nắm lấy phía bên trái cánh cửa sổ, chui vào trong phòng.

“Năm giây.” Cậu đóng cửa sổ lại, giống y như lúc ban đầu.

Lúc này, máy phát điện bắt đầu khởi động, tầng điện cao thế trong khu nhà cũng dần dần khôi phục.

“Cố Tiểu Lộ thành công lên bờ.” Tiếng của Tiểu Lộ truyền vào trong xe thiết giáp.

Ở trên xe, Tất Lập Kỳ và Lâm Tiểu Hồng toát mồ hôi lạnh.

Mà lúc này, Tiểu Lộ đang cố gắng chấp hành nhiệm vụ nên đương nhiên không biết bọn họ đang cãi nhau chuyện gì. Cậu vừa lấy tay chỉnh máy tính, phân tích hoàn cảnh xung quanh vừa từ từ đi lên lầu ba.

Cho đến khi đi tới căn phòng nhỏ trong trí nhớ, Tiểu Lộ thấy cả người vui lên hẳn.

Cậu lấy tay mở cửa, nhưng đã bị khóa. Không sao cả, Tiểu Lộ lại làm giống như cánh cửa sổ lúc nãy, đưa tay sờ sờ một chút, cửa lập tức mở ra ngay.

Thật ra thì trong tay cậu đang cầm một chiếc chìa khóa vạn năng, nếu gặp trường hợp dùng chìa khóa này mà vẫn không mở được, thì cũng có thể cạy cửa mà vào.

Cánh cửa từ từ mở về phía Tiểu Lộ, thấy tình huống đó, Tiểu Lộ không khỏi ngây người. Bởi vì bình thường thì cửa đều sẽ hướng vào bên trong mà không phải hướng trở ra ngoài như thế này.

Tiểu Lộ lui ra phía sau một chút cho cánh cửa mở hẳn ra rồi dùng máy tính mini phát ra một luồng sáng phân hình màu xanh. Kết quả, cậu phát hiện cả gian phòng đầy các tia laser đan xen vào nhau, từ trần nhà đến mặt đất, trung bình cứ cách 5cm sẽ có một tia như thế. Cách bảo vệ này đúng là còn khó xử lý hơn cả dụng cụ nhận diện hơi thở người tới gần. Ít ra thì với dụng cụ đánh hơi như thế, cậu còn có thể dùng dây đu đến bàn học, sau đó lần qua tủ bảo hiểm, nhưng còn chùm tia laser bảo vệ biến thái đó, trừ phi cậu có thể thu nhỏ lại 4.99 cm, nếu không vừa bước vào, cậu sẽ đụng phải chuông cảnh báo.

Tiểu Lộ buồn rầu, một tay chống cằm ngồi xếp bằng trước cửa, tập trung suy nghĩ cách giải quyết hàng rào bảo vệ.

Dù sao thì cậu cũng đang mặc áo ẩn hình, nên sẽ không có ai nhìn thấy cậu, mà cậu cũng không sợ bị kẻ nào phát hiện.

Trên xe thiết giáp, Cố đại gia và Cố Tiểu Hương nhìn màn hình, nhíu mày. Lúc nãy ngắt điện là nguồn điện do công ty điện lực phát ra, hiện giờ nguồn điện đang sử dụng là do máy phát trong khu nhà của Tả Ánh Long khởi động, cho nên không thể tiếp tục dùng phương thức ngắt điện của Tiểu Lộ khi nãy mà tắt hệ thống bảo vệ được.

Bấy giờ, có một tiếng động từ một góc ảnh nhỏ truyền đến.

Mọi người xem kĩ lại thì ra là nóc nhà mấy trăm năm của Cổ gia bị phá một lỗ lớn, sau đó có một cô gái tóc xanh, áo lam, dáng người mảnh khảnh, tay cầm song đao nhảy vào trong nhà tìm kiếm gia chủ.

Kiệt Khắc vẫn lặng lẽ theo dõi cô nàng, thỉnh thoảng ngắt màn ảnh, truyền hình toàn bộ động tác của cô gái đến màn hình trên xe thiết giáp.

“Là Tả Tiểu Manh, cô ta đúng thật là đến tìm Tiểu Lộ.” Lâm Tiểu Hồng nói.

Đột nhiên, Tả Tiểu Manh xoay người lại, vung đao lên, màn ảnh tắt phụt chỉ còn màu trắng toát.

“Trong này...không có...người...” Kiệt khắc truyền từng câu nói của Tiểu Manh vào tai mọi người.

Cổ đại gia lập tức điều chỉnh màn ảnh và âm lượng. Tiếp theo lại truyền tới một giọng nam, “VẬY cô trở về đi, hôm nay không biết tại sao tôi lại cảm thấy cả người không yên. Lúc này trong nhà còn mất điện, hại tâm tình tôi cũng kém hẳn.”

“Tôi sẽ về ngay.” Tả Tiểu Manh nói.

“Về ngay là bao lâu?” Giọng nói đó, Tất Lập Kỳ nhớ rõ là của Tả Ánh Long.

“Về ngay, mười phút.” Tả Tiểu Manh nói.

“Mười phút? Lâu lắm, như vậy tôi phải nhớ cô đến mười phút!” Tả Ánh Long nói tiếp: “Năm phút được không? Trong vòng năm phút phải trở về ngay! Dù sao với tốc độ của cô cũng không phải không làm được.”

“Có chút khó khăn!” Tả Tiểu Manh trả lời.

“Ngoan, mau về nhà đi, tôi chờ cô!” Sau lại còn tặng kèm một nụ hôn.

“...Ông chờ tôi.” Tả Tiểu Manh nói.

Kế nữa thì không còn tiếng động nào trong Cổ gia.

Tất Lập Kỳ sờ cảm một chút rồi lên tiếng, “Tên Tả Ánh Long đó cũng đã ba mươi mấy tuổi rồi mà còn dùng cách này để cua gái! Đúng là người vô sỉ bất kể là làm như thế nào cũng đều vô sỉ!”

“Sao Tả Tiểu Manh lại nghe lời Tả Ánh Long nhỉ?” Lâm Tiểu Hồng nhìn về phía tổ trưởng của mình, cô thật không hiểu vấn đề này.

“Yêu đó mà!” Tất Lập Kỳ dùng hai tay tạo thành một hình trái tim trước ngực, “Người máy trí năng bắt chước con người, học theo con người, đến cuối cùng cái gì cũng học hết cho nên học luôn mấy vụ yêu đương phức tạp của con người, yêu đó! Tôi đoán Tả Tiểu Manh ở bên cạnh Tả Ánh Long là vì hai nguyên nhân, một là cô ta đang học tập, hai là cô ta đã thật sự yêu Tả Ánh Long rồi.”

Cổ đại gia và Cổ Tiểu Hương không thèm đếm xỉa đến mấy vụ lí luận yêu đương của Tất Lập Kỳ, mà lập tức nói vào microphone: “Tiểu Lộ, năm phút nữa người máy đó sẽ trở về, chú ý thời gian một chút.”

Tiểu Lộ không lên tiếng mà chỉ tập trung nhìn mấy tia laser bảo vệ.

“...Nó nhập định rồi.” Cổ Tiểu Hương bắt đầu dĩ nhiên. Đứa em trai này của cô mỗi khi nghĩ đến thứ gì sẽ vô cùng tập trung, đừng nói là người khác nói chuyện, cho dù có lấy tay vẫy vẫy trước mặt nó, nó cũng không để ý tới.

Tất Lập Kỳ nghe thấy còn khản trương hơn cả ông và chị của Tiểu Lộ.

Y chạy lên giắt lấy microphone của Cổ đại gia, hét lớn, “Cổ Tiểu Lộ, cậu chỉ còn năm phút thôi, có nghe thấy không? Nếu cậu thật không muốn hành động, tôi sẽ lập tức bắt cậu “gian”, lộc, ăn!”

Tiếng hét của Tất Lập Kỳ làm Tiểu Lộ hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại, “Đừng ồn, tôi đang nghĩ cách tắt lưới laser bảo vệ.”

“Không phải cậu rất lợi hại sao? Không phải cậu là hacker siêu mạnh sao? Hệ thống laser bảo vệ nho nhỏ đó sao có thể cản được cậu chứ! Cổ Tiểu Lộ, cậu mau nghĩ cách mở tủ bảo hiểm lấy nửa con chip đó ra cho tôi, sau đó lập tức trở về ngay, bằng không cậu nhất định phải chết!” Tất lập Kỳ gào thét.

Kết quả vừa mới xong, y đã bị Cố Tiểu Hương đập cho một cước. Cô giống như một nữ vương cao ngạo, bề ngoài mà khinh thường nhìn Tất Lập Kỳ, “Ai cho mày đụng đến em trai chị?”

“Chỉ còn năm phút, năm phút thôi đó!” Tất Lập Kỳ rướn cổ rống với Cố Tiểu Hương rồi quay đầu lại nhìn Lâm Tiểu Hồng, “Cô có mang hỏa tiễn lần trước đã bắn thủng người máy đó theo không?”

“...Tôi không biết là có nhiệm vụ này, cho nên ngoài súng và cảnh huy ra, cái gì cũng không mang theo...” Lâm Tiểu Hồng ảo não.

“Cô...” Tất Lập Kỳ nắm chặt nắm tay, định đập một cái lên đầu Lâm Tiểu Hồng, nhưng y lại nhịn xuống, rồi ngửa đầu thở dài.

“Chỉ cần trong vòng năm phút Tiểu Lộ có thể hoàn thành nhiệm vụ thì không có gì nguy hiểm.” Tuy Cố đại gia nói như vậy nhưng trong lòng ông vẫn vô cùng lo lắng. Trước đó đã nghe cháu mình nói, vừa nãy cũng đã thấy cảnh căn nhà bị phá thì có thể hiểu được lực sát thương của cô người máy trí năng Tả Tiểu Mạnh đó là rất lớn.

Cố Tiểu Hương nhìn màn hình một chút rồi lấy ra hai cây súng, một cho mình, còn một cho Tất Lập Kỳ.

Tất Lập Kỳ nhìn một cái, không thèm nhận, “Tôi có súng rồi!”

Cố Tiểu Hương trừng mắt nhìn tên đáng ghét trước mặt mình, “Đây là súng xung điện, chẳng lẽ cậu định lấy súng cảnh sát đã đăng kí số liệu ở cục cảnh sát ra dùng? Muốn cả thế giới không biết cậu chạy đến nhà Tả Ánh Long trộm đồ à?”

Tất Lập Kỳ quay đầu lại trừng bà chằn nọ một chút rồi mới cầm lấy súng.

Tiếp theo, Cố Tiểu Hương lại lấy ra hai khẩu súng xung điện từ và cũng đưa cho Tất Lập Kỳ một khẩu, “Nè, cái này dùng để đối phó người máy.” Sau đó nói tiếp, “Trong nhà Tả Ánh Long có hết thảy mười ba người, cậu sáu tôi bảy, chờ đến khi người máy đó trở về, sẽ tính qua phần cậu, như vậy vừa vặn một người bảy tên, rất công bằng.”

“Nè, bà chị! Người máy đó có thể tính thành hai ba chục người đó...” Tất Lập Kỳ phản bác ngay.

“Tôi là phụ nữ có thai, cậu muốn tôi đi đối phó người máy đó? Nếu tôi không cẩn thận bị đánh trúng bụng, làm cho đứa nhỏ trong bụng xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Cậu có thể sinh một đứa khác cho tôi không? Có thể không?” Cố Tiểu Hương nói xong thì mở cửa xe nhảy xuống.

Tất Lập Kỳ vừa muốn xuống xe lại bị Lâm Tiểu Hồng níu lại, “Tổ trưởng, còn tôi...”

“Cháu cứ ở lại đây lo cho ông lão này đi.” Cố đại gia mở miệng, “Chờ lát nữa sẽ đến phiên cháu.”

Tất Lập Kỳ cũng nhìn Lâm Tiểu Hồng, gật đầu.

Tuy rằng Lâm Tiểu Hồng rất muốn đi, nhưng cô phải tuân theo mệnh lệnh của cấp trên rồi!

Tiểu Lộ nhìn một hồi, rồi đánh lên bàn tay một cái. Cậu đã nghĩ ra cách rồi.

Trên bàn làm việc có máy tính, xem ra hệ thống này được khởi động từ đó, chỉ cần cậu có thể xâm nhập vào thì sẽ có cơ hội tắt bỏ hệ thống bảo vệ!

Tiểu Lộ rút một mạch điện ra khỏi máy tính mini, sau đó lấy một con bọ khoảng 1cm trong túi ra. Cậu lấy dụng cụ cẩn thận mở con bọ, lắp mạch điện vào. Sau khi lắp ráp xong xuôi, mắt con bọ phát ra tia sáng màu hồng, chân cũng bắt đầu chuyển động. Tiểu Lộ đặt con bọ xuống đất rồi dùng máy tính mini đều khiển hướng đi của con bọ, cẩn thận lách qua mạng lưới laser. Chờ cho nó đi đến bên bàn làm việc rồi đều khiển cho nó leo lên, cuối cùng là chạm vào chiếc máy tính.

Khoảng một phút thì “Ba” một tiếng, toàn bộ tia laser biến mất hết. Khóe miệng Tiểu Lộ cười lên một nụ cười rồi lập tức thu hồi con bọ, chạy nhanh đến bên tủ bảo hiểm, bắt đầu nghiên cứu loại tủ mới của Đức này.

Tuy là sản phẩm mới nhưng tủ bảo hiểm đó lại không dùng mật mã khóa như bình thường, mà là một loại khóa xoay tròn đã dùng ba, bốn mươi năm trước. Phía trên nó khóa có đến năm mươi con số, nếu muốn mở ra thì đúng là vô cùng khó khăn.

Tuy Nhiên, không có bất kì một loại khóa nào có thể làm khó được người của Cố gia. Lúc Tiểu Lộ còn rất nhỏ, ông nội đã từng dạy cậu cách mở loại khóa này rồi và tất nhiên, đến giờ, cậu vẫn còn nhớ rất rõ.

Bàn tay vịn vịn, ngón tay xoay xoay một chút, Tiểu Lộ kê tai sát vào ổ khóa để nghe tiếng động bên trong. Bí ẩn bên trong loại ổ khóa thời “thượng cổ” này là kim hỏa ở trong đó, chỉ cần tìm được vị trí kim hỏa, sau đó kéo qua phải một vòng, trở qua trái ba vòng, tổng cộng chính bốn vòng là khớp với mật mã, tủ bảo hiểm sẽ mở ra.

Tuy nhiên, âm thanh của kim hỏa cực kì nhỏ, cho nên phải có nhĩ lực tốt và sự tập trung cao độ thì mới nghe đúng vị trí.

Tiểu Lộ từ từ xoay, từ từ xoay, tập trung nghe tiếng máy móc hoạt động bên trong.

“Cạch...” Một tiếng.

“Cạch...” Hai tiếng.

“Cạch...” Ba tiếng.

Cậu định chuyển vòng thứ tư thì bên tai bỗng truyền đến giọng nói của ông nội, “Tiểu Lộ, còn một phút!”

Tiểu Lộ hít sâu một hơi rồi tiếp tục nghe tiếng động bên trong ổ khóa, cuối cùng “Lạch cạch...” tủ bảo hiểm mở ra.

Tiểu Lộ lập tức kéo cánh cửa vừa cứng vừa nặng ra, cậu tìm một lát thì phát hiện ở tầng trên có một chiếc hộp được bao bọc bởi lớp vải nhung màu lam, nhìn giống như hộp chứa nhẫn, cậu vội mở ra xem.

“Ha ha...” Tiểu lộ cười to, “Tìm được rồi!”

“Rút lui!” Trong ống nghe cũng vang lên giọng của ông nội. Vừa lúc này, chuông cảnh báo của khu nhà cao cấp cũng vang lên.

Tiểu Lộ nghe thấy, không khỏi hoảng hốt. Cậu nhét lẹ chiếc hộp vào túi rồi chạy nhanh đến bên cửa sổ, dùng sức đập vỡ cửa sổ, nhảy xuống. Lúc này, dây thừng trên tay cậu cũng phóng ra, móng vuốt bám chặt vào cửa sổ lầu ba, làm giảm bớt áp suất quất vào bụng cậu, đáp khê xuống đất.

Tả Ánh Long vốn đang ở phòng khách vừa nghe nhạc vừa nhấp nháp rượu ngon trong một bầu không khí tuyệt vời, thì tiếng chuông cảnh báo vang lên làm ông ta đứng phắt dậy, sắc mặt chuyển biến.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tả Ánh Long tức giận, hỏi.

Bọn thuộc hạ của ông ta đều chạy đi kiểm tra, chợt có người ở lầu ba hô lên: “Lão đại, tủ bảo hiểm trong văn phòng người bị cạy rồi!”

“Mẹ nó! Là tên không biết sống chết nào dám động vào đồ của ông!” Chợt nhớ tới chuyện trong tủ bảo hiểm còn có nửa con chip, Tả Ánh Long cả kinh, ném ly rượu xuống thảm, vỡ thành từng mảnh nhỏ, “Mấy đứa tụi bây còn đứng đó làm gì? Không mau ra ngoài xem rốt cuộc là tên lớn gan nào dám vào nhà tao trộm đồ!”

“Dạ, lão đại!”

Tả Ánh Long chạy ngay lên lầu ba xem, phát hiện đúng là nửa con chip đó đã bị lấy mất, ông ta giận sôi lên.

“Không được, phải gọi Tiểu Manh trở về mới có thể giải quyết ổn thỏa!” Trong mắt Tả Ánh Long lộ ra hung quang, ông ta nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi ngay.

Ngay khi điện thoại vừa chuyển được thì ánh mắt và vẻ mặt của ông ta vẫn không thay đổi, nhưng giọng điệu lại giấu đi sự cay độc khi này.

Ông ta làm ra vẻ khản trương, “Tiểu Manh, không xong rồi, trong nhà có trộm, hiện giờ cô đang ở đâu? Sao còn chưa về nhà?”

Đối phương ở đầu bên kia đáp lại, “Cũng sắp về tới rồi!” Sau đó treo máy.

Sau khi tắt điện thoại, Tả Ánh Long nhìn về phía tủ bảo hiểm bị mở ra. Tủ bảo hiểm và thiết bị bảo vệ mà ông ta mua đều là thiết bị công nghệ cao, tại sao công ty và nhà ông ta lại bị trộm vào liên tục như thế?

Tả Ánh Long nghiêng rằng, trong lòng thầm nghĩ, người bên cạnh cực cung cấp tin tức cho ông ta nói phía họ không có người nào có khả năng như thế, chẳng lẽ phía tổ “Săn rồng” đó tìm được nhân tài cao cấp bên ngoài vào?

Càng nghĩ càng cảm thấy có thể lắm, mà càng nghĩ thì lại càng tức giận, Tả Ánh Long hừ một tiếng thật lớn rồi đi xuống lầu, ông ta thật muốn biết là ai có lá gan lớn như vậy.

Sau khi thành công đập xuống cốp, Tiểu Lộ chạy nhanh về phía xe thiết giáp, lúc này cậu lại nhìn thấy Tất Lập Kỳ chạy về phía mình.

“Cố tiểu ngọc, sao mày lại ngọc như thế, làm chuông cảnh báo kêu lên inh ỏi!” Vốn đang mặc áo ẩn hình nhưng bởi vì gấp quá nên Cố Tiểu Hương vẫn chưa bật nút ẩn, vừa nhìn thấy Tiểu Lộ thì cô mắng cho xối xả.

Tiểu Lộ cũng giải trừ chế độ ẩn hình, cả ba người cùng dừng lại, nói: “Bên trong tủ bảo hiểm còn một tầng bảo vệ nữa, em không phát hiện!”

“Ngu ngốc!” Cố Tiểu Hương mắng.

Tất Lập Kỳ trừng Cố Tiểu Hương một cái, sau đó quay sang nhìn Tiểu Lộ bằng ánh mắt trù ẻo, “Cậu không sao chứ? Lúc nãy thấy cậu nhảy từ lầu ba xuống, có bị thương ở đâu không?”

“Không sao cả! Đúng rồi! Đây là thứ anh cần!” Tiểu Lộ đưa tay vô túi móc móc, lôi ra một cái hộp, đưa cho Tất Lập Kỳ.

Tất Lập Kỳ cũng thở ra một hơi, “Không có gì là tốt rồi!” Sau đó nhìn liếc qua chiếc hộp một cái rồi tùy tiện cầm lấy, nhét vào túi, “Vất vả cho cậu rồi!”

Cách đó không xa vang lên tiếng người hô to, “Ồ đây! Có ba người!”

Theo sau đó là một loạt tiếng súng, đèn trong sân của khu nhà cao cấp cũng được thấp sáng, hình dáng của ba người Tiểu Lộ cũng theo đó hiện ra, không chỗ nào che giấu được.

Tiểu Lộ và Tiểu Hương mặc áo ẩn hình, có kèm cả chức năng chống đạn nên khi tiếng súng vang lên, Tiểu Lộ lập tức bước lên phía trước, cầm thay Tất Lập Kỳ một viên đạn. Sau đó quay đầu lại hỏi, “Anh có mặc áo chống đạn không?”

“Có!” Tất Lập Kỳ trả lời.

“Ồ!” Tiểu Lộ lập tức tránh khỏi Tất Lập Kỳ, chạy đến bên cạnh Cố Tiểu Hương, lấy trong túi ra một khẩu súng xung điện, đồng thời nổ súng hỗ trợ Cố Tiểu Hương.

Khi dòng tinh điện trong cơ thể vượt quá giới hạn thì con người sẽ rơi vào trạng thái mê man, đây chính là cơ cấu vận hành của súng xung điện. Tất Lập Kỳ nhìn Tiểu Lộ xử một người lại một người, ai oán nói: “Mặc dù người ta có mặc áo chống đạn, nhưng đầu lại không có đội nón sắt, nếu bị bắn trúng thì tiêu ngay đó!”

“Bắn trúng càng tốt!” Tiểu Hương nói.

“Ít đi một mối họa phải không chị?” Tiểu Lộ cười cười.

Mười mấy tên bị xung điện ngắt xủ, mấy tên còn lại cũng xông tới, cầm súng nhắm ngay vào ba người. Tiểu Hương sờ sờ bụng, áo chống đạn tuy rằng chống đạn nhưng bị bắn trúng vẫn sẽ đau nha! Vừa rồi bụng của cô bị bắn trúng ba phát, cũng không biết là tên chết tiệt nào lại nhắm ngay bụng phụ nữ có thai mà bắn, nếu để cô bắt được, tên đó nhất định phải chết.

Lúc này, lại xuất hiện thêm một người, đương nhiên là Tả Ánh Long.

Do Tiểu Lộ và Tiểu Hương đều mang mặt nạ bảo hộ nên Tả Ánh Long không nhìn thấy mặt của hai người họ, nhưng với bộ tóc tím và đôi mắt đen lấp lánh đó thì Tả Ánh Long có thể nhận ra.

“Ai nha, không phải là tổ trưởng tổ trọng án tổng cục thành phố T Tất tổ trưởng hay sao? Hôm nay có chuyện gì mà ngài lại đại giá quan lâm hàn xá, lại còn dẫn theo hai tên trộm nữa? Tất tổ trưởng, nếu để cấp trên mới nhậm chức của cậu biết cậu đến chỗ của tôi trộm đồ thì thật là không tốt lắm đâu!” Tả Ánh Long nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đừng để ý đến ông ta, phá vòng vây trước rồi nói sau!” Tiểu Lộ kéo kéo Tất Lập Kỳ.

Thật ra thì Tiểu Lộ đã nhìn thấy một người từ phía xa chạy tới, với tốc độ không phải của con người đó thì đúng là Tả Tiểu Manh đã trở lại.

.

Tất Lập Kỳ cầm súng xung điện bắn về phía Tả Ánh Long, nhưng lại có một chiếc bóng màu xanh lao tới cản cho ông ta.

Lúc này, Tả Ánh Long mừng rỡ, nhìn người bảo vệ nhà mình, “Tiểu Manh, cô đã về rồi!”

“Súng xung điện từ!” Tiểu Hương nhìn Tất Lập Kỳ, hô to.

Tất Lập Kỳ lập tức cất súng xung điện vào, từ phía sau rút ra một khẩu súng xung điện từ, hai người cùng điều chỉnh cường độ đến mức cao nhất, sau đó bắn về phía Tả Tiểu Manh.

Loại súng xung điện từ này có thể phá hư tất cả các máy móc, thiết bị, nếu không có hệ thống phòng hộ, thì bình thường chỉ cần một phát thôi, con chip trong người máy sẽ bị hủy, không thể khởi động lại.

Tiểu Lộ cũng không nhàn rồi, cậu chia súng xung điện về phía mấy tên thuộc hạ, tuy trên người cậu bị bắn thương nhiều chỗ nhưng cậu vẫn duy trì phong độ, hạ được không ít tên.

Khi luồng điện từ được phóng ra, Tả Tiểu Manh cúi đầu xuống. Sau khi luồng điện từ trắng mạnh mẽ đó từ từ biến mất, chưa đến mấy giây, Tả Tiểu Manh lại ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi nhìn Tất Lập Kỳ và Cố Tiểu Hương.

“Mẹ nó, gặp quỷ rồi!” Cố Tiểu Hương giật mình. Không biết thứ này là loại người máy gì mà có thể thoát khỏi công kích của hai luồng điện từ cực mạnh.

Lúc này, bỗngưng bụng của Cố Tiểu Hương nhói lên, cô nhíu nhíu mày rồi ấn bụng, hạ thấp người xuống.

“Sao vậy? Sắp sinh hả?” Tất Lập Kỳ cũng khẩn trương.

“Chưa đâu!” Cố Tiểu Hương bực bội: “Thằng nhãi này mà dám chạy bậy ra, mẹ nó tức là tôi sẽ lập tức nhét nó trở vào bụng!”

“Chị hai, lại đây đi!” Tiểu Lộ biết tình huống không ổn, vội vàng đổi vị trí với Tiểu Hương.

Cố Tiểu Hương đổi sang súng xung điện, cô cố nén cơn đau đến mặt trắng toát, trút hết cơn tức lên năm tên thuộc hạ còn lại.

Cô hạ dòng điện trong súng xung điện đến mức thấp nhất rồi lần lượt bắn từng tên một, làm cho mấy tên đi theo Tả Ánh Long – từng làm không ít chuyện xấu đó – co rút người lại, nhưng không đến mức phải ngất xỉu. Sau đó lại lập đi lập lại như thế, khiến mấy gã nọ phải khóc la kêu cha gọi mẹ.

Tả Ánh Long nhìn đám thuộc hạ của mình hoàn toàn không thể đối phó với một bà bầu như Cố Tiểu Hương, ông ta tức giận, la lên, “Mấy đứa tội bây đúng là một lũ vô dụng!”

Sau đó lại nói với Tả Tiểu Manh bằng giọng điệu ôn hòa: “Tiểu Manh, cũng chỉ có cô đáng tin nhất, cô mau thay tôi giải quyết mấy tên này đi! Bọn họ thừa dịp cô không có mặt, đột nhập vào nhà, mở tủ bảo hiểm lấy đi nửa con chip. Tiểu Manh, mau giúp tôi lấy con chip lại, cô cũng biết con chip này rất quan trọng với tôi mà!”

Tả Tiểu Manh gật đầu rồi cầm thanh song đao, đi từng bước về phía trước.

Tiểu Lộ nhìn Tất Lập Kỳ, nói: “Anh phải cẩn thận, đao của cô ta được làm từ siêu hợp kim, áo chống đạn của cảnh cục chỉ có thể đỡ được một đao, nếu trúng hai đao, anh nhất định sẽ chết.”

“Ai nha, đến thời điểm sinh tử mà cậu còn lo lắng cho tôi như vậy, Tiểu Lộ yêu dấu của tôi, lại đây, cho tôi hôn một cái nào!” Tất Lập Kỳ chu miệng, tiến lại gần Tiểu Lộ, lại bị Tiểu Lộ lấy tay đẩy mặt sang một bên, mắt cậu vẫn nhìn chăm chăm Tả Tiểu Manh.

Tả Tiểu Manh xoay người, nhảy vọt tới. Tiểu Lộ và Tất Lập Kỳ cũng chuyển sang tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Hai người cầm súng điện từ liên tục đánh về phía Tả Tiểu Manh, vừa đánh vừa lui về phía sau.

Thật ra thì súng xung điện từ này chỉ có thể đối phó với máy móc bình thường, còn với người máy trí năng – trong não bộ có sóng điện từ cao tần bảo hộ – thì chỉ có tác dụng làm chậm lại động tác của cô thôi.

“Không phải trước lúc tiến hành nhiệm vụ cậu đã chuẩn bị hết rồi sao?” Tất Lập Kỳ vội hỏi: “Bây giờ làm sao đây? Tôi không muốn chết trong tay nữ thần 3D gì đó đâu nha, chuyện này mà truyền ra ngoài, người ta sẽ cười đến rụng răng mất!”

Tiểu Lộ nhìn vào mắt Tả Tiểu Manh, rồi nhìn về phía Tả Ánh Long đang đứng ở phía sau. Đột nhiên cậu quăng súng xung điện từ xuống, rút khẩu súng tự động trong túi ra, bắn thẳng vào người Tả Ánh Long.

“Phanh, phanh” hai tiếng, Tả Ánh Long bị bắn trúng đùi và vai phải, ông ta đau đớn, ngã quỵ xuống đất.

Tả Tiểu Manh nhìn vẻ mặt đau đớn của Tả Ánh Long, sau khi quay đầu lại, bộ mặt luôn không có biểu tình thế nhưng giờ lại lộ ra vẻ phẫn nộ.

“Thì ra đúng là yêu nha!” Tất Lập Kỳ nhìn Tả Tiểu Manh bằng một cái nhìn đầy bất đắc dĩ.

“Yêu cái gì?” Tiểu Lộ ngạc nhiên.

“Tả Tiểu Manh yêu Tả Ánh Long á!” Tất Lập Kỳ trả lời.

Tả Tiểu Manh nổi giận dùm dùm, vung song đao lên và mục tiêu chính là Tiểu Lộ.

“Tiểu Lộ, tiếp theo phải làm thế nào? Phụ nữ mà nổi giận thì rất đáng sợ, huống chi cậu còn đã thương gã đàn ông của cô ta!” Tất Lập Kỳ thấy thế, không khỏi khấn trương.

“Tất Lập Kỳ!” Tiểu Lộ bình tĩnh nói: “Đợi lát nữa cô ta tới gần, cho dù dùng cách gì, anh cũng phải ôm lấy cô ta, cho dù ôm không được cũng phải kéo cho được!”

“...” Tất Lập Kỳ nhăn mặt, “Cậu cũng biết là tôi chỉ có thể chịu được một đao mà!”

“Phía trước một đao, phía sau một đao, anh có cơ hội khống chế cô ta trong hai đao.” Tiểu Lộ bình thản nói.

“Làm sao khống chế chứ?” Tất Lập Kỳ cảm thấy mình sắp điên đến nơi rồi.

Tiểu Lộ giơ tay gỡ chiếc vòng điện trở trên tay Tất Lập Kỳ xuống, lúc này, song đao của Tả Tiểu Manh chỉ còn cách cậu 10cm. Nhanh như cắt, Tiểu Lộ đẩy Tất Lập Kỳ lên phía trước đánh ngã Tả Tiểu Manh.

Tất Lập Kỳ đứng lên thở phì phò, trong lòng nghĩ, chết thì chết! Rồi y ném súng xung điện từ đi, rút từ phía sau ra khẩu Desert Eagle nhắm về phía tay trái Tả Tiểu Manh, bắn hơn mười phát.

Tả Tiểu Manh buông tay ra, thanh trường đao cũng theo đó rơi từ vị trí hợp kim bị hao tổn xuống.

Tất Lập Kỳ chớp lấy thanh đao, nếu súng ông đã vô dụng thì y sẽ dùng chính thanh đao của Tả Tiểu Manh để đối phó cô ta.

Lúc đầu, cầm thanh đao lên leng keng lóc cóc một hồi, Tất Lập Kỳ bị vấp vào thế yếu. Nhưng sau khi dùng quen tay, y bắt đầu đánh ngang với Tả Tiểu Manh, hai bên không phân biệt được cao thấp.

Tả Tiểu Manh bị Tất Lập Kỳ quơ trúng mấy đao cũng không có biểu hiện đau đớn gì, nhưng sau khi bị chém vài nhát thì cả người Tất Lập Kỳ toàn là máu.

Tiểu Lộ ở một bên cũng vội vã lui về phía sau, cậu lấy con bọ dùng để đóng hệ thống bảo vệ trong thư phòng khi này ra.

Cậu bắt đầu xoa xoa phía sau con bọ, một lát sau con bọ bắt đầu biến hình, phân thành nhiều con bọ nhỏ khác.

Tiểu Lộ dùng máy tính mini điều khiển cho những con bọ đó đi về phía Tả Tiểu Manh.

Mấy con bọ bò bò trên cổ, từ từ leo lên chân Tả Tiểu Manh.

Nhưng Tả Tiểu Manh cũng không phải người máy bình thường, cô vừa cúi đầu xuống nhìn thấy, lập tức bắn ra tia laser hất mấy con bọ đó xuống đất.

Tuy nhiên, vẫn còn một số con bọ khác leo lên người Tất Lập Kỳ, tụ ở trên vai y.

Thừa dịp Tất Lập Kỳ và Tả Tiểu Manh đánh cho tối trời tối đất, lúc hai người di chuyển đến gần nhau thì Tiểu Lộ hô to, “Ôm lấy cô ta!”

Tất Lập Kỳ không chút do dự mà làm theo lời Tiểu Lộ, kết quả sau khi y nhào vào ôm Tả Tiểu Manh thì vừa lúc cô nài cho y một đao xuyên qua áo chống đạn.

Tất Lập Kỳ hô lên một tiếng đau đớn, một đao này quả là đã đâm xuyên qua cơ thể y rồi!

Vào lúc này, Tả Tiểu Manh lại xảy ra phản ứng kì quái. Cả người cô co rút, đôi mắt chớp tắt liên tục như đang cố không chế bản thân mình.

Tiểu Lộ lập tức ấn phím làm cho mấy con bọ không bị dòng tĩnh điện của Tất Lập Kỳ quấy nhiễu. Từng con một nhảy lên người Tả Tiểu Manh, bò lên trán cô, sau đó giống như kim loại hòa tan, thẩm thấu vào trong lớp da, đi thẳng vào bộ não điện tử của cô nài.

Tiếp đó, Tiểu Lộ lập tức liên lạc với A-đam (lúc này đang ở Mỹ), vừa thông tuyến, Tiểu Lộ nói ngay: “A-đam, tôi đã bắt được cô ta, hỗ trợ!”

Ở bên kia địa cầu A-đam trả lời: “Được!”

Hai cao thủ đứng đầu về lĩnh vực máy tính cùng nhau xâm nhập vào thể thức trong não điện tử của Tả Tiểu Manh, khống chế cô, hơn nữa còn giải bỏ ý đồ lấy lại điều khiển của cô, cưỡng chế tắt máy.

“Ôm nữ thần 3D này thật khó chịu, Cố Tiểu Lộ, khi nào thì tôi có thể buông ra?” Tất Lập Kỳ bực bội, y có muốn buông cũng không được mà không buông cũng không xong.

Cố Tiểu Hương giải quyết xong đám bảo tiêu của Tả Ánh Long, lập tức đi tới vịn bụng bàn tay đang nắm chặt thanh đao của Tả Tiểu Manh ra, sau đó kéo Tất Lập Kỳ đứng lên.

Tất Lập Kỳ nhìn thanh trường đao xuyên qua bên hông mình, hít sâu một hơi, rút mạnh ra.

Cố Tiểu Hương lấy thuốc cầm máu trong túi, xé toạt áo chống đạn vô dụng của Tất Lập Kỳ, sau đó rắc thuốc cầm máu vào.

Tất Lập Kỳ kêu thảm một tiếng, mắng to, “Cô muốn rắc thuốc lên ít nhất phải nói trước với tôi một tiếng chứ!” Thuốc cầm máu này tuy là cầm máu rất nhanh nhưng khi rắc vào cũng vô cùng đau đớn, giống như bị trường đao đâm thêm lần nữa. Cho nên bình thường chỉ dùng trong cấp cứu.

“Có thể mang vòng điện trở vào.” Tiểu Hương mặc kệ tên la ó om sòm nọ.

Tất Lập Kỳ xoay người cầm vòng điện trở lên, lúc này y mới giật mình phát hiện ra vũ khí bí mật mà Tiểu Lộ nói trước khi đi là thứ gì. Trời sinh y có dòng tĩnh điện có thể phá hỏng bất kì máy móc nào, tuy Tả Tiểu Manh rất giống con người nhưng suy cho cùng cũng là một người máy.

Vừa rồi Tiểu Lộ bảo y ôm cô ta, hẳn là muốn y truyền dòng tĩnh điện chết tiệt đó sang. Hiện giờ tiết trời đang lạnh thế mà Tiểu Lộ lại đổ mồ hôi, xem ra cậu ấy nhất định là đang đấu với hệ thống bên trong của Tả Tiểu Manh rồi.

Tiếp theo, Tất Lập Kỳ lại thấy Cố Tiểu Hương gọi điện thoại, “Alo, nội! Tình huống bên này đã khống chế được, bên ông có thể hành động rồi!”

Ở trên xe thiết giáp, Cố đại gia tắt điện thoại, rồi lấy một phong thư trong túi ra đưa cho Lâm Tiểu Hồng.

Lâm Tiểu Hồng mở phong thư, lấy tờ giấy ra xem. Kết quả vừa nhìn thấy nội dung bên trong, mắt cô trừng to như sắp rớt ra ngoài.

Đây là lệnh bắt người của bộ kiểm sát, người bị bắt là Tả Ánh Long, lý do bắt là giết người, xúi giục giết người, hối lộ quan viên, buôn lậu vũ khí, tình nghi tiết lộ cơ mật quốc gia và một chuỗi dài cái hành vi phạm tội.

Cố đại gia nở nụ cười ôn hòa, “Đi thôi, ông đã gọi các thành viên còn lại trong tổ của các cháu đến rồi. Lần này nhất định phải bắt được hắn ta, đừng để cho tên làm vô số chuyện xấu đó chạy thoát.”

Lâm Tiểu Hồng cảm động, gật mạnh đầu, “Cố lão tiên sinh, cảm ơn ông!”

“Không cần phải cảm ơn!” Cố đại gia cười nói, “Đây là việc ông nên làm!”

Mục đích của Tiểu Lộ là muốn tắt nguồn điện của Tả Tiểu Mạnh nhưng cậu cũng hiểu tốc độ máy tính của mình không thể nào bằng tốc độ của Tả Tiểu Mạnh, cho nên cậu đã tìm giáo sư Tất Anh và A-đam hỗ trợ.

Nhờ vào hệ thống vệ tinh, máy tính mini của Tiểu Lộ có thể liên kết được với não điện tử của A-đam, do đó mà tốc độ trở nên nhanh hơn, đồng thời cũng lần lượt phá vỡ từng trạm kiểm soát.

Khi mỗi trạm kiểm soát bị phá, Tả Tiểu Mạnh co rút một chút.

Trước tình hình đó, Tả Ánh Long hiểu được thế mạnh của mình đã mất, người máy đầy uy lực nọ không thể tiếp tục làm việc cho mình nữa. Ông ta lui về phía sau hai bước rồi xoay người chạy như điên, chạy ra khỏi sân, sau đó thẳng đến bãi đỗ xe, mở cửa chui vào, chỉnh hết tốc độ, hòng nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

Tả Tiểu Mạnh nằm trên mặt đất – không cách nào cử động – nhìn theo bóng lưng đang bỏ đi của Tả Ánh Long, cô định duỗi tay ra mong thoát khỏi ràng buộc trên người, chạy nhanh đến giữ lại người đang bỏ đi đó lại.

Nhưng cô lại không thể nhúc nhích, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc bóng màu trắng đó biến dần khỏi tầm mắt mình.

Người đó đi mà không hề nhìn cô dù chỉ là một cái liếc mắt, cũng không có những câu nói dịu dàng

Tiểu Mạnh, từ nay về sau, nơi này chính là nhà của cô...Cô hãy ở lại, ở lại với tôi được không...

Cô còn nhớ rõ lúc đó mình đã trả lời, “Được!”

Cô cũng còn nhớ rất rõ khi đó Tả Ánh Long còn nở một cười rất tươi.

Tả Tiểu Mạnh buông tay xuống, rơi trên mặt đất. Cô từ từ nhắm mắt lại, không hề chống cự nữa, cũng từ từ rơi vào giấc ngủ sâu.

Tả Ánh Long lái xe, chạy rất nhanh. Với tình huống hiện giờ, nếu ông ta bị bắt được thì đúng là khó sống.

Huống chi nếu hợp hai nửa con chip đó lại với nhau thì toàn bộ chứng cứ phạm tội của ông ta sẽ bị phơi bày, cho nên sẽ không thể tiếp tục dùng tiền hối lộ hay mời luật sư nổi tiếng giúp ông ta xử lý mọi chuyện nữa.

Ông ta đạp mạnh chân ga, trên đường vắng không người lao thật nhanh về phía trước. Tiếp đó, ông ta lại lấy điện thoại ra, dặn tên thuộc hạ, “Lập tức chuẩn bị cho tao một chiếc trực thăng, giờ tao đang ra sân bay.”

Đối phương trả lời một tiếng, “Vâng, thưa ông chủ.”

Nhưng sau khi tắt điện thoại thì phía trước bỗng có ánh đèn rọi vào, kèm tiếng xoay tròn cánh quạt. Ánh đèn chiếu thẳng vào mặt Tả Ánh Long khiến ông ta không thể nhìn thẳng về phía trước, chỉ có thể phanh xe lại rồi giơ tay lên che mắt.

Gã híp mắt nhìn về phía trước, sau đó không thể tin vào mắt mình. Phía trước có ba xe cảnh sát chõ sáu khẩu đại pháo và một chiếc trực thăng mang đạn thả chắn ngay đang trước mặt.

Lâm Tiểu Hồng cầm loa bước xuống xe cảnh sát, đi tới cạnh cửa xe Tả Ánh Long. Cô lấy loa kê sát vào tai Tả Ánh Long, hô to: “Tả Ánh Long, đây là lệnh bắt người của bộ kiểm sát, hiện tại ông bị bắt! Ông có đi

ngôn gì muốn nói không? Những lời mà ông nói, sau này sẽ là bằng chứng trước tòa, điểm này chắc là ông biết chứ!”

Lâm Tiểu Hồng vung tay lên, lập tức có hai cảnh viên đi tới còng tay ông ta, giải lên xe.

Lâm Tiểu Hồng mở cửa xe ngồi vào bên cạnh Tả Ánh Long, cô vỗ vỗ vào lưng ghế của đồng nghiệp phía trước, đối phương lập tức quay xe trở về cảnh cục.

Tả Ánh Long vẫn rất bình tĩnh, câu đầu tiên ông ta thốt ra là: “Cho dù các người có lệnh bắt người nhưng cũng không thể làm khó tôi! Tôi muốn tìm luật sư!”

Lâm Tiểu Hồng cầm loa, dùng âm thanh siêu lớn nói với tên không biết sống chết nọ, “Được, nhưng phải theo thường lệ, phải chờ Tất tổ trưởng của chúng tôi thẩm vấn xong rồi mới có thể gọi điện kêu luật sư.”

Hai cảnh viên ngồi ở ghế phía trước ngoảnh ra sau, trong đó có một người nhìn thẳng vào Tả Ánh Long.

Tả Ánh Long tức giận: “Nhìn cái gì?”

“Không!” Viên cảnh sát thương cảm, nói: “Chỉ cảm thấy bi ai cho ông mà thôi!”

Từ trước tới giờ, những phạm nhân do Tất Lập Kỳ – Tất tổ trưởng thẩm vấn không ai không khai hết toàn bộ tội chứng ra, hơn nữa với người tội ác chồng chất như Tả Ánh Long thì Tất tổ trưởng nhất định sẽ chiêu đãi gã hết mình!

Cảnh viên lái xe cũng thở dài, “Tên này chết chắc rồi!”

Lâm Tiểu Hồng cũng nói vào loa phóng thanh: “Đương nhiên!”

Ở đằng này, sau khi giải quyết xong Tả Tiểu Mạnh, Tiểu Lộ nói vài câu cảm ơn với A-đam rồi ngã luôn xuống cỏ, thở hổn hển.

Cả đời này, cậu chưa bao giờ đánh chữ nhanh như vậy, hiện tại các ngón tay đều cứng đờ hết, hơn nữa vết thương lúc nãy bị Tả Tiểu Mạnh chém cũng bắt đầu đau âm ỉ.

Tất Lập Kỳ đi tới cạnh Tiểu Lộ, vươn tay kéo cậu lại gần, “Có sao không?”

“Không có gì, nhưng có lẽ phải đến bệnh viện kiểm tra thôi!” Tiểu Lộ đứng lên, nhìn Tất Lập Kỳ, “Còn anh?”

“Cũng giống cậu!” Tất Lập Kỳ đau đến chau mày.

Tiểu Lộ vỗ lên vai Tất Lập Kỳ giống như y là chiến hữu của mình, thái độ rất quan tâm, “Đi thôi, nhờ ông nội lái xe đưa chúng ta đến bệnh viện xem một chút.”

Lúc này, Cố Tiểu Hương ngược đầu lên nhìn cửa sổ ở tầng ba, nơi mà Tiểu Lộ đã nhảy xuống.

Tất Lập Kỳ và Tiểu Lộ cùng dìu nhau đi về phía xe thiết giáp thì phát hiện Cố Tiểu Hương vẫn không nhúc nhích.

“Chị hai, chị làm gì vậy?” Tiểu Lộ vội hỏi.

Cố Tiểu Hương phất phất tay, “Hai đứa đi trước đi, chị muốn lên gom hết toàn bộ tử bảo hiểm của Tả Ánh Long.” Sau đó cô ôm cây cột treo lên trên, thẳng đến lầu ba rồi phá cửa sổ chui vào trong phòng.

Tất Lập Kỳ nhìn cảnh ấy cũng không khỏi trợn mắt, há mồm, “Cô ta thật sự là phụ nữ có thai sao? Lầu ba đó? Cái thứ to đùng trong bụng đó không phải là cục bông chứ?”

Vẻ mặt của Tất Lập Kỳ khiến Tiểu Lộ nở nụ cười, “Những người trong Cố gia đều như thế, đã luyện quen rồi!”

Nụ cười của Tiểu Lộ làm cho đôi mắt to đen sáng lấp lánh, khóe môi cong lên vô cùng mê người. Tất Lập Kỳ đi cùng Tiểu Lộ được vài bước thì chu miệng định hôn người trong lòng một cái.

Bấy giờ, động tác của Tiểu Lộ rất nhanh, cậu lấy tay đẩy mặt y sang bên, khiến hàm răng Tất Lập Kỳ đánh vào nhau cái “Cốp”, âm thanh cực lớn đó khiến Tất Lập Kỳ nghĩ có lẽ rằng mình sắp rụng cả rồi.

“Cố Tiểu Lộ...” Giọng của Tất Lập Kỳ đầy ai oán, “Không cho tôi hôn, chẳng lẽ cậu muốn tôi lấy còng tay ra đối phó cậu?”

“Tôi cũng không sợ anh đâu!” Tiểu Lộ trừng mắt, ra vẻ dữ tợn.

Nhưng Tất Lập Kỳ vừa nhìn là biết ngay là Tiểu Lộ chỉ làm bộ mà thôi, y không nói gì, hất cằm lên, mái tóc tung ra phía sau. Sau đó, y lấy một chiếc còng có chùm lông xù màu tím ra, nhanh chóng chụp lấy hai tay Tiểu Lộ, “răng rắc” hai tiếng còng người bé nhỏ ấy lại.

“Á!” Tiểu Lộ thét lên kinh hoàng, “Anh lại còng tay tôi!”

Sau đó, Tất Lập Kỳ nhanh chóng kéo Cố tiểu ngọc đi về phía rừng cây.

Tiểu Lộ định kêu cứu mạng thì bị Tất Lập Kỳ nắm lại cuồng hôn. Thấy Cố Tiểu Hương khiêng một bao tiền lớn đi ngang qua bọn họ, Tiểu Lộ há miệng định gọi “Chị hai” thì lại bị Tất Lập Kỳ hôn cho choáng váng.

Cuối cùng...Cuối cùng...

“Chuyên án sẵn rỗng” đầy gian nan đã hoàn thành dưới sự phối hợp hoàn mỹ giữa lực lượng cảnh sát và Cố gia.

Mà đứa cháu trai đang bị thương của Cố gia, ở trên cỏ trong rừng cây um tùm bị một tên cảnh sát biến thái người đầy thương tích ăn sạch sẽ...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-sat-trao-tieu-thau>